

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

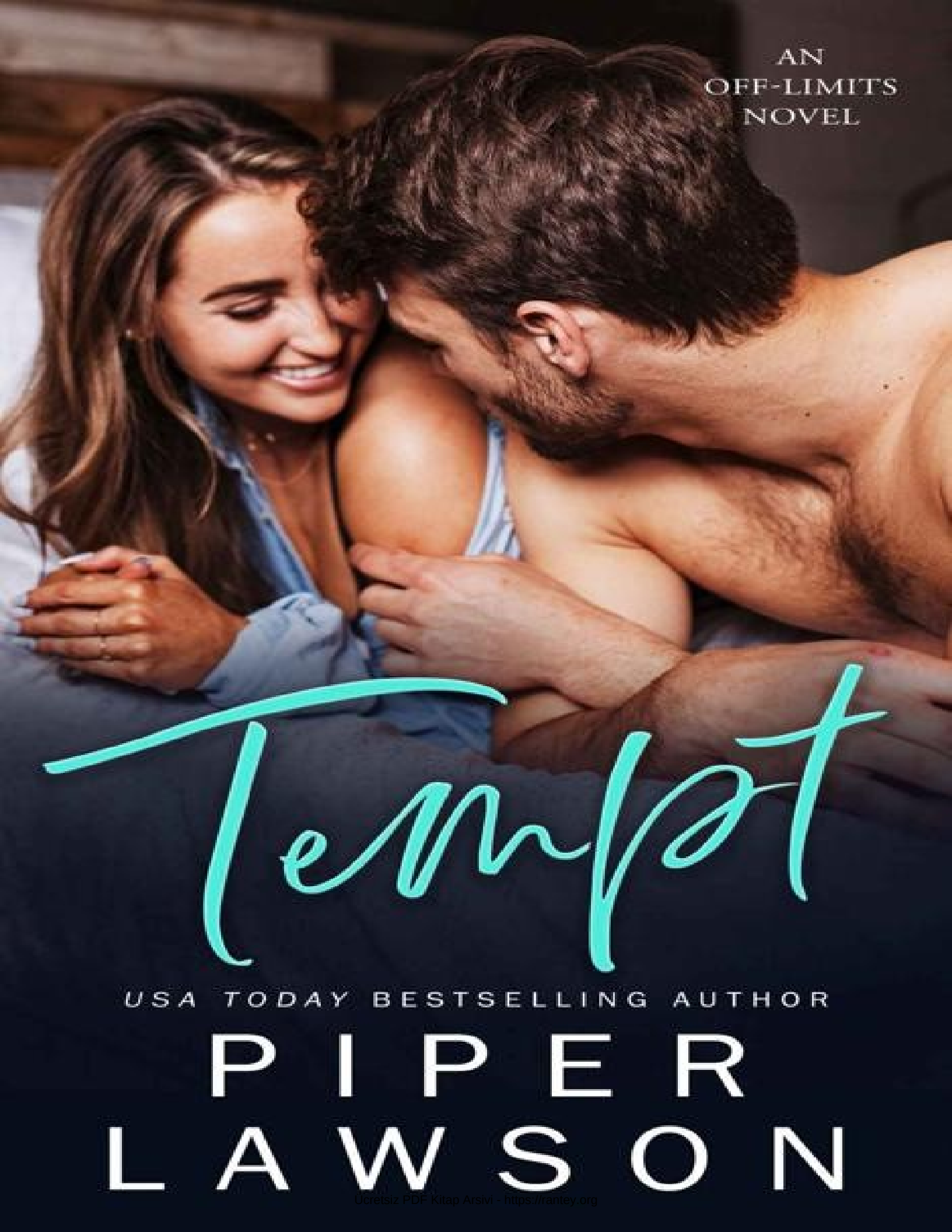
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace on a bed. The woman, with long brown hair, is smiling and looking down. The man, with short brown hair and a beard, is leaning over her, his face close to hers. They are both wearing light blue shirts. The background is dark and out of focus.

AN
OFF-LIMITS
NOVEL

Tempest

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPER
LAWSON

TEMP

SINIRLAR DIŞI #4

PIPER LAWSON

Telif Hakkı 2022 Piper Lawson Books

Düzenleme Erica Russikoff
Kapak fotoğrafı Regina Wamba'ya ait

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya yerlere yapılan atıflar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir benzerlik gerçek olaylar ya da kişiler, yaşayan ya da ölmüş, tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.

İÇİNDEKİLER

VIP kayıt _
Tempt

1. Kat
2. Daniel
3. Kat
4. Daniel
5. Kat
6. Daniel
7. Kat
8. Daniel
9. Kat
10. Daniel
11. Kat
12. Daniel
13. Kat
14. Daniel
15. Kat
16. Daniel
17. Kat
18. Kat
19. Daniel
20. Kat
21. Kat
22. Daniel
23. Daniel
24. Kat
25. Kat
26. Daniel
27. Kat
28. Daniel
29. Daniel
30. Kat
31. Daniel
32. Kat
33. Daniel
34. Kat
35. Daniel

Sonsöz

BONUS EPİLOG

Bölüm 1

Bölüm 2

Teşekkür

Piper Lawson'ın Kitapları

Yazar Hakkında

VIP misiniz?

Kitap haberleri, özel okumalar, çekilişler ve daha fazlası için Piper'ın VIP bültenine katılın.

[KATILMAK İÇİN BURAYA](#)
[TIKLAYIN ->](#)

TEMPT

O bekar bir baba ve benim yeni patronum.

Adam kavurucu derecede ateşli. Muhteşem gülümsemesi ve kara gözleri beni deli gibi tahrik ediyor.

On yaş büyük, güven sorunları olan ve psikoloji diplomamın açamayacağı kadar çok katmanlı olan biri olması çok kötü.

Bu işe ve başımı sokacak bir çatıya ihtiyacım var. Onunla yatağa girmek kötü bir fikir. Kalbimin karışmasına izin vermek daha da kötü olur.

Ama bana hiç beklemediğim şeyler hissettiriyor.

Oğlumun dadısı ve benim profesör olduğum üniversitede öğrenci.

Onu oğlumla oynarken izlemek, koridorun öbür ucunda kahkahalarını duymak, omuzlarımın üzerinde harika görünecek bacaklarıyla yürüdüğünü görmek lezzetli bir işkence.

Ne kadar yoğun olursa olsun, bu çekimin peşinden gitmekten daha iyisini bilmeliydim.

Karım öldüğünden beri bir kadın istemedim. Ama yan odada yatan üniversite son sınıf öğrencisiyle benim aramda bir gelecek yok.

Profesyonel kalmalıyım... ama o çok cazip.

KAT

N Hiçbir şey bir kadını bir yabancı gibi giyinmek kadar seksi hissettiremez.

Vücut. Gömleğimi saran özel dikim beyaz düğmeli gömlek olabilir.

Ya da kaldırımda tıkırdayan topuklu Mary Janeler.

Hayır, bir mağaza vitrininin önünden geçerken karar veriyorum ve hızlıca bir göz gezdiriyorum. Gözlükler.

Son sınıfın ilk haftasında yeni hocalarımın ciddi bir öğrenci olduğumu düşünmelerini sağlamak, finallerde bana yarım harf notu kazandıracak.

Doğal olarak, bugün her dersin en ön sırasına kendimi park ettim ve en iyi "oh lütfen Tanrım, bu ders taslağı hakkında konuşmaya devam et" ifademle.

Kendimi daha fazla tebrik edemedim, koyu renkli, kabarık bir top bacaklarımın arasına dalıyor.

Elimdeki fırın kutusu kayıyor. O ve değerli kargosu betona yuvarlanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kapağın içine bakıyorum. İçindekiler bozulmamış.

Teşekkürler.

Bu seviyeden saldırganı görüyorum: Şimdiye kadarki en küçük tavşan saksıya sokulmuş, yapraklar tarafından korunuyor.

"Hey, küçük adam. Yakışıklı değil misin?"

"Kahretsin!" Kısa boylu bir kadın yakındaki binadan koşarak çıkıyor ve caddeyi kaplayan saksılardaki çalıları tarıyor.

"O seninle mi?"

"Evet." Onu diz çökmüş halde görünce iç geçiriyor. "Onun adı Angel. Ama bu kadar sorun varken adını Houdini olarak değiştirmemiz gerekebilir.

içine giriyor. Haftada en az iki kez kaçıyor."

Hayvan barınağının tabelası gözüme çarpıyor.

"Hey, Angel," diye mırıldanıyorum. Canlanıyor, nazikçe kokluyor. "Anladım. Sen tatlı bir Melek değilsin. Sen belalı bir Melek'sin ama yanlış anlaşılırmışsın. Criss Angel gibi. Ya da Buffy the Vampire Slayer'daki Angel gibi."

Gerildi ama onu kucaklamama izin verdi.

"Genellikle onu tutmamıza izin vermez," diyor kadın etkilenmiş bir ifadeyle. "Senden hoşlanıyor."

"Erkeklerle aram iyidir. Sadece ne istediklerini anlama meselesi." Tavşanın kabarık kulağını kaşıyorum ve o da sanki hayattaki görevi buymuş gibi elime sokuluyor. "Bir erkeği eve getirebilirim ama asla elimde tutamam. Biliyor musun Angel? Sen benim istisnam olabilirsin."

Bir kolunun altındaki dosyaya uzanıyor ve bir kâğıt çıkarıyor. "Evlat edinme başvurusu. Her ihtimale karşı."

"Güle güle yakışıklı." Gelecekteki en iyi erkeğimi diğer kadına teslim etmeden önce son bir kez kulağını kaşıyorum.

Başvuruyu çantama tıktırdım, kutumu aldım ve caddenin karşısına geçtim.

Elmwood'da büyük bir sonbahar enerjisi var. Yapraklar altın rengine ve kırmızıya dönüşmek üzere. Günler hala sıcakken, tempolu sabahlarda herkes ellerini ısıtmak için kahvesini fincanlıyor.

Russell U'daki son yılım bir zafer turu olacak. Mezuniyet belli, ama asıl önemli olan oda arkadaşlarım ve en iyi arkadaşlarımla hayatımın en güzel zamanını geçirmek.

Onlar olmasaydı hayatta kalamazdım ve bu gece bunu kutluyoruz.

Dans akademisi tepeden tırnağa yenilenmiş eski bir evde faaliyet gösteriyor. Birinci kattaki stüdyoya ulaşmak için koridordaki yarım düzine dansçı annenin arasından geçiyorum.

Liv içeride, koyu renk saçlarını kafasında topuz yapmış ve profesyonel bir dansçı olma hayalini sona erdiren kıvrımları sıyıran siyah bodysuit'ile mahkemeyi yönetiyor. Şimdi, Russell U'daki en iyi mühendislik öğrencilerinden biri ve akşamları bale öğrettiği sekiz yaşındaki sevimli çocukların kraliçesi.

"Haftaya görüşmek üzere!" diye bağılıyor ve çocuklar küçük bir kalabalık halinde kapıya doğru koşmaya başlıyor.

"Hey!" Liv stüdyonun kapısında bana sarılıyor. "Güzel gözlük. Bu yeni bir reçete mi?"

Burnuma doğru itiyorum. "Derslerin ilk haftası olduğunu biliyorsun. Bu da demek oluyor ki-"

"İlk izlenimler," diyor benimle aynı anda.

Russell'a geldiğimiz ve birinci sınıftaki kader gecesinde karşılaştığımızdan beri Jules, Liv ve ben birbirimize bağlıyız.

Şimdi, birlikte kaldığımız son yılımız. Kampüsün, partilerin, arkadaşların, hatta derslerin tadını çıkarmak için son yılımız. Kısacası, gözümüzü dört açmış gençler olarak geldiğimizden beri kanıksadığımız her şey.

Tek sorun Liv'in erkek arkadaşının yanına yeni taşınmış olması. Her zaman uğruyor ama ben hala bunun büyük bir hata olduğuna onu nasıl ikna edeceğimi düşünüyorum.

"Nedir o?" Liv başıyla kutuyu işaret eder.

"Bir sürpriz. Ama önce haberlerim var. Yeni bir oda arkadaşı. Senden ya da Jules'tan daha iyi." Çantamdaki evlat edinme başvurusuna uzandım.

Liv ben alamadan kolumu tutuyor. "Gerçekten mi? Bu harika. Jules onun gidişine üzülebileceğini düşünmüştü."

Odadaki hava buharlaşıyor. "Ne?" "Jules, Tess'in yanına taşınıyor."

Başımın yan tarafından vuruldum. Zemin ayaklarımın altında eğildi. "Bilmiyordun." Liv eliyle ağzını kapatıyor. "Kahretsin."

Gömleğimin yakasını çekiştirip bir düğmesini daha açıyorum. "Ama... Bu yıl zaten iki kez ayrıldılar."

Liv'in yaptığı gibi, destansı bir romantizm için sahip olduğunuz en iyi oda arkadaşlarını terk etmek yeterince zor. Jules'un kız arkadaşına bir şey demiyorum ama ilişkileri bir dargın bir barışık.

"Yeni oda arkadaşların olacak," diyerek midemdeki bıçağı daha da derinleştiriyor.

Jules'un ilk yılında, birlikte kalmaya karar vermemizden önceki korku hikayelerini düşünüyorum - ilk oda arkadaşı duş almıyor ya da bulaşık yıkamıyordu.

"Asla. Ben penguin gibiyim. Ömür boyu oda arkadaşı olurum." Saçımı savuruyorum. "Cidden, sorun değil. Bütün ev benim olacak. Kat's Den of Debauchery. Greek Row sadece birkaç blok ötede. Bekle de gör, her arzumu yerine getirmek için kendilerini paralayan koca bir kardeşlik evi dolusu genç olacak."

Kampüsteki büyük ve boş bir daire kulağa sandığımdan daha az eğlenceli geliyor.

Liv kolumu sıkıyor. "Üçümüz hâlâ Hoes over Brews'e gidiyor muyuz?"
Öyle miyiz? Sormak istiyorum.

En sevdiğimiz barda kızlar gecesi geleneğini bekarken başlatmıştık. Ama görünüşe göre herkes eşleşmiş.

"Ah-yağmur kontrolü. Dersler düşündüğümünden daha yoğunmuş." Güzel yüzü düştü. "Özür dilerim, Kat. Her şeyi berbat ettim."

"Yapmadın. Yakında görüşürüz." Bana sarılmasına izin verdim, ama birden kendimi yabancı hissettim.

Etrafı kaynayan çocuklarla çevrili yalnız uzun boylu insanlardan biri olarak zaten olduğumdan daha da yersizdim.

Aceleyle ve görmeden kapıya doğru dönüyorum ve hemen sert bir erkek göğsüne çarpıyorum.

Kutu bugün ikinci kez yere doğru yuvarlanıyor. Bu sefer gözlüklerim de onlara katılıyor.

"Kahretsin!"

"Affedersiniz," diyor sandık.

"Nasıl görmediniz...?"

Sözümü kesiyorum ve dipsiz kahverengi gözlere bakıyorum.

Muhteşem bir yüz ve kare bir çeneye eşlik eden sert, yağsız ve tanıdık bir vücut, Doğu Yakası'nın gündelik mükemmelliğine uygun bir düğme ve kot pantolon giymiş. Seksi bir orman gibi kokuyor ve gömleğinin yapışmasından karın kaslarının on üzerinden on bir olduğu anlaşılıyor.

"Daniel," diye
geveledim. "Kat.

Hey."

Sesi de en az geri kalanı kadar güzel.

"Andy'yi almaya geldim."

"Güzel. Çünkü başkasının çocuğunu almak ağır bir suçtur. Bu bekar baba olayını m a h v e d i y o r s u n . "

Bir elini yüzüne sürerek kendini küçümseyen bir gülümsemeyi gizliyor.

Yirmisinden çok otuzuna yaklaşmış bir profesör olan Daniel, hiçbir ukala üniversiteli gencin yarışamayacağı kadar olgun.

Ayrıca kendi iyiliği için çok sıkı
bağlanmış. Ben akışına bırakırım, o ise
kitabına göre.

Ben özgür ruhluyum, o sorumluluk sahibi.

Ben bağımsızım, karısı öldüğünden beri tüm dünyası olan sevimli bir çocuğu var.

Asla işe yaramaz.

Bir gece bile olsa, olabileceğini düşündüm.

Eğilip gözlüklerimi alıyor ve dansçı anneler utanmadan onu izliyorlar. Kaşlarımı onlara doğru kaldırıyorum ve onlar da sohbetlerine geri dönüyorlar.

Daniel çarpık çerçeveleri kaldırır. "Bunlar için üzgünüm. Değiştireceğim."

"Merak etme." Burnuma doğru kaydırıyorum. "Reçeteli değiller. Şık görünmek istedim." Kıyafetimin geri kalanını işaret ediyorum ve o da zamanını buna ayırıyor.

"Sen zaten akıllısın."

Yüzümdeki gözlükleri düzeltiyor, parmakları yanağımı o kadar nazikçe okşuyor ki fark etmemem gerekiyor.

Fark ettim.

Görünüşe göre, başka biriyle fiziksel bir bağ kurmayalı çok uzun zaman olmuş, çünkü beklentinin sarsıntısı nefesimi kesiyor.

Bir an için, şehvetli dansçı annelerden daha iyi olmadığını düşündüm, ama onlar odanın diğer ucundaydı ve ben Elmwood'un en seksi erkeğinden birkaç santim uzaktaydım.

Kutuyu geri alır, sağ tarafını çevirir ve uzatır.

Kapağın altına bakıyorum. Kekler ezilmiş, Liv ve Jules'un isimlerinin yazılı olduğu keklerin kreması palyaço gibi dağılmış.

Orospu çocuğu.

"En azından seni bırakabilir miyim?"

Daniel'in yumuşak sesi beni geri getiriyor.

"Hayır, teşekkürler. Bu gece yalnız uçacağım." Ve görünüşe göre birçok gece. "Elbette. Seni görmek güzeldi."

Gömülü anılar bir anda geri geliyor.

Dudakları kulağымda.

Koyu renk gözleri bana dikilmişti.

Aramızdaki çekim, kulüp müziğinin verdiği his.

Anneler hâlâ bakıyor. Belli ki Daniel'in dul olması onu en uygun bekârlar listesinde de üst sıralara taşıyor.

"Biraz daha yaklaş," diye öneriyorum yanından geçerken. "Belki kokusunu alabilirsin."

Ama onları suçlayamam.

İnanılmaz kokuyor.

DANIEL

"İki tane istiyorum," diye ısrar ediyor çocuğum alışveriş arabasında oturduğu yerden.

"Geçen sefer bir tanesini bile bitirememiştin."

"Ama birincisi ikincisine yer açacak." "Onun yerine makarnaya ne dersin?"

Andy yüzünü buruşturdu. "Bu Big Mac'e hiç benzemiyor."

Geçen hafta sonu Big Mac yedik ve elimden gelse çocuğuma haftada iki kez fast food yedirmem.

"Fırına giren dondurulmuş makarnalardan alabilirim. Son teklif."

Pazartesi günü alışveriş yapıyoruz çünkü dersin ilk haftasına hazırlanmak için geç saatlere kadar ayaktaydım ve evde organize olmayı kaçırdım. Bu öğleden sonra dans stüdyosuna zar zor gidebildik.

"*Bu bekar baba olayını mahvediyorsun.*" Kat'in sesi bana geri geliyor.

Kahretsin, keşke haklı olsaydı.

Onunla karşılaşmak sürpriz oldu. Gerçek çarpışmaya rağmen, tatsız olduğunu söyleyemem.

En iyi arkadaşım ve oda arkadaşı geçen yıldan beri çıkıyorlar. Bunu müstehcen yapan şey, adamın on yaş büyük olması ve yakın zamana kadar onun profesörü olması.

Liv'in arkadaşlarıyla birden fazla kez karşılaştım ama en çok Kat'i hatırlıyorum.

Kulüpteki o gece aylar önceydi, ama görünüşü, dans edişi, hatta boğazındaki hafif ter izi bile zihnimde taptaze.

Belki de düğmelerime basmaktan hoşlanıyor gibi görüldüğü içindir.

İki yıl önce Russell'daki işi kabul edip Elmwood'a geri döndüğümde, yaşanan onca şeyden sonra bunun yeni bir başlangıç olması gerekiyordu.

Bazı açılardan öyle oldu.

Fakültedeki işim ödüllendirici ve bazı eski arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurdum.

Ama sorunlar hala sorun. Yalnızım ve bir çocuk yetiştiriyorum ve hayatın bu şekilde olmaması gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Hayat her zaman planlandığı gibi gitmiyor. Ancak kontrol edebildiğim şeyler konusunda bilinçli olmak, kontrol edemediğim zamanlarda dünyanın raydan çıkmasını engelliyor.

Dondurulmuş yemek reyonuna doğru ilerlerken dondurma reyonunun yanındaki açık dondurucu kapısında duran kadını görüyorum.

Kat'ın beyaz gömleğinin düğmeleri açık, altındaki beyaz atlet göğüslerini sarıyor ve bir eliyle en üst rafa ulaşmak için parmak uçlarında dururken karnını yukarı kaldırıyor. Diğer elinde tek bir kek tutuyor.

"...Lanet olası ev arkadaşlığı yıldönümü. Ve taşınma. Ve..."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Gerçekten de dondurucuya kafa üstü yuvarlanmaktan kalp atışı kadar uzaktaymış gibi görünüyor.

Kat beni içeri almak için döndü.

Topuklu ayakkabı giydiğinde benden birkaç santim daha kısa. Kalp şeklindeki yüzü taze, dolgun ağzı yaz sonunda ahududu rengine boyanmış. Bana her zaman Andy'nin kitaplarından birindeki orman perisini hatırlatmıştır: ilk bakışta zararsız ama muzip niyetlerle dolu.

"Rocky Road'un en üst rafta olduğuna inanabiliyor musun?"

"En iyi tatları ulaşabileceğiniz bir yere koymalılar."

"Ben de öyle diyorum." Gülümsüyor ve koyu renk kirpiklerle çevrili parlak gözlerini kırıştırıyor.

"Elinde krema var."

Başparmağını inceliyor, sonra pembe kremasını emiyor.

Beynimin yeniden çalışmaya başlaması bir an alıyor. "Bu benim oğlum, Andy."

"Memnun oldum Andy. Ben Kat."

Koyu renk pantolonu bacaklarını sarıyor, bel bandı ile atleti arasında bir boşluk kalacak kadar aşağı iniyor.

"Sen de Rocky Road sever misin?" diye soruyor çocuğum.

"Evet. Hava o kadar sıcak ki ateş basması geçiriyormuşum gibi hissediyorum." Kendini yelpazeliyor.

Bakışlarım vücudunda geziniyor.

Sıcak.

"Baba, akşam yemeğinde dondurma yiyebilir miyiz?"

Elimi boynuma götürüyorum. "Hayır. Andy, makarna yiyeceğiz."

"İşin sırrı önce makarnayı yemekte." Kat dondurucuya geri dönüyor ve aile boyu bir ara sıcak alıyor. "Makarna dondurmanın tadını daha da güzelleştiriyor."

"Öyle mi?" Andy soruyor.

"Garantili."

İki kutuyu da sormadan arabama koyuyor ve göğüslerinin kenara nasıl baskı yaptığını fark etmemeye çalışıyorum.

"Peki ya sen? Tatlının yanına tatlı mı alacaksın?" Buzlanmayı düşünerek soruyorum.

"Mhmm. Tek başıma yiyeceğim. Bu yeni bir gelenek."

"Kulağa daha çok acıma partisi gibi geliyor." Bunu düşünmeden söyledim ve ilk kez gözlerinin ardında bir duygu titreşimi belirdi.

"Oda arkadaşım taşınıyor."

"Liv mi? Sawyer'la çoktan taşındıklarını sanıyordum." Çoğu sabah sokağın karşısından bana el sallıyor.

"Diğer oda arkadaşım," diyor Kat elini sallayarak. "Elimde kalan tek kişi."

Koridorun sonuna doğru dönüyor. Profilden bakıldığında üzgün ve biraz kaybolmuş görünüyor.

Okula gitmeyeli ve oda arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu ama her zaman yanında olacağını düşündüğün birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Akşam yemeğine gel," diyorum. "Dondurmadan önce karmaşık karbonhidratlar bile olacak."

Donup kalıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

Bunu neden sordum ki?

Çünkü çocuğumu gülümsetti.

Ya da onun yalnız yemek yeme fikrinden nefret ettiğim için. Muhtemelen ikisi de.

"Ayrıca." Kozumu en sona sakladım. "Akıllı biri bana makarnanın dondurmayı daha lezzetli yaptığını söyledi."

KAT

W Daniel'in Andy'yi çocuk koltuğuna oturtmaya çalışırken bir yandan da market poşetleriyle boğuşması tuhaf bir şekilde büyüleyici.

Beni yemeğe davet ettiğinde, beni zayıf bir anımda yakaladı. Jules'tan gelen haber beni çok etkiledi, ayrıca gerçekten açlıktan ölüyorum.

Başka bir erkek olsaydı, bana asılıp asılmadığını merak ederdim. Ama bu adamın pantolonuma girmeye çalışma ihtimali, Greek Row'un yeni "parti yok" kuralına uyma ihtimalinden daha kötü.

Daha yaşlı ve bir baba. Liv'in erkek arkadaşıyla arkadaş olması dışında, tamamen farklı çevrelerde çalışıyor.

Ayrıca ona bir kez asıldığımda, egomda bir hafta boyunca yanık bırakacak kadar sert bir şekilde çarptım.

Daniel, siyah RAM kamyonu mırıldanarak sokağa çıkar.

Elmwood, yazın sokakları kaplayan mükemmel çiçek sepetleri ve tüm kış boyunca yaprak dökmeyen süslemeleriyle şirin bir kasabadır.

Kampüsün kenarından geçiyoruz, Daniel Cyprus Lane'e dönmeden önce gülen bir grup öğrencinin karşıya geçmesine izin vermek için duraklıyor.

Yarı yolda, Queen Anne evlerinden birinin önünde yavaşlar. Yolun karşısındaki Sawyer'ın evinden daha hafif.

Garaj yoluna park ederken "Çok güzel," diyorum.

"Ailem ona çok iyi baktı. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum." Belli ki başarılı olmuş.

Çimler yaz sonunda bile parlak ve yeşil, boya taze, araba yolu yeni asfaltlanmış.

"Demek burada büyüdün?"

"Birkaç yıl önce aldım." Motoru durduruyor. "Çantalar bende," diyor vites değiştirirken.

Andy'nin kamyonundan inmesine yardım ediyorum, zaten koltuğundan kalkmış olduğu için fazla zamanımı almıyor.

Çocuk posta kutusuna koşar, kapıyı çekerek açar ve bir avuç dolusu posta çeker.

"Kuralları biliyorsun."

Andy postayı Daniel'a teslim eder, Daniel'ın neredeyse hiç boş eli yoktur ama bir yolunu bulur.

Sekiz yaşındaki bir çocuğun zarfları tutamayacağına dair ne tür bir kural var bilmiyorum ama her neyse.

Posta kutusu bayrağı direğin yanında yerde yatıyor.

"Bir fırtınada koptu," diyor Daniel, eğilip onu alıyor ve kutunun içine sokuyor.

"Berbat bir ev sahibisin," diye kestirip atıyorum.

"Yeniden takmak için doğru vidaları bulmam lazım." Verandaya doğru giderken omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, şaka yaptığımı anlayınca biraz gülümsüyor.

İçeri girerken karnım gurulduyor.

Koridor, muhtemelen evin orijinali olan güzel ahşap zeminlere sahiptir, ancak modern hissettiren taze sıcak boya. İçerisi yenilenmiş, mutfak oturma odasıyla büyük bir kare oluşturacak şekilde açılmış, arada bir ada var.

"Taze bir şeyler hazırlayabilirim." Daniel poşetleri tezgâhın üzerine koydu. "Pardon?"

"Bunu pişirmek kadar uzun sürer." Paketi çıkarıp talimatları okuyor.

"Evet! Fettuccine Alfredo yap," diye yalvarıyor

Andy. "Kat?"

Midem yine gurulduyor.

"Yardım edebilir miyim? Ben berbat bir aşçıyım."

Ağzı kıvrılıyor. "Kancadan kurtuldun. Andy ile takıl." "Gel de yapbozuma bak," diyor Andy.

El işlerini görmek için sehpaye gidiyorum. "Bu bir hayvanat bahçesi." "Nuh'un gemisi," diye düzeltiyor. "Her hayvandan iki tane."

"Tembel hayvanlarınız nerede?"

Kaşlarını çatıyor, bulmacanın üzerine eğiliyor ve parmağıyla arıyor.
"Muhtemelen hâlâ kutunun içindedir."

Sırıttıyorum.

Çocuklarda öyle bir masumiyet vardır ki, dünyayı onların gözünden görmek istersiniz. Henüz yara almamışlardır. Her şey büyümlü ve ilginçtir.

"Sana içecek ne getireyim?" Daniel mutfaktan sesleniyor.

Bakışlarım şarap dolabına takılıyor. "Kırmızı iyidir."

"Şarap." Kulağa bir soru gibi gelmiyor ama öyle.

Omuz silkiyorum. "Eğer teklif ediyorsan."

"Yasal mısın?"

"Nerede tanıştığımızı hatırlıyor musun?" Ben karşı çıkıyorum, o da duyamadığım bir şeyler mırıldanarak a r k a s ı n ı dönüyor.

Bir şişeye uzanıyor ve ağzını açıyor.

"Kampüste bunu mu içiyorsun?"

"Hafta boyunca çoğunlukla kahve ve greyfurtlu LaCroix."

"Hepimizin LaCroix'i bitmiş." Daniel raftan bir bardak indirip şişeden doldururken gülümsüyorum.

"Bunu görmezden geleceğim. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şaraptan çok daha yetişkin şeyler içtim Profesör," diyorum kadehi ondan alırken.

Parmaklarımız sürtünüyor.

Masum bir şey. Tesadüfî.

Tenin tene en hafif dokunuşu.

Burun deliklerinin alevlendiğine yemin edebilirim ama bir an sonra arkasını dönüyor ve her şey normale dönüyor.

"Sana şarap yok mu?" Mutfağa döndüğünde soruyorum.

"Ben içerim. Ama bu gece değil."

Andy tekrar dikkatimi çekiyor ve bulmaca üzerinde çalışıyoruz. Şarabımı yudumlayıp şefe gizlice bakarken bir yandan da Andy'nin haydut bir keçi parçasını bulmasına yardım ediyorum.

Daniel mutfakta iyi görünüyor. Yetenekli ve kendinden emin.

Dansçı anneler bunu görebilselerdi mutluluktan inlerlerdi.

Yemek hazır olduğunda, Daniel'ın masada işaret ettiği yere, onun yanına ve Andy'nin karşısına oturuyorum.

Yemeğin kendisi lezzetlidir ve ikisiyle birlikte oturmak şaşırtıcı derecede rahattır.

Andy bize okuldan bahsediyor. "Yakında müzeye gidip hayvanları göreceğimiz bir okul gezimiz var," diyor gururla. "Babam da benimle geliyor."

Sırıyorum. "Bu kaliteli bir gözetim."

"Denetim nedir?" Andy makarnadan büyük bir ısırık alıyor.

Daniel, "Birinin işini iyi yaptığından ve başını belaya sokmadığından emin olmak için bir başkasını izlemesi gerektiğinde" diyor.

"Bu şekilde babanı izleyebilir ve hayvanlardan birini çalmadığından emin olabilirsin," diyorum.

Andy kahkahalara boğuluyor ve Daniel bile su bardağına uzanmadan önce makarnasına sırtıyor.

Yüzük parmağındaki altın bant ışıktan parlıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bu o kadar mutlu bir andı ki, ailelerinin her zaman ikisinden ibaret olmadığını unuttum.

"Baba, bu hafta okul için saksı getirmem gerekiyor. Çiçek ekeceğiz."

"Uh. Evet." Daniel bir elini saçlarında gezdiriyor, dikkati dağılmış görünüyor. Ayağa kalkıp telefonunu adadan alıyor ve hafifçe küfrediyor. "Ve yarın futbol maçın var. Kıyafetlerin temiz mi?"

Andy avuçlarını çevirir. "Hatırlamıyorum."

"Güneş ışığı ve imal edilmiş gökkuşakları dışında bir şey kokuyorlarsa kirlidirler," diye öneriyorum.

Homurdanıyor ve babasına dönüyor. "Gidip oynayabilir miyim?"

"Bulaşıklarını yerleştirdikten ve kıyafetlerini kontrol ettikten sonra."

Andy itaatkâr bir şekilde tabağını lavaboya taşıyor ve koridordan merdivenlere doğru ilerliyor.

"Harika bir çocuk," diye mırıldanıyorum Daniel masaya döndüğünde.

"En iyisi. Şansım yaver gitti."

"Şansın bununla hiçbir ilgisi yok." Tabağımdaki son makarna lokmasını alıyorum, çiğnerken ve yutkunurken arkadaşşıma bakıyorum. "Çok iyi iş çıkarıyorsun."

"Teşekkür ederim. Hâlâ çoğu zaman öyle değilmişim gibi geliyor." Daniel bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Kendime bunun daha kolay olacağını söyleyip duruyorum."

"Öyle mi?"

"Hem evet hem hayır. Kadro sürecine başlıyorum, yani dünyanın en büyük performans değerlendirmesine," diye devam ediyor sorgulayan bakışlarım karşısında. "İhtiyacım olan

Yardım et. Andy konusunda. Hayatımızı organize etmede. Her gece McDonalds ve dondurulmuş gıda arasında karar vermememizi sağlayarak."

Boş tabağımı gösteriyorum. "Oturduğum yerden akşam oldukça iyi geçti."

Koltuğunda öne doğru kayıyor. "Çocuklarla aran nasıl bu kadar iyi? Çok bebek bakıcılığı yaptın mı? Küçük kardeşlerin var mı?"

"Sadece bir kardeşim var, o da benden büyük. Sanırım kalbimde bir çocuk var." Başını sallayıp suyuna uzanıyor.

Bazı şeyler hakkında bu kadar açık olan bir adam için, düşündüklerini saklamakta çok iyi.

"Peki, oda arkadaşın gittikten sonra ne olacak?"

Şarap kadehimi sapından tutup çeviriyorum. "Yalnız yaşayacağım ya da sömestr için yeni bir yer bulacağım."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağım. Her zaman yaparım." Şarabımın son birkaç yudumunu bir dikişte içiyorum. "Banyo mu?"

"Koridorun sonunda sağda."

Masadan kalkıp tabaklarımı lavaboya götürdükten sonra onun talimatlarına uyarak koridora yöneliyorum.

Banyoda, yansımamı kontrol etmek için aynayı kullanıyorum, sonra telefonuma bakıyorum.

Jules'dan üç mesaj ve bir cevapsız arama.

Arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum. Ama beni terk etmeden mutlu olamaz mı? Kız arkadaşı hiç kalmıyor değil ya. Belki Liv'in odasına taşınabilir.

Boktan bir oda arkadaşı oluyorum.

Jules'un kontağına bastım.

"Selam." İlk zil sesinde cevap veriyor. "Liv duyduğunu söyledi. Öyle anlaşıldığı için özür dilerim."

"İyi. İyiden de iyi. Tess'in yanında ol."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Sesi canlandı. "Onun en büyük hayranı olduğunu düşünmemiştim."

Oda arkadaşına da bunu yapmamasını söylemeyeceğim. Dünyada arkanızı kollamayan yeterince insan var. Ne olursa olsun yüzde bin arkadaşlarımla yanındayım.

"Sen ve Liv gidince ayakkabılarım için daha çok yer olacak." Aynaya bakıyorum, boşluğu hayal ederken yüzümü farklı yönler çekiyorum.

Yatakhane odası.

Dışarıdan gelen sesler kafamın

içine giriyor. "Gitmem gerek.

Okulda görüşürüz."

"Yarın sana en büyük cappuccino'yu alacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni." Kapatıyorum.

Arkadaşlarınız yanınızdayken üniversitenin heyecan verici bağımsızlığını hissetmek bir şeydir. Yalnız uçtuğunuzu fark etmek başka bir şey.

Gece geç saatlerde doğaçlama içki oyunları yok. Sabahları kıyafet paylaşmak yok. Eşek şakası ya da şaka yok. Birbirinizin saçını tutmak yok, okul, flört ya da hayat hakkında şikayet etmek yok.

Ya yalnız yaşayacağım ya da taşınacağım. Bunun acı gerçeği içi

nd Döndüğümde Daniel gülümseyerek bana bakıyor.

e. "Dondurma zamanı," diye anons ediyor.

"Siz yiyin. Ben gitmeliyim." Kahvenin yanındaki çantamı aldım.

Masa. "Benimle takıldığın için teşekkürler

Andy." "Hoşça kal, Kat!"

Koridora doğru ilerliyorum ve Daniel da

beni takip ediyor. "Eğer yanlış bir şey

söylediysem-"

"Sen yapmadın." Çantamı omzuma atıyorum.

Her zaman umursamaz ve rahat erkeklerden

hoşlanmışımdır. Daniel tam tersi.

Bu gece onu evcilik oynarken görmek onu daha az çekici yapmalıydı. Ama bekar bir ebeveyn olarak işini ne kadar ciddiye aldığı, onun için ne kadar önemli olduğu beni etkiledi.

"Seni eve bırakayım. Andy'yi çağırayım." Kapının yanındaki askıda asılı duran anahtarlarını almak için bana doğru uzandı.

"Bu yüzden mi bu gece içmedin?" En son ne zaman bir erkeğin bu kadar centilmen olduğunu hatırlamıyorum, özellikle de bir gündemi olmadan.

"Bu ve içtiğim zaman aptallaşıyorum."

Başım öne eğildi. "Komik gibi aptalca mı? Sen bir bilgi makinesi misin Daniel?"

Yavaşça sırtarak kendini küçümsüyor. "Kendimle gurur duyduğum kadar düğmeli olmadığım için aptalca."

Işık yüzüne düşüyor ve ben parmağımı açıkların üzerinde gezdirmek istiyorum.

Şimdi yine o geceyi düşünüyorum.
Damarlarımdaki alkol vızıltısını.

Müzik ve karanlık.

Vücudunu bana yakın hissetmek, odunsu kokusu.

"Teşekkürler, ama yürüyeceğim. Sadece birkaç blok ötedeyim." Kapıya doğru uzandım.

"Kat, bekle." Bir el kolumu buluyor ve tenimde bir ürperti dolaşıyor. Koyu renk gözleri ve kararlı ifadesiyle karşılaşmak için geri dönüyorum.

"Andy konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Ciddiydim." Anahtarları yerine koymak için bana doğru eğildi.

"Bebek bakıcısı gibi mi?"

"Daha çok bir dadı gibi. Burada yaşayabilecek biri."

Doğrulduğunda, öncekinden daha yakın. Gömleğinin ikinci düğmesinin üstündeki açıktaki kalan tene bakıyorum - ki bunu fark etmemin tek nedeni onu her zaman düğmeleri ilikli bir adam olarak düşünmüş olmam. Koyu renk gözlerinde daha önce hiç görmediğim altın rengi lekeler var.

"Sabahları, öğleden sonraları ve yatmadan önce yardım edecek biri," diye devam ediyor, şu anda onun için zihinsel bir tapınak inşa ettiğim gerçeğinden habersiz. "Sadece sömestr sonuna kadar."

Bir tavsiye arıyor. Belki başka bir öğrenci.

Odaklan, Kat.

"Aklıma kimse gelmiyor ama etrafa sorabilirim-

" "Sen," diye ağzından kaçırıyor. "Seni istiyorum."

DANIEL

I *seni istiyorum.*

Bunu söylememin imkanı yok.

Bilinçli, düşünceli ve ölçülüyüm.

Ama şimdi bir öğrencimden dadılık yapmasını istedim. Evime taşınması için.

Şarap verdiğim ve kendimi çok dikkatli bakarken yakaladığım bir öğrenci.

"Ben," diye yineliyor, o parlak, zeki gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Ben bebek bakıcısı değilim."

"Dadı," diye düzeltiyorum, sanki önemli olan buymuş gibi. "Hâlâ delice."

Yüzü şaraptan kızarmış. Ben içmedim ama birden sanki damarlarımda yarım şişe yüzüyormuş gibi hissettim.

Bu delilik.

İleride ve oyun oynadığımı düşünecek.

Ama bu doğru değil. Andy'nin bu gece onunla gülümsediğini gördüğümde, haftalardır tuttuğumu bilmediğim bir nefes aldım.

Aylar.

Yıllar.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyor ve gördüğünden daha fazla ilgiyi hak ediyor.

"Daniel, akşam yemeğinde kekimin yanına dondurma almak için beni dondurulmuş gıdalar reyonundan aldın. Bunun neresi 'tek çocuğunla bana güven' diye bağıyor?"

İşte yine o bilmiş mizah. Onu olduğundan daha yaşlı gösteren.

"Son sınıftasın. Psikoloji okuyorsun. Ayrıca, onunla çok iyi anlaşıyorsun."

Eğer kaçınılabilirsem çocuğumun tek ebeveyne sahip olduğu için asla acı çekmeyeceğine yemin ettim. Sahip olabileceği en iyi baba olmak istiyorum ve bunun her saniyemi onunla geçirmek anlamına gelmesini istesem de, ona bakabilmek için işimi de yapmam gerekiyor.

"Dersim var. Her gün 10'dan 3'e kadar, artı Çarşamba geceleri."

"Andy üç buçuğa kadar okulda. Onu oradan alırsın, varsa dansa ya da futbola götürürsün, onunla takılırsın. Akşam yemeği için evde olmaya ve yatmadan önce onu görmeye çalışırım. Çarşamba gecelerine kesinlikle bakabilirim."

"Peki ya hafta sonları?"

"İstediyini yapmakta özgür olacaksın."

Tartışmaya başladı ama ben sözünü kesince durdu.

"Sadece sınavlara kadar. Görev süresi Ocak ayında gözden geçirilecek."

Çoğu işin aksine, akademisyenler için kariyer basamakları daha çok bir inanç sıçraması gibidir. Dört ya da beş yıl boyunca çalışırsınız, sonra doğru basamağı yakalamayı umarak bir merdivenden diğerine atlırsınız.

Eğer yapmazsan, oyun dışı kalırsın.

İyi bir iş yapmak yeterli değil, harika bir iş yapmak zorundasınız. Dahası, kıdemli öğretim üyeleri de harika bir iş çıkardığınızı *kabul etmelidir*.

"Kendine ait bir misafir odan olacak, hem de kira ödemedem," diyorum çünkü zaten yaşam koşullarının pek de ideal olmadığını ima etmişti. "Artı banyo. Ücret de ne istersen."

Kat omzundaki çantasını düzeltiyor. "Berbat bir pazarlıkçısın."

"Çocuğum söz konusu olduğunda her şeyi yaparım."

Yüzünü geriye atıp tavana bakarken ifadesi yumuşuyor. "Kahretsin, Daniel."

Doğruluyorum. "Bu bir evet mi?"

"Ne zaman başlamamı istersiniz?"

Andy'nin hak ettiği ilgi ve bakımı görecektir olması içimde bir rahatlamayla birlikte bir beklenti yaratıyor. Bu kadın günün ve gecenin her saatinde evimin etrafında olacağı için değil.

"Bu gece." Sesim çok hevesli çıkıyor ve gülme sırası ona geliyor. "Yarın," diye düzeltiyor, kapıya doğru uzanıyor.

Bu sefer, onun için açık tutuyorum. "Tamam. Yarın."

"Sanırım dersten sonra görüşürüz." Dudağını ısırtıyor, sanki hâlâ bunun

kötü bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi.
Birdenbire ona öyle olmadığını kanıtlamaya karar verdim.

KAT

"K atrina. Yazdan sonra iyice dinlenmiş görünüyorsun."
Psikoloji dersimin dışında Liv'le mesajlaşırken başımı kaldırdım.

Dr. Emily Trainor'ı özel dikim bir pantolon takımının içinde bulduk. Saçları geriye yatırılmış, yüzü botoks, genetik ya da her ikisi sayesinde çizgisiz.

"Merhaba, Profesör." Onu ön kapıya kadar takip ettim.

"Gelecek yıl psikoloji diplomanızla ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

"İyi mojito yaparım, bu yüzden barmenlik ilk beşimde. Belki kişisel alışverişçi."

Onun iç çekişi uzun süredir acı çekiyor.

Bu dönemki hocalarımın çoğu yeni ama o bana iki kez ders verdi.

Onu okuma gözlükleriyle ya da düğmeli önlüklerle kandıramazsınız.

"Ya da terapist olabilirim. Bu Restoration Hardware kanepeyi gözüme kestirmiştim," diye kestirip atıyorum. "Ve bu şekilde bir iş gideri olabilir."

"O zaman yüksek lisans okuluna gitmelisin."

"Bekle, bir saniye. Yüksek lisans." Bunu yazıyormuş gibi yapıyorum.

"Araştıracığım."

Başını iki yana sallar. "Sen yeteneklisin Kat. Sende gösterdiğinden daha fazlası var. Bir tavrın arkasına saklanmak yerine kendini uyguladığını görmek istiyorum."

Gülümsüyorum. "Ama öğretmenlerim her zaman yapabileceğimi söylerler."

Bana bir bakış attı.

"Sana bir tavsiye vereyim. Eğer bir gün insanların sana açılmasını istiyorsan, sen de savunmasız olmayı öğrenmelisin."

Arkada bir koltuğa çökmeden önce inledim.

Savunmasız benim rengim değil.

Dördüncü sınıf psikoloji konuları sınıfımda kırk öğrenci var. Profesör Trainor derse önden başlamadan önce tanıdığım birkaç öğrenciye yetişiyorum, ders programını ve beklentileri anlatırken asık suratı hiç değişmiyor.

"Bunlar öğretim asistanlarıdır." Ön sırada oturan iki yüksek lisans öğrencisi dönüp el sallıyor. "Bu Cuma dördüncü yıl projelerinizi onaylamak için son gün olduğunu unutmayın. Geleceğinizi etkileyebilirler."

Bakışları, karar verme üzerine bir derse başlamadan önce yaptığımız konuşmayı hatırlatırcasına dikkatle üzerime dikiliyor.

Ders bitip de çantamı topladığımda, yüksek lisans öğrencilerinin konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

"Grubun başlaması için hazır mısınız?"

"Yılın en güzel kısmı. Ancak toplum merkezinde çalışan sayısı az, bu nedenle hazırlık için erken gitmemiz gerekiyor."

"Grup nedir?" Eğilerek soruyorum.

"Grup terapisi," diyor biri. "Haftada bir gün profesöre yardım ediyoruz."

Onlar giderken ben de bunu çeviriyorum.

Bu ders için bir proje seçmem gerekiyor ve zamanım azalıyor. Bu

yüzden ön tarafa gidiyorum. "Profesör, gruba yardım etmek

istiyorum." Kaşları hafifçe kalktı. "Bu bir lisansüstü öğrenci ödevi."

"Ama personel sayınız az. Her şeyin ayarlandığından emin olabilirim.

Sandalyeler, kahve, kurabiyeler."

"Kurabiyeler pek de dördüncü sınıf projesi sayılmaz."

"Belli ki." Zihnim koşuşturuyor. "Ben de not alırdım. Yorumları özetler ve grup süreci ve neden işe yaradığı üzerine bir sayfa yazı yazardım," diye devam ediyorum.

Başını öne eğiyor. "Grup ciddi bir girişimdir. Katılımcılar önemli zorluk dönemleri yaşıyorlar. Onlara hassasiyetle yaklaşıyoruz. Şefkatle."

"Merhamet benim göbek adımdır," diye söz

veriyorum. Tereddüt ediyor.

"Cuma gününe kadar onaylamamız gerektiğini söylemişsiniz. Bugünkü konuşmanızda karar yorgunluğunun gerçek bir şey olduğunu belirttiniz. Eğer şimdi karar verirsiniz, daha sonra düşünmek zorunda kalmazsınız."

"Beni buna pişman etme."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.
Kampüs boyunca ilerlerken esinti saçlarımla oynuyor.
Russell'a girdiğimde çok heyecanlanmışım; karanlık bir yılın ardından yeni bir başlangıçtı.
Ama Güz Balosu'ndaki ilk dönemimde Liv ve Jules ile tanıştım. Anında arkadaş olduk ve ilk fırsatta birlikte yaşamaya yemin ettik.
Her güzel şeyin bir sonu vardır.
Jules okula haber verdi, ancak öğrenci yurdu ofisiyle planlarımı tamamlamak için hâlâ zamanım var.
Evime döndüğümde, kıyafetler, ders kitapları, makyaj malzemeleri, saç ürünleri ve diğer banyo malzemeleriyle dolu bir bavul hazırlıyorum.
Bu inanılmaz hızlı doluyor.
El işi malzemelerim ve ders kitaplarım arasında gidip geliyorum. Sonunda ders kitapları yatağın üzerine atılıyor. "Üzgünüm çocuklar. Sizin için daha sonra geleceğim."
Tam telefonum çalarken fermuarı kapattım.
Andy'yi okuldan almak için on beş dakikam var. Çünkü görünüşe göre artık bir dadıyım.
Sekiz yaşında sevimli bir çocuğa bakmak ne kadar zor olabilir ki?

Saat üç yirmi sekizde bavulumla birlikte okulun karşılama alanına vardım.
"Hey. Andy için geldim."
Elinde pano olan kadın beni beyaz Nike Air Force 1'larımdan omzu açık tişörtüme kadar inceliyor. "Daniel geleceğinizi söyledi. Kitty, değil mi?"
"Kat."
Yanımdan geçerken arabasından inip göğüslerimi inceleyen adamı görmezden geliyorum.
Kadın tanıdık, yargılayıcı ifade de öyle. "Dans stüdyosunda çocuğunuz var mı?"
"Evet, biliyorum."
Dünkü annelerden biri.
Omzunu dikleştiriyor. "Yani sen, yeni...?"

Sahildeki son yaz günüymüş gibi onun hevesinin tadını çıkarıyorum.
"Evet. Ben yeniyim." Gülümsüyorum ve etrafta dolaşan çocuk kalabalığına doğru bakıyorum. "Andy?"
"Selam, Kat!"
Bana doğru geliyor.
Tek parça gibi görünüyor.
Dadı, 1. Dünya, 0.
Bekle.
Bir şeyler eksik. "Ayakkabı mı?"
Çocuk kalabalığının arasına dalar ve iki elinde birer koşu ayakkabısıyla geri döner.
Dadı, 2.
Bu işte gerçekten iyi olabilirim.
Sokağa çıkıyoruz ve Andy yolun karşısındaki başka bir küçük kızın annesi tarafından alındığı yere bakıyor.
Aralarına bakıyorum, yüz ifadesinin bozulduğunu görüyorum. "O senin arkadaşın mı?"
"Öyleydi. Artık değil." "Ne oldu?"
"Bu tohumları saksılara ektik ama kazayla onunkini devirdim ve üzerine bastım."
Sırt çantasına uzanıyor ve siyah plastikten sivri bir parça çıkarıyor.
Zavallı çocuk.
"Üzülme. Eğer gerçek bir arkadaşsa, seni affedecektir."
"Gerçekten mi?"
"Mm-hmm."
Daniel'in evine vardık ve kapıyı çevirdiğimde kilitli olduğunu fark ettim. Daha da iyisi, bana verdiği anahtarı dairemde bırakmışım.
Dadı, 2. Dünya, 1.
"Babanda fazladan anahtar var mı?"
Andy iki avucunu da kaldırır.
Evin yan tarafına doğru ilerledim ve pencere kenarında toprak b i r kap buldum. Altında bir anahtar var.
Dadı, 3. Dünya, 1.
Kaptım ve bizi içeri aldım.

Önümde yürüyor, omuzları çökmüş.
O küçük kızı görene kadar keyfi yerindeydi. Şimdi canı sıkkın.
Anlıyorum. Tam olarak arkadaşlarımı kaybetmemiş olsam da son birkaç gündür öyle hissediyorum.

Siyah plastik parçasını düşünüyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Dışarıya, anahtarı sakladığım pişmiş toprak saksıya geri döndüm.

"Daha çok var." Andy'nin sesi arkamdan geliyor.

Tabii ki garajda bir sürü saksı var. Hepsi sade ve sıkıcı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Andy'ye sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Saksı."

"Boş bir tuval," diye ilan ediyorum. "Yeni çiçeğini dikmesi için ona bir saksı yapsak nasıl olur?"

"Arkadaşlık potu gibi mi?"

"Aynen öyle."

Orada ev boyası da var, ama bu muhtemelen çocuklar için iyi değil. Çantamdan bazı renkleri çıkardım.

Ders kitaplarından çok daha iyi bir seçim. İçeri girip resim yapmaya başlıyoruz.

Bir süre sonra telefonum çaldı ve açtım. "Alo?" "Kat, ben Daniel. İşler nasıl gidiyor?"

Sesi alçak ve biraz sert, sanki sınıflar arasında koşturuyormuş gibi.

"Peachy. Andy'nin başlangıçta sadece dokuz parmağı vardı, değil mi?" Sessiz.

"Bu bir şakaydı," diye devam ettim sonunda.

Durup dururken kravat takıp takmadığını ya da gömleğinin üst düğmesinin dünkü gibi açık olup olmadığını merak ediyorum.

"Doğru. Kampüsteki bir toplantı gecikti, eve dönmem biraz zaman alacak. Sen ve Andy akşam yemeği için bir şeyler buldunuz mu?"

Saçmalık. Hadi ama, dadı. Bütün gün yemeksiz kalabiliyorsun diye çocuğa bunu yapamazsın.

"Yapacağız."

Telefonu kapattık ve ben buzdolabına gidip iki kapıyı da açtım.

"Patates kızartması istiyorum," diye yalvarıyor Andy.

Bunları onun için yapıyorum, yanına biraz şarküteri eti ekliyorum ve iyi bir önlem için kereviz çubukları kesiyorum. Her birinin yarısını yiyor ve ben de bunu bir kazanç olarak nitelendirip kalanını buzdolabına koyuyorum.

İşte o zaman kapı rafında düzgünce dizilmiş LaCroix'leri fark ediyorum.
Birini çeviriyorum.

*Greyfurt. Aferin, bekar
baba.*

Daniel, Andy'nin genellikle sekiz buçukta yattığını söyledi.

Ancak pijamalarını almaya gittiğinde, mavi boya izi kolundan beyaz şifonyerin üzerine sürülür.

Tek nokta o değil. Aslında, gökkuşağı leoparına küçük bir çocuktan daha yakın.

"Bak ne diyeceğim. Önce banyo."

Çocuğu temizlemek yirmi dakika sürüyor, özellikle de banyo oyuncaklarıyla oynamak istediğinde.

Sonra onu yatmaya hazırlıyorum.

"Uyuyamıyorum," diye ısrar ediyor onu yatırdığımda.

Ben de ona bir kasırga tarafından kaldırılan ve evlerinin yolunu bulmak zorunda kalan ineklerle ilgili bir kitap okudum. Sonra renk değiştiren sihirli bir çift bale ayakkabısı olan küçük bir kız hakkında başka bir kitap.

"Bana bir hikaye anlatır mısın?" diye yalvarır.

Yatağının yanındaki kitap yığınının el sallıyorum. "Bütün bunlar neydi?"

"Başkalarının hikâyeleri. Uydurma hikâyeleri özledim."

"Baban sana böyle mi söylüyor?"

Başını sallıyor. "Annem kullanırdı."

Ah, kahretsin.

Ona en iyi hikayemi anlattım.

Andy uyuduğunda saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu.

Daniel hangi odanın bana ait olduğunu söylemedi ama ben koridorun karşısındaki odaya bakıyorum, orası Daniel'in olmalı.

Diğer iki odadan birinde yatak yok.

Daniel'in yanındaki oda eski bir eve göre oldukça geniş. Ortasında yeni çarşafı ve adaçayı yeşili yorganıyla dört direkli bir kraliçe yatak var.

Dolap boş.

Çekmeceler

de.

İşte o zaman aynaya yapıştırılmış sarı post-it notu fark ediyorum.

Teşekkür ederim.

Büyük, düzenli bir el yazısıyla yazılmış iki kelime.

Bavulumu açıyorum ve eşyalarımı yatağın üzerine koymaya başlıyorum. Her şey güzelce dekore edilmiş ama garip bir şekilde geçici hissettiriyor,

Sanki bir otelde kalıyormuşum gibi. Sonunda onları orada bırakıp oturma odasına geçiyorum.

Ev ödevi zamanı.

Kitaplarım yanımda değil ama psikoloji konuları projem üzerinde çalışmam ve internette biraz okuma yapmam gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Hiç de davetkâr görünmüyor. Buna karşın kanepe son derece rahat.

Bu dadılık işi ciddi bir iş.

Bu grup terapisi hakkında daha fazla bilgi aramak için başımı yastığa koyuyorum. Ama bilgisayarın kapağını açtığımda internet şifrem yoktu.

Daniel standart olanı koruyacak ya da değiştirecek türden bir adam mı? Muhtemelen ilkini.

Ama sırf eğlence olsun diye birkaç tahminde bulunacağım.

Hotdad1234

Hayır.

Bestsmileever

Ayrıca hayır.

Gözlerim kapanıyor.

Beş dakika. Beş dakika içinde çalışacağım.

DANIEL

"*K* ne oldu?" Fuayeye adım attığımda nefesimin altında sesleniyorum. Salonun ışığı yanıyor ama içerisi sessiz.

Sevdiğim öğretmenlik, sevmediğim idarecilik ve bölüm politikalarıyla dolu uzun bir gün oldu.

Tek istediğim evde olmak, Andy'yi kontrol etmek ve yatmak. Kravatımı çıkardım ve çantamı kapının yanına koydum.

Ana alana girdiğimde dikkatim mutfığa yöneliyor.

Tanrım.

Her yerde boya var. Ada, tezgah... zemin.

Yana doğru bir adım atıyorum, neredeyse bir çorap ayağımı mor boya birikintisine dikmeyi kaçırıyordum.

Bu bir hataydı.

Buradaki ilk günü ve şimdiden her şeyi alt üst etmeye başladı.

Ben düzene alışığım. Bu kaos.

Kat'i dadılık yapması için davet etmek dengesiz bir dürtüydü, onu bir akşam çocuğumla birlikte izledikten sonra delilik ve çaresizlik anıydı.

Üst kata çıkıyorum ve oğlumun çatlak kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı itip açtığımda ve içeriye baktığımda ışık şeridi genişliyor.

Ona bir hata olduğunu söyleyeceğim, haftalığını ödeyeceğim ve-

Etrafına doldurulmuş hayvanlar sarılmış. Yumuşak nefes alış veriş düzgün ve sabit. Temiz görünüyor. Komodininin üzerinde akla gelebilecek her renge boyanmış bir dizi saksı var.

Birinin üzerinde Andy yazıyor. Bir diğerinde Friends yazıyor. Bir diğerinde Bea.

İsimlerin etrafında, harflere uyacak şekilde özenle yazılmış yıldızlar ve kalpler bulunmaktadır.

Odadaki diğer her şey normal görünüyor.

Peki neden yıllardır nefes almakta zorlanırken birdenbire oksijen v a r m ı ş gibi hissediyorum?

Aşağı inerken kaburgalarımın arasındaki bir noktayı dalgınca ovuyorum. Kat kanepede uyuyor.

Saçları yastığın üzerine dökülüyor. Andy'nin doldurulmuş hayvanları yerine, göğsüne kapalı bir dizüstü bilgisayar tutuyor.

Günün zorluklarına rağmen, onun burada olması geç saatlere kadar çalışmamı sağladı. Uzun zamandır bunu ilk kez yapıyorum.

Bilgisayarı kaldırıp dikkatlice sehpanın üzerine koyuyorum, sonra da etrafı temizlemek için mutfığa gitmeden önce üzerine bir battaniye örtüyorum.

"Saat kaç?" Kat'in kafası kanepenin arkasından yukarı kalkıyor. Uykulu uykulu esneyerek saçlarını karıştırıyor.

"Geç oldu. Siz burada Jackson Pollock'ları mı dövüyorsunuz?" "Hmm?" Etrafına bakınıyor.

"Boş ver. Yemekte ne vardı?"

Koltuktan kalkıp iki elini başının üzerine uzatıyor. "Andy patates kızartması, şarküteri eti ve kereviz yedi."

Üç besin grubu. Buna galibiyet diyelim. "Peki ya sen?"

"Yemek yemedim."

Buzdolabına yöneldim ve yiyecekleri çıkarmaya başladım.

Kat odayı geçiyor ve izlemek için kahvaltı barındaki tabureye yerleşiyor. "LaCroix için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Adımlarımı bozmadan ona bir tane ve bir bardak uzattım.

Açıyor, tişörtü bir omzundan kayarken kutudan bir yudum alıyor.

"Günün geri kalanı nasıldı?"

Bir kesme tahtası ve bıçak çıkarıyorum.

"Tamam."

"Bu hiç de 'iyi' bir yüze benzemiyor."

Otuz saniye önce uyuyordu. Şimdi ise uyanık ve yıllarca süren departman toplantıları ve kişisel konuşmalarda bana yardımcı olan tek heceli cevapları ayırıştırıyor.

İma ettiği soruya hızlı bir cevap yok ama benden bir şey öğrenmeden bu konuyu kapatmayacağını hissediyorum.

"Bazen neden bu işi seçtiğimi merak ediyorum." "Neden seçtin?"

Buzdolabından sandviç için malzeme çıkarıyorum. "Çünkü yeni şeyler öğrenmeyi hep sevmişimdir. Öğrencilerin bu bağlantıları kurduğunu görmek dünyanın en güzel duygusu." Kendi öğrencilik dönemimi düşünüyorum. "Tarih bana özel bir hediye gibi gelirdi. Kalıplar kendini tekrar eder. Hepimizin özgün olduğunu, benzersiz sorunlarla mücadele ettiğimizi düşünmeyi seviyoruz ama geçmişe bakınca her şeyin daha önce de yaşandığını fark ediyoruz."

Başını eğiyor. "Yani devam filmlerinin hayranı mısın?"

"Devam filmine göre değişir."

Kat dirseklerini bara dayayıp eğiliyor. "Yıldız Savaşları mı?"

"Sağlam. Beş ve altı, iki ve üç değil."

"Mean Girls."

"Hiç izlemedim."

"Kötüydü. The Godfather?"

Homurdanıyorum. "Belli ki."

Bir somun ekmekten iki parça kesip birine hardal sürüyorum. Birkaç parça şarküteri ürünü hindi, biraz çedar peyniri ve marul ekliyorum.

"Sanat dersinin nesi var?" diye sordum.

"Anaokulundan Bea, saksısını kırdığı için onu terk etti. Biz de onu geri kazanmak için yenisini yaptık."

"Ona bir kız arkadaş buluyorsun."

"Arkadaş olan kızlara sahip olmak mümkün."

Sandviçi kapatıyorum ve Andy'nin sevdiği şekilde çaprazlamasına iki kez dilimliyorum.

"Biliyorum. Dansçı anneler beni kitap kulübüne davet edip duruyor." "Bu aynı şey değil."

Homurdanması başımı kaldırmama neden oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani onlar için karşı konulmazsın. Macy's'in yılbaşı indirimi gibi. İyi iş, akıllı, yakışıklı."

Parmaklarını işaretliyor ve ben de kendi parmaklarımdan birini kesmekten kıl payı kurtuluyorum.

"Pek çok kadın -ve bu konuda erkekler- seninle çıkmak için sıraya girerdi." Bunu söyleme şekli gözümü dikip uzun uzun bakmama neden oluyor.

Eve geldiğinizde dağınık, mutlu uyuyan bir çocuk ve her ikisinden de sorumlu çekici bir kadınla karşılaşmak aklınızı başınızdan alabilir.

Sandviç bitti ama onun konuşmayı kesmesine hazır değilim. Buzdolabından kereviz aldım ve yanında servis etmek için biraz dilimledim.

"Zamanlarını boşa harcamış olurlar. Ben kimseyle çıkmam."

"Yani size fiziksel veya duygusal olarak çekici gelebilecek herkesten kaçınıyorsunuz ve ne. Porno mu?"

Öksürüyorum, yakama uzanıyorum ama kravatımın çoktan kaybolmuş olduğunu görüyorum.

"Sorun değil, Daniel. Bunu herkes yapar. Eminim şu bilgisayarı açarsam" -köşedeki çantamı işaret ediyor- "büyük memeli amatörler ya da röntgenci lezbiyenlerle ilgili bir tarayıcı geçmişi bulacağım."

"Bilseydim, onu orada bırakacak kadar aptal olmazdım," diye karşı çıkıyorum.

Kollarını kavuşturuyor, sanki uğruna yarıştığımızı fark etmediğim bir ödülü kazanmış gibi gülümsüyor.

Sandviçi barın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

"Teşekkürler. Yemek yemeyi çok sık unutuyorum." Bakışları aramızda gidip geliyor. "Sen yemiyor musun?"

"Daha önce kampüsten bir şeyler almıştım."

Bir ısırık almadan önce bana orantısız bir gülümseme fırlatıyor.

Kadından küçük bir zevk sesi kaçıyor. "Bu gerçekten çok iyi." "Hâlâ Michelin yıldızımı bekliyorum."

Ama gerçek şu ki, onu yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor.

Dünya eksik olduğum yerleri hatırlatan şeylerle dolu. Bu küçük yolla bir başkası için yeterli olmayı seviyorum.

Buzdolabından ikinci bir LaCroix alıyorum, kullanılmayan bardağına uzanıyorum ve bir yudum almadan önce içine dolduruyorum.

Fena değil.

Üçgen sandviçlerden birini bitirdiğinde "Gerçekten mi?" diye başlıyor. "Neden biriyle çıkmıyorsun?"

"Andy'nin hayatını kaçırmak istemiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum." "Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsun."

Bazı günler, çoktan yaptığımı düşünüyorum.

"Eşim hastanedeyken onun için çok zor oldu."

Kat sandviçinin ilk yarısını bitiriyor. "Peki ya sen?"

Bu çok açık bir soru ama kendime sormak için hiç zaman harcamıyorum. "Bunu kaldırabilirim. Ama Andy annesiz büyüyecek.

Hiçbir çocuk

bunu yapmak zorunda kalmamalı."

Doğruldu, bir kolunu bar taburesinin arkasına uzattı. "Pek çok

 ocuk pek çok şeyden yoksun büyür."

Bir peçete getirip ona uzattım. "Ne olmadan büyüdün?"

Ağzının kenarını siliyor. "Hiçbir şey. Mükemmel bir çocukluk geçirdim."

"Yalancı."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Onu hazırlıksız yakalamak iyi hissettiriyor.

Başka tarafa bakıyor ve işte o zaman boğazında mor bir çizgi görüyorum.

"Bir noktayı kaçırmışsın."

Eğilip parmağımı teninde gezdiriyorum. Elimin

altında yumuşacık ve sıcacık.

Görmezden gelmeye çalışıyorum ama içimdeki uyarılma hissi azalıyor.

Neon ışıkları.

Müzik zemini dövüyor.

Zor bir hafta geçiriyordum ama çocuklar beni dışarı

sürükledi. Bir serap gibi göründü, güzel ve tutkulu.

"Ben Kat."

"Daniel."

"Sevişmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bunu umursamaz bir gülümsemeyle söyledi.

Neredeyse "Eğer teklif ediyorsan" diye cevap verecektim.

Unuttuğum bir şekilde çok özgür, çok canlı görünüyordu.

Ama o Liv'in arkadaşıydı. Bir öğrenciydi.

Sawyer zaten boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Arkadaşım hayatında zorluklar yaşadı ama artık hazır. Hata yapmayı göze alabilir.

Sorumluluklarım var.

Şimdi musluğun altında bir peçete ıslatıyorum ve Kat'e başını eğmesini işaret ediyorum.

Öyle.

Boyanın son kalanını boynundan dikkatlice temizliyorum, teni pembe kalıyor.

Nabızı dokunuşumla gümbürdüyor; göğsü düzensiz aralıklarla yükselip alçalıyor. Göğüsleri dolgun ve yuvarlak, ince kumaş her kıvrıma yapışıyor.

"İşte."

Peçeteyi avucumun içinde buruşturuyorum.

"Teşekkürler, patron." Kat gülümsüyor. "Ev ödevime geri dönmeliyim. İnternet şifren ne?"

"Gardenya." Sawyer şaka olsun diye sıfırladı ve değiştirecek vaktim olmadı.

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor.
"Biliyordum." "Nereden biliyordun?"
"Hayır, yani internetine isim verecek bir adam olduğunu biliyordum."
Taburesinden kayarak tabağını mutfığa getiriyor. "Hiçbir hayat mükemmel değildir. Ama Andy'ye elimden gelen her şeyi vermek için sana yardım edeceğim."
Yanakları kızarmış, saçları kanepeden dolayı dağılmış. Vanilya gibi kokuyor ve birden yine acıktım.
Gecenin ilerleyen saatlerinde, bunun için uzun günü suçlayacağım. Ama sormam gerek. "Sana taşınmayı teklif ettiğimde neden evet dedin?"
Kat doğruldu. "Kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve para inanılmaz."
Birkaç adım ötede.
Çok yaklaştın.
Ama sadece ulaşamaz.
"Kişisel bir şey değil miydi?"
"Biraz... gözlerim kamaşmış olabilir."
Az önce ağzıma mı baktı?
Kulübün olduğu gece, birlikte iyi vakit geçirecek birini arıyordu.
Sadece ben değil, herkes.
"Teklife göre," diye ekliyor. "Doğru."
Lanet olsun, kendine gel.
Ona bir iş yapması için para ödüyorsun.
Sadece korkunç bir insan çatısı altında yaşayan bir kadına asılır. Maaş bordrosunda olan ve yaşı çok genç olan birine. Güzel, ilginç ve konuşması eğlenceli olsa bile.
Birden fazla kez evet deseysdim gecenin nasıl biteceğini hayal etmiş olsam bile.
"İyi geceler, Kat."
"İyi geceler, Daniel."
Bilgisayarını almak için sehpağa geçiyor, koridorda kaybolmadan önce omzunun üzerinden bakıyor ve merdivenlerden odasına çıkıyor.
İki boş LaCroix kutusunu fırlatıp atıyorum, sonra iki elimle yüzümü ovuyorum.
Onu yatak odamın yanındaki oda yerine koridorun sonundaki odaya koymalıydım.

KAT

"N o karides."

"Bir daha asla. Ama menünün geri kalanı hazır görünüyor." karar verir, defterini kapatır.

"Güz Balosu bu yıl neredeyse kendi kendini planladı," diyor Jules. "Bu iyi bir şey çünkü dersler beni mahvediyor. Kasım'dan önce teslim etmem gereken dört ödevim var."

"Haftada on saatlik laboratuvara karşılık takas mı istiyorsun?" Liv karşı çıkıyor.

Geçen gecedan ertelediğimiz Hoes over Brews için favori barımızdayız. Etrafımızdaki bar vızıldıyor, çoğunlukla üst sınıflar ve kampüs dışından gelen birkaç gözü açık birinci sınıf öğrencisi.

Okulun ilk birkaç günü kafein, dersler, çalar saatle erken kalkılan sabahlar ve enerjisi ya da konuşacak şeyleri hiç bitmeyen Andy'nin sürekli gevezelikleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçti.

Öğrenci evlerine planlarımı tamamlamam için bana birkaç hafta vermeleri için yalvardım ve cazibemden mi yoksa kampüs içi barınma talebinin normalden düşük olmasından mı bilinmez, kabul ettiler.

Şimdi Liv ve Jules'a kaçırdıklarını gösterebilirim belki fikirlerini değiştirirler.

Liv kaşlarını çatarak telefonuna eğiliyor. "Adam senden bir iyilik istememi istiyor. Kardeşinle ilgili basketbolla ilgili bir şey."

"Bu çok cesurca," diyor Jules.

"Ona söz veremeyeceğimi söyledim," diye devam ediyor Liv.

Taburemden kayıyorum ve bir dart alıyorum. "İlişkiler kötü bir fikir. Örnek olarak: eski havuz pisliği."

"Yani Adam'la işler yolunda gitmedi. Ama ayrıldığımız gece Sawyer'la tanıştım."

"Pis profesörünle yaptığın muhteşem seksin ışıltısıyla kafan allak bullak olmuş." Dartı tahtaya doğru fırlatıyorum ve tam ortasına düşüyor. "İnsanların iyi zamanlarda ne yaptıkları önemli değil, L. Kötü zamanlarda ne yaptıkları sana kim olduklarını gösterir."

Dartlarımın geri kalanını atıyorum ve iki tanesini tahtanın ortasındaki kırmızı bölgeye isabet ettiriyorum.

Oturmak için geri döndüğümde ve Jules bira sürahisini yüksek masanın üzerinden bana doğru ittiğinde "Tabii ki hayır," diyorum.

"Hadi ama, sadece bir tane içtin. Genelde bizi masanın altından içerdin." Matematik hiçbir zaman güçlü yanımdı, ama ben bile bunun bir şey katmayacağını söyleyebilirim.

Yukarı.

Başımı sallıyorum ve sürahiyi geri itiyorum. "Andy erken kalkıyor.

Hangi

onunla birlikte kalkacağım anlamına gelir."

Andy ile resim yaptığım gecedeki beri, üç gecedir onu izliyorum. Daniel ile aynı çatı altında uyuduğum üç gece.

Onun yaşadığı yerde vakit geçirmek çok samimi. Muhteşem, size yemek yapan ve çok düşünceli bir ev arkadaşına sahip olmak gibi.

Benim odam onunkinin yanında olması dışında rahat. Daniel'in odasının banyosu var, yani duş alırken sesini duyabiliyorum.

Duşta nasıl çıplak görüldüğünü düşünmek yanlış olur.

Ya da sabahları havlu ararken yatak odasının kapısını aralık bırakmış olabileceği umuduyla sessizce odamdan sıvışmak.

Jules, "Seni oda arkadaşsız bıraktığım için kendimi kötü hissettim ama görünüşe göre her şey yolunda gitti," diyor.

Omuz silkiyorum. "Bu bir iş. Kendi banyom var. Patronum iyi bir aşçıdır." "Senin için yemek mi pişirdi?" Liv birasından bir yudum alıyor, büyülenmiş gibi.

"Bir kere. Ayrıca iyi sandviç yapar."

Eve geç geldiği gece aklımdan çıkmıyor.

"Kişisel bir şey değil miydi?"

Yüzüme dokundu, boynumdaki boyayı temizledi.

Geri kalanımı da kontrol etmesini istemekten bir saniye uzaktaydım. Bu ne 19th yüzyıl saçmalığı?

Cinsellikten Yoksun Dadi, 0. Ateşli Baba, 1.

"Daniel görünüşünden çok daha fazlası," diyor Liv. "Cehennemi yaşadı ve gerçekten iyi bir adam. Sadık bir dost, harika bir baba."

Jules, "Ayrıca o gece barda bir şehri yakıp yıkmaya yetecek kadar kimyanız vardı," diye yorum yapıyor.

"Yağ ve su gibi bir kimya. Benden yeterince hızlı uzaklaşamadı."

Sürahiye uzanıyorum ve kendime yarım bardak dolduruyorum. Andy için hala zamanında kalkabilirim.

Şansım olduğunu düşünseydim Daniel'ı nasıl baştan çıkaracağımı düşündüm mü?

Elbette.

Duştan sonra onun yatak odasına girdim.

Üstünü değiştirirken o geniş omuzlarını tut. Eğil ve yüzündeki gülümsemeyi öp.

Ama bu işe ihtiyacım var. Ve ona asıldığım gecedan beri fikrini değiştirdiğini düşünsem bile, patronla yatmak kötü bir fikir.

"Sizin hiç haberiniz yok mu?" Konuyu değiştirmek istedim.

Jules saçını çekiştiriyor. "Tess'le aramız iyi ama ben hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Sanki gece ilk ben uykuya dalarsam, o uyanık kalıp bunun kötü bir fikir olduğuna dair sebepler bulacakmış gibi." Sanki bu düşünce tarzının yıkıcı olduğunu biliyormuş ama durduramıyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Benim istediğim de buydu. Ama sizi özlüyorum çocuklar. Yeterli olmadığımı karar vereceğinizden endişe etmeme hiç gerek yok."

Liv uzanıp Jules'un elini sıkıyor. "Asla."

"Ya devam ederiz ya da ölürüz, anladın mı? Sen ve o sonsuza kadar olmasanız bile, biz öyleyiz." Yavaşça başını sallıyor. "Sawyer'la işler nasıl?"

Liv'in yüzü buruşuyor.

"Bu hafta iş için New York'ta ve onu özlüyorum. O evde tek başına olmak çok garip. Birine bu kadar çabuk bağımlı hale gelmek çok garip. Kokusuna, gülümsemesine alışıyorsunuz... ama daha da önemlisi, sadece sizin alanınızda olmalarına. Onlar gittiğinde büyük bir boşluk oluşuyor."

"Eminim büyük bir delik vardır," diyorum kuru bir sesle.

Liv güler. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Belki gelip takılırım."

"Yapmalısın."

"Her zaman arkadaş kalacağımızı biliyorsun, değil mi? Nerede olursak olalım, nerede yaşarsak yaşayalım ya da kiminle birlikte olursak olalım."

Göğsüm ağrıyor. "Biliyorum."

DANIEL

"*D* Aniel, ben Nina. Hâlâ geliyor musun diye soracaktım?" "Geliyor muyum?" Yankıladım.

Çalışmadan bir sınava girdiğim hissine kapılıyorum.

"Tüm refakatçilerden bu sabah bir saat erken gelmelerini istedik. Otobüs saat 10'da kalkıyor."

Kahretsin.

Andy'nin saha gezisi.

Sabah yedi buçuktan beri ilk dersimden önce bazı işleri halletmek için bulunduğum kampüs ofisimdeki masamdan başımı kaldırıyorum.

"Orada olacağımı söyledim." Bu

bir soru. "Geçen ay,
ayarladığımızda."

Onayladığımı hayal meyal hatırlasam da takvimimde yok.

Programımı yeniden düzenleyebilirim.

Ama toplantılara bakmak için takvimimi açtığımda durum hiç iyi değil. Daha kıdemli bir fakülte ile kadro toplantım var ve yerimi değiştiremiyorum.

"S o r u n değil," diyor sessizliği doldurarak. "Bu gezi için her zaman fazladan gönüllülerimiz olur. Kalabalığın favorisidir."

Diğer çocuklar için gitmediğimi söylemek istiyorum. Kendi çocuğum için gidiyordum.

"Başka zaman," diye söz veriyorum. "Tabii ki."

Telefonu kapatıp masama koyduktan sonra sandalyemde geriye doğru kayarak tavana bakıyorum.

Andy haftalardır müze hakkında konuşuyordu ve ben unuttum.

Karım bunu yapmazdı.

İkimizin de kariyeri vardı ama ikimizden birinin gitmek için önceden plan yapmasını sağlardı. Çünkü ebeveynlik ikimiz için de önemliydi.

Bana hatırlatmak için burada değil.

Yine de geçen hafta hayal edebileceğimden daha iyi geçti.

Fazladan bir çift elin olması büyük bir rahatlama sağladı.

Kat arkadaşlarıyla dışarı çıktığında, işe başladığından beri evde olmadığı ilk geceydi.

Hava karardıktan sonra, Andy yatağında, ev onsuz

sessizdi. Parmağımdaki yüzüğü ovaladım.

Masamın köşesindeki fotoğrafta üçümüz varız.

İyi gidiyorsun Daniel, derdi o gülen sesiyle.

Eğer çocuğunuzun gezisini kaçırarsanız, biraz çalışın. Ben yaparım.

Akşam yemeğinden sonra işimi bitirip kampüse doğru yola çıkıyorum.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti, komite toplantısı verimli geçti. Neredeyse kapıyı açmak için eve koşacaktım.

Her şeyi berbat edip geziyi kaçırdığım için kefaretimi ödemeye hazırım.

Bunu çocuğuma telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Üzgün olacak. Surat asmayacak, ama gözleri kısılacak.

Lanet olsun. Onu öyle görmekten nefret ediyorum ama acı çektiğini bilmek daha da kötü.

Ön verandaya ulaştığımda, kapıdan içeriye doğru bir gıcırta duyuyorum. Anahtarlarımı almak için cebimi karıştırıp içeri giriyorum.

Koridordan oturma odasına koştum.

Gördüğüm şey beni şaşkına çevirdi.

Andy bir köprü yogası hareketiyle geriye doğru geriliyor.

Dadısı ters tarafa doğru katlanmış, ellerini iki yana açmış ve bir ayağını Andy'nin sırtının altına atmış.

Altlarında renkli bir paspas var.

"Onu garajda bulduk," diye sesleniyor Kat koltuk altından.

"Twister mı?"

"Müzede çok iyi vakit geçirdik!" Andy neşeyle söylüyor. "Kat hayvan ismi oyunlarından birinde öğretmenimizi yendi."

Arayı kapatmam bir anımı aldı. "Onlarla gittin."
Göğsümdeki duygu kuyusu yoğun ve çelişkili. "Dersim
yoktu." Omuz silkiyor, en azından ben öyle olduğunu
düşünüyorum.

Andy sırtarak köprüsünü yıkar ve Kat de doğrulur.

Sehpanın üzerindeki bir şeye uzanıyor, oyunlarına yer açmak için yoldan
çekiliyor, sonra bana doğru geliyor.

"Sormalıydın," diye mırıldandım.

Kat etkilenmedi. "Gözlerini kapat ve burnunu tut." "Ve
dilini çıkar," diye ekliyor oğlum.

İkiye karşı bir ve saldırının yarısı benim çocuğum. Uyuyorum.

Birkaç dakika sonra çıplak kolumda bir şey hissediyorum; yapışkan ve
nemli.

"Bu da ne..."

Gözlerimi kırıpıştırarak açtığımda tenime bastırılmış bir bez görüyorum.

"Kımıldama," diye uyarıyor. "Andy? Beş, dört, üç..."

Onunla birlikte geri sayıyor. "İki, bir!"

Bezi ve altındaki kâğıdı bir hamlede çekip çıkarıyor ve tenimdeki
çizgileri ortaya çıkarıyor.

Andy kahkahalarla çılgılık atıyor. "Seni yakaladı,
baba!" Geçici bir köpek dövmesi.

Saçma ve gökkuşağı renginde.

"Bir kurbağam var!" Andy pazusunu göstererek ilan ediyor. "Kat'ın
bir kedisi var!" Histerik bir şekilde kıkırdıyor.

"Bunlar ne kadar dayanır?" diye
sordum. "Yedi ila on gün."

"Lisans öğrencilerim bunun için beni kızartacak," diyorum
içimden. "Bu sadece bir bonus." Kat memnuniyetini saklamadan
sırıttıyor. "El olayı neydi?"

"Yanlış yönlendirme. Tüm el çabukluklarının
ilkesi." Yanlış yönlendirme yapıyor.

Bugün her şey çok farklıydı ama şu anda galip gelen duygu adrenalin.

"Andy." Bakışlarım onunkileri kırmıyor. "Yatma vakti
geldi." "Hayır!"

Kat ona doğru döner. "Gel hadi. Gidelim. Bir hikaye yazacağız."

Koridorda yan yana yürümelerini izliyorum.

Bu sabah her şeyi berbat ettim ama bugün hiçbir şey bozulmadı. Hiçbir şey kötüleşmedi.

Andy'nin eve geldiğinde güldüğü kadar en son ne zaman güldüğünü hatırlamıyorum.

Ya da en son yaptığımda.

Kat yarım saat sonra döndüğünde, mutfakta viskimi yudumluyordum.

Oyunun üzerinden geçip yanıma geliyor ve bardağı elimden alıyor. "Bu iyi mal mı?"

"Öyle. Anlayabiliyor musun?"

Bir yudum alıyor, sonra başını sallıyor. Sırıtmadan edemiyorum.

"Harika bir gün geçirdi," diyorum.

"Ben de öyle." Bakışları yeni dövme kayıyor. "Oyun rahatlamamıza yardımcı olur.

Sorunlar beklesin."

Twister matına bakarken onu ters çeviriyorum. "Şu yeni dövmen nerede?"

Dönüp ayak bileğindeki kediye işaret ediyor. "Acıdı mı?"

Gülüşi beni çok fazla aydınlatıyor. "Gerçeği kadar değil." Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor.

"Sana gösterirdim ama henüz birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz."

Hadi bunu düzeltelim.

Düşünce bir anda yükselir.

Çünkü sonuçta benim çatım altında yaşıyor. Birbirimizin yanında rahat olmalıyız.

Onu o şortla izlemek için bir bahane istediğimden değil.

İçkimi geri alıyorum ve ön kolumdaki köpeğe bakıyorum. "Beni kandırdın. Eğer onurlu biri olsaydın, ikimiz de oynadığımız oyunu bilirdik."

Dudakları büzülüyor ama gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var. "Ne öneriyorsun?"

"Rövanş maçı. Kaybeden, kazananın seçtiği bir yere dövme yaptırır." İçkimin kalanını içiyorum, sonra Twister minderine başımı sallıyorum. "Önce sen."

KAT

I bir canavar yarattınız.
Muhteşem, rekabetçi bir canavar.

Rövanşı teklif ettiğinde, bunun onun açısından sahte bir kabadayılık olduğunu düşündüm.

Ama oyuna iki hamlede giriyor ve minderin üzerinde duruyor, ayakları üç aralıklı ve elleri sapkın bir zevkle birbirine sürtünmek için serbest.

"Sol el sarı," diyor Daniel.

İşten kalma pantolonu kalçalarına yapışıyor, gömleğinin kolları güçlü kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmış. Biri daha önce yaptırdığım dövme taşıyor.

Ben karşı taraftayım, bir ayağım ve bir elim bağlı. "Bunu yıllardır oynamadığına emin misin?"

"Hayır. Üniversitedeki oda arkadaşlarımdan birinin ailesine ait bir seti vardı.

Bunu bir içki oyunu olarak oynadık."

Hızlı ve zeki. Meraklı ve kararlı. Ayrıca gardını indirdiğinde çok eğlenceli oluyor.

Aylar önce onu ilk kez incelediğimde, sahip olduğu her şeyi takdir etmemiştim. Flört ettiğim ya da öylesine çıktığım erkeklerin hepsi onunla kıyaslandığında olgunlaşmamış görünüyordu.

Daniel bir erkek.

Ve sosyal bir hayatı olmaması çok yazık, çünkü bu konuda iyi olabilirdi. Eminim bir zamanlar iyiydi.

"Ne anlamı var ki?" Yüksek sesle düşünüyorum. "Kimin daha yumuşak başlı olduğunu kanıtlamak mı?" "Bu gariplikle ilgili. Kim suratını asmayacak." "O zaman kesinlikle ben kazanıyorum."

"Beni alt edemezsin. Ben bir profesörüm. İş tanımımda bu var."
Gülüyorum. "Gariplik konusunda pazar seninmiş gibi davranma."

"Hadi ama. Sen güzel ve popülersin. Bahse girerim balo kraliçesiydin." "Ben baloya gitmedim."

"Çok havalı."

"Önceden verilmiş bir sözüm vardı."

Minderin bir tarafını işgal ediyor. Karşı bacağının arkasında bir sarı var ama ayağımı kaldırmadan o kadar uzanabileceğimden emin değilim.

İkiye katlayıp ikinci elimi bacaklarının arasına yerleştirmeden önce ona bir bakış fırlatıyorum.

"İşte."

Ağırlığım kayana ve gömleğimin sırtımdan yukarı çıktığını hissedene kadar zafer kazanmış gibiyim.

"Etkileyici."

"İki yıl amigoluk yaptım. Hiç spor yaptın mı?"

"Ultimate frisbee. Harika ellerim var. Bana Yumuşak Dokunuş derler."

"Diş fırçasına böyle denir."

Daha yakına eğiliyor. "Dövmeyi nereye yaptıracağıma hâlâ karar veremedim." Kışım havaya kalkıyor. Muhtemelen yüzünden birkaç santim uzakta.

"Oh, onu dağıtan ben olacağım. Kolundaki bir köpek sana yapacağım şey kadar utanç verici olmayacak."

Sonunda topaştan gelen hafif titreşim sesini duyuyorum.

"Sağ el mavi."

Mavi benim tarafımda.

Ona ulaşabileceği birkaç yol var. Biri etrafımda, diğeri de üstümde.

"Görelim bakalım, Yumuşak Dokunuş."

Ön tarafı sırtıma oturuyor, böylece vücudu benimkiyle aynı hizada oluyor. Alnımda bir damla terin başladığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Harika kokuyor ve kefaletle serbest kalacağına dair tereddütlü güvenim yerle bir oldu.

"O parfümle dikkatimi d a ğ ı t m a y a çalışıyorsun," diye nefes alıyorum, efordan ya da onun yakınlığından.

"Ben giymiyorum."

Yardım almadan mı bu kadar güzel kokuyor?

Çarkı çevir.

Ona uzanıyorum ve bükülme hareketi beni onun vücuduna bastırıyor.

Farkındalık içimde dalgalanıyor.

"Nereye gideceğine karar verdim. Dövmene," diye mırıldanıyor. "Nerede o?"

"Yanağın."

Kıçıma dönüp bakıyorum. "Hangisi? Sanırım sağ taraf daha büyük. Ama sen daha iyi görüyorsun."

Dur.

"Yüzünü kastetmiştim." Bana mı öyle geliyor yoksa sesi eskisinden daha mı sert?

"Doğru." Gülüyorum. "Çünkü orada olduğunu bilen tek kişi sen olduktan sonra ne anlamı var ki?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki gözlerini yakalamak için boynumu uzatıyorum. Bakışlarında ısı parlıyor.

Ön tarafı sırtıma bastırıyor. Bana karşı sert ve sıcak ve ter şimdiden kıyafetlerimi tenime yapıştırıyor.

İşte o zaman onu hissediyorum. O...

Nefesi kulağıma yaklaşıyor. "Kat-"

Telefonum, yere koyduğum minder kenarından vızıldıyor.

Ekranda bir isim yanıp sönüyor.

Clay.

Korkunç bir zamanlama. İlk kötü stand-up'ını yapan genç komedyen gibi. Telefona atıldım ve cevap verdim. "Hey. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Geçen hafta telefonumu patlatan sendin." "Biliyorum. Bana bir saat ver."

Hiç ilgilenmediğine yemin ettiğim seksi patronumun kıçıma karşı ereksiyon olup olmadığını anlayacak kadar uzun. Güle güle.

Daniel iki eliyle yüzünü ovuşturarak arkasını döndü.

"Spor salonuna gitmem gerek. Yarın mı?" Clay kulağıma söyledi. "Tamam."

"Seni seviyorum."

"Sen de." Kapatırken yanaklarımda mahcup bir kızarıklık oluşuyor.

"Geç oldu." Daniel Twister matını katlıyor ve kutuya geri koyuyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ama... oyunumuzu bitirmedik."

Yatak odasının kapısı arkasından sertçe kapanmadan önce omzunun üzerinden "Sen kazandın," diyor.

DANIEL

W Twister'ın bu kadar tahrik edici olduğunu kim bilebilirdi?
Herkes biliyordu. Herkes biliyordu, göt herif.

Banyonun düğmesine bastım ve makyaj masasının üzerindeki ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Kuralların, fiziksel temas dışında başka bir insana bu kadar yaklaşmanızı gerektirdiği bir oyunu oynamanın hiçbir anlamı yoktur.

Ama onunla oynamak, onun beni zorladığı gibi ben de onu biraz zorlamak istedim.

Kıyafetlerimi çıkardım. Onları katlamak yerine gömleğimi, pantolonumu ve şortumu yerde bir yığının içine atıyorum ve beni o telefon için bıraktığı saniyeye kadar yarı sert olan aletimi görmezden geliyorum.

Duşa girmeden önce yüzüğümü çıkarıp makyaj masasının üzerine koyuyorum ve kadranı gidebildiği yere kadar çeviriyorum.

Başımı eğiyorum ve ellerimi fayansın üzerine koyuyorum. Su günü temizleyebilir ama hissettiklerimi temizleyemez.

Clay de kim?

Bir erkek arkadaş, belki. Onun için önemli olan bir erkek, kesinlikle.

Hayatında böyle biri olduğu hiç aklıma gelmemişti ve bu fikir beni olması gerekenden daha fazla yakıyor.

Beni ve ailemi tanıyor. Tupperware'in nereye gittiğini, çocuğumun tostunda hangi reçeli sevdiğini ve üniversitede Twister oynadığını biliyor.

Peki ben onun hakkında ne biliyorum?

Hiçbir şey.

Belki de bu şekilde devam etmeliyiz.

Çocuğumu etkilemediği sürece burada olmadığı zamanlarda kiminle vakit geçirdiği beni ilgilendirmez.

Futbol takımının yarısıyla çıkıyor olabilir.

Düşündükçe dudağım kıvrılıyor.

Ama...

Kıçındaki dövmenin kimse tarafından görülmeyeceğini söyledi. Bunun, o şekilde kimseyle birlikte olmadığı anlamına geldiğini düşündüm.

Bu fikir o kadar seksiydi ki, hemen orada ona takmak istedim. Sadece benim gözlerim için bir iz bırakmak, gözlerimiz her buluştuğunda aklına gelecek bir sır bırakmak.

Su saçlarımdan, gözlerimden ve çenemden akıyor.

Tüm bunlar daha önemli bir soruyu gizliyor: Telefon beni sarsıp kendime getirmeseydi ne olurdu?

O bir öğrenci ve benim bakıcım.

Aylar önce o kulüpte onu gördüm. Parlak saçları, daha parlak dudakları, sallanan kalçalarının her adımında kendine güveni vardı.

Onu kendime doğru çekmek, terleyen kıvrımlarını bedenime uydurmak istiyordum.

Şimdi, onun benim alanımda olması, seks her zaman aklımda. Aletim kalkıyor, bu hafta boyunca neyle mücadele ettiğimin kanıtı.

Başımı sallıyorum, sırtımı spreye dönüp sikimi elime aldığımda duş kapısına su sıçırıyor.

Onu oturma odasında eğilirken hayal ediyorum, kıvrımlı poposu birkaç santim ötede.

Benimle

dalga

geçiyorsun.

Beni baştan

çıkarıyor.

Nefesim kesik kesik geliyor.

Hayır.

Kendimi kontrol edebiliyorum. Ben lanet olası bir profesörüm. Kol düğmesi takıyorum, vergi ödüyorum ve çocuğumun dışarıdan yemek yemediğinden emin oluyorum.

Kadranı çevirip suyun buz gibi olmasına izin verirken kaslarım geriliyor. Duştan sıçrayarak çıkıyorum ve odama gidiyorum, yolda havluyla kurulanıyorum. Yatağa girdiğimde çarşaflar sıcak tenime karşı pürüzsüz ve serin. Ev sessiz.

Andy uyuyor.

Benimkinin yanındaki yatak odasından hiç ses gelmiyor. Ta ki ben duyana kadar.

Yatak yayları hafifçe

gıcırıyor. O da yukarıda.

Üst katta ve yatağında.

Ben azgınum. Bu doğal ve onunla hiçbir ilgisi yok.

Bir konuda haklı olabilir.

Bilgisayarım alt katta ama telefonumdan bir porno sitesi açıp kategorilere göz atıyorum.

Dadı meselesi gündeme geliyor.

Muhtemelen bir fantezi. Yaşlı adam, sahip olamadığı genç kız. Bu onu sistemimden çıkaracak.

Üzerine tıklıyorum ve birkaç dakika izliyorum. Benim için hiçbir şey yapmıyor.

Bir dakika sonra cihazı yatağıma fırlattım.

Kapımın açıldığını, onun şortu ve atletiyile kapıda durduğunu hayal ediyorum.

Elim sikimi tutmak için aşağı kayıyor.

Başını ovmak için kayganlığı kullanarak sikimi yumrukladım. Sonra aşağı doğru vuruyorum.

Bir saniye içinde odanın diğer ucunda olurdum. Koridorun karşı tarafındaki Andy'yi uyandırmamak için sessiz olurduk.

Onu içeri çeker, kapıyı arkasından kapatırdım.

Sonra onu duvara yaslardım.

Aletim elimde zonkluyor, zihnimde canlanan fanteziyi takdir ediyorum.

O gözlerin yalnız kaldığımızda olduğu gibi kararmasını izlerdim, ama bu sefer kesinti olmayacaktı.

Her dokunuşta, o "umurumda değil" dış görünüşünü sıyırır ve altında ne olduğunu görürdüm.

Elim ağrıyor, sıkıca kavriyorum.

İçine daldığımda, her vuruşta onu doldurduğumda umursamayacak kadar rahat olup olmadığını göreceğiz...

Doruk noktası omurgamın dibinde başlıyor, durdurulamaz bir tren gibi üzerime geliyor.

Lanet olsun.

Elime döktüm.

Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Sanki yıllardır yapmacık olan bir eylemden fiziksel zevkin her zerresini almak için tam da bu bahaneyi bekliyormuşum gibi.

Sonunda yastığa yaslanıyorum ve tavana bakıyorum. Kalbim sırtımda
güm güm atıyor.

Nabzımın hızından daha fazlasını duyabileceğim kadar yavaşladığında,
ev sessizleşiyor.

Bu gece hiçbir şey değişmedi, diyorum
kendime. Yalan söylüyorum.

KAT

"S "Annemin doğum günü yaklaştığı için aradım," diyorum telefonuma, kampüs kitapçısının kapısına ulaştığımda. İçeri akıyorum

bir trafik akışını takip ediyordu. "Ona şu Pandora bileziklerinden alabileceğimizi düşünüyordum. Noel'de çok şirin olduklarını söylemişti. Benimle gelmek ister misin?"

Clay, "Geçen ay Cartier hakkında ipuçları veriyordu," diye yanıtlıyor.

Kimi coşkulu, kimi küfürbaz öğrenci kalabalığının arasından psikoloji bölümüne doğru ilerliyorum.

"Babam bu yıl benim kazandığımın yaklaşık bin katı para kazandı. Ona Cartier alabilir."

"Sadece bana linki gönder, ben de satın alayım. Para için endişelenme." Gözlerimi deviriyorum.

Kardeşim basketbol oynuyor ve çok iyi.

Profesyonel olarak iyi.

İlk turda seçildiğinden beri para kazanıyor. Kimsenin inanmasını istemese de kışını yırtarak çalışıyor.

Dersimi bulmak için raf etiketlerini tarıyorum.

Psikolojide Konular. Psikometri.

"Yeni işin nasıl? Yakında sezona başlamayacak mısın?" diye sordum.

"Gelecek ay." Kaşlarını çatması neredeyse başlı başına bir hece.

"Gelecek ay

sonsuz dek burada."

"Hiçbirimiz değiliz."

İleri Sosyal Psikoloji. Bingo.

Son kopya.

Kitaba doğru hamle yaptım, onu almak için başka bir öğrenciye takıldım. "Çok yardımcı oldun Kat. Gerçekten. Terapist olmalısın."

"Bunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor.

Fiyatı kontrol etmek için metni çevirdiğimde arkasına yapışmış bir tomar pembe sakız buluyorum.

"Yüksek lisansa gitmeliyim."

"Bunu yapmalısın."

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak ve sakızı kazımak için ekrandan plastik bir cetvel alarak kasaya doğru ilerliyorum.

Biz büyürken ailemin ona bu kadar odaklanmasının nedeni ağabeyimin yeteneğiydi. Clay'in umutları ve benimkiler zıt yönlerde ilerledi. Tam o parlamaya başlamışken, ben tökezlemeye başladım.

Acaba biz çocukken olanlardan dolayı kendini suçlu hissediyor mu? O zamanlar fark etmemişti. Nerede oynuyorsa oradan beni FaceTime ile kontrol ediyordu ama ailemiz benimle ilgili ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Doğum günü için eve mi gidiyorsun?" Onun sözleri beni geri getirdi.

"Hiç sanmıyorum. Dönem daha yeni başladı ve ben şimdiden geride kaldım." "Son duyduğumda zaten bir seyahate çıkmayı düşünüyorlardı," diyor.

Sıra uzun ama hızlı ilerliyor. Mesajı kasiyerin önüne bırakıyorum.

"Bu da mı?" diye soruyor, cetveli göstererek.

Omuz silkiyorum ve yanından geçip bir peçete alıyorum, sakız tomarını içine koyup kitabın yanına koyuyorum.

Sanki ona canlı bir örümcek uzatmışım gibi

geri çekiliyor. "Dün gece neyi böldüm?"

Clay soruyor. "Sevişmek üzereydin."

"Benim açımdan kusursuz bir zamanlama. Belli ki seni kolluyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Gitmek zorundayım."

"Bana bağlantıyı gönderin, ben de asistanıma bileziği sipariş etmesini ve paketlemesini söyleyeyim."

"Hazır eli değmişken bana da bir sandviç yapar mı?" "Sorarım."

"Her zamanki gibi imzalamasını söyle."

"Uh-huh. Kendine iyi bak," diyor Clay.

Her zaman öyleydim, bunu söylemek istiyorum.
Kapatıyorum ve güneş ışığına geri dönüyorum.

Grup terapisi Elmwood'daki bir toplum merkezinde gerçekleştiriliyor. Tek katlı binada büyük bir spor salonunun yanı sıra daha küçük odalar da bulunuyor. Otoparkı ön kapılardan ayıran düzenli bahçeleri ile bakımlı bir bina. Tuğlaların boyası yeni ama kapının yanındaki süslemeler çatlamış.

İşaretleri takip ederek koridorun sağındaki ikinci odaya giriyorum, elimde bir kutu kurabiye var. Kapı kilitli değil ve içeri itiyorum.

"Alo?"

Burada kimse yok. Sandalyeler bir tarafa yığılmış.

"Yirmi." Benim yaşlarımda bir kızın içeri girdiğini görmek için dönüyorum. "Genelde yirmiye ayarlarlar."

"Teşekkürler."

Muhtemelen bir daire içinde olmalılar. Eşitliği ve dürüstlüğü teşvik etmek için.

Ne taşıdığımı fark etti. "Kurabiye. Bu bir yükseltme. Ben Rana."

"Kat."

Gülümsüyoruz.

"İçecek olması gerekiyor mu?" "Kahve."

Binada çalışan kimseyi bulamıyorum, bu yüzden gazoz makinesine gidip altı meyve suyu ve beş gazlı içecek alıyorum - elimdeki tüm parayla - sonra onları alıp kurabiyelerin yanındaki masaya koyuyorum.

Başlamamız gereken saatten beş dakika önce, daha fazla insan içeri süzüldü.

Profesörüm geliyor, yüksek lisans öğrencileri onun enerjisini emmeye çalışır gibi yanlarına yapışmışlar.

Oturmaya başlıyor, bakışları kurabiyelere ve içeceklere takılıyor. Profesörüm bana küçük bir selam veriyor ve ben de onun onayından duyduğum memnuniyetin parıltısını hissediyorum.

"Bu sonbaharın ilk oturumu olduğuna göre, tanışma faslına geçebiliriz. Ben Emily Trainor, Russell'ın psikoloji bölümünde öğretim üyesiyim." Mezun

Sırada öğrenciler var. Sıra bana geldiğinde, daha dik oturuyorum.

"Ben Kat. Psikoloji dördüncü sınıf öğrencisiyim." Herkes kendisiyle ilgili bir şey paylaştı, ben de "El sanatları konusunda çok iyiyim. Tüm medya araçları ama en iyi çalışmalarımı seramik ve kâğıt hamurunda yapıyorum."

Yorumum birkaç kahkaha aldı.

"Katrina bir okul projesinin parçası olarak buradayken bazı notlar alacak. Ancak söylediğiniz her şeyin tamamen gizli kalacağından emin olabilirsiniz."

Profesör elindeki asıl konuya döndü. Not almak için bir kalem ve defter çıkarıyorum.

İnsanlar teker teker hikayelerini paylaşmak için el kaldırıyor. Yaşadıkları trajedilerden etkilenmemek mümkün değil.

Ama o odada bir şeyler olur.

Bir yumuşama var. Sanki üst üste yığılan her keder katmanı, altındakini eritmeye yardımcı oluyor.

Sonlara doğru, bir düzine kadar katılımcının çoğu konuştu.

Rana, en baştaki kadın, koltuğunda kayıyor. "Babam hastaydı. Bütün bu araştırmaları yapıyorum, doktorları arıyorum, onu iyileştirmeye çalışıyorum. Onu görmeye gittiğimde, ona söylemek için, bana doğru bakıyor. Sanki yardımcı olmuyormuşum gibi."

"Belki de değilsin." Farkında olmadan konuşuyorum ve bütün gözler bana çevriliyor. "Yani... Belki de sadece senin orada olmanı istiyordur."

Bir omzunu silkiyor. "Daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Zamanını onunla değil de doktorlarla ve verilerle geçirmenin daha iyi olduğunu kim söylüyor?"

Yüksek lisans öğrencilerinden biri kalemini düşürür.

"Kat." Profesör Trainor'ın sesi yumuşak ama yüzeyin altında bir keskinlik var.

Ağzımı kapatıyorum ve not almaya devam ediyorum. Rana sandalyeleri kaldırmama yardım etmek için yanıma geldi.

"Haddimi aştım," diyorum nefesimin altında. "Seni ya da babanı tanımıyorum."

"Sorun yok."

Küçük bir gülümseme sunuyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Toparlanmam bitince Profesör Trainor beni çağırdı.

Söyleyeceklerini dinlemeden gitmeleri istendiği için hayal kırıklığına uğrayan yüksek lisans öğrencilerini kovar.

"Henüz bir terapist değilsin. Bu benim grubum. Kurabiye ve şefkat dışında bir şey sunmaya yetkin değilsin. Anlaşıldı mı?"

"Ben-"

Bana bir bakış atıyor ve ben de nefes alıyorum. "Anladım."

Gruptan dönüp Andy'yi almaya gittiğimde Daniel'in arabası garaj yolundaydı ve ben hâlâ azar işittiğim için sinirliydim.

Kapı çalındığında daha kapıdaydım. G ö z e t l e m e deliğinden baktım ve yüzümü buruşturdum.

Harika.

Andy'nin çantasını kapının yanına asıyorum ve bugün yaptığı sanat projesini çıkarmak için fermuarını açıyorum.

"Neden gidip bunu babana göstermiyorsun?"

Andy uzaklaşıyor ve ben de Adam'ı bulmak için kapıyı açmaya gidiyorum. "Hey, Kat."

"Bana arkadaşmışsınız gibi 'hey, Kat' deme."

Bakışlarım onun çekici yüzünde daralıyor. Adam özden çok yapmacık, ama Liv'e kazık atana kadar onunla hiç sorunum olmamıştı.

Bir elini dalgalı, mükemmel şekillendirilmiş saçlarında gezdiriyor. "Bir yıl boyunca takıldık. Sana içki ısmarladım."

"Burada ne yapıyorsun? Burası benim çalıştığım yer."

Sanki o da aniden bu fikri yeniden düşünmeye başlamış gibi yüzünü buruşturuyor. "Beni izlemeleri için birkaç gözlemciyi buraya getirmeye çalışıyorum. Eğer profesyonel bir takımdan ilgi görmezsem, babam bana gerçek bir iş bulduracak. Clay'in bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Belki de bacaklarını açmış aptal bir pilici kovalamadan önce arkadaşlarının kim olduğuna karar vermeliydin."

"Kat?" Andy'nin bize göz kırptığını görmek için döndüm. Daniel hemen arkasında.

"Ahhh, sadece açık bacaklar değil. Açık zihinler, kalpler ve... açıklık iyidir," diye saçmalıyorum ve Andy ortaya çıktığı anda bir duman bulutu içinde buharlaşmadığı için Adam'a ters ters bakıyorum.

Gelecek nesli yozlaştırdığını göremiyor mu?

"Hey, Andy, odana geri dön."

Çocuk tereddüt eder ama babasının dediğini yapar.

"Her şey yolunda mı?" Daniel aramıza bakıyor. Yüz ifadesi karanlık, duruşu sert.

"Evet. Arkadaşım da şimdi gidiyordu." Adam'a döndüm. "Hadi, lütfen Kat."

Adam koluma uzanıyor ama Daniel aramıza giriyor. "Senin gideceğini söyledi. Evimden defol."

Adam, Daniel'inkiyle aynı boyda olacak şekilde doğruldu. Patronum irkilmiyor.

Sonunda Adam'ın omuzları çöküyor. "Her neyse. Sonra görüşürüz."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Korkudan değil, çünkü bana asla dokunmayacaktı, ama Daniel'in koruyuculuğu yüzünden.

Kapı kapanıp yalnız kaldığımızda, "Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum.

Yüz ifadesi yumuşamıyor. "Clay miydi o? Telefonunu h a v a y a uçuran adam mı?"

"Hayır."

Kahkahamı yutuyorum ama bu onu daha da sinirlendiriyor.

"Oğlumun önünde yabancı çocukların evime gelmesinin komik olduğunu düşünmene sevindim."

Erkek kelimesini vurguluyor. Adam'ın benimle aynı yaşta olduğunu belirtmek önemsiz görünüyor.

"Adam zararsızdır. Andy'yi asla riske atmam."

"Ben onun babasıyım. Buna ben karar veririm."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kötü bir muhakeme yeteneğim olduğunu ima ediyor, ama daha da ötesi, çocuğunu yeterince önemsemediğimi söylüyor.

Beklediğimden çok daha fazla acıtıyor.

"Çünkü her şeyi biliyorsun. Ona en son ne zaman bir hikâye anlattın?" Ben soruyorum ve Daniel kaşlarını çatıyor. "Ona hikâyeler anlatıyorum. Bu yüzden uyuyor."

"Ben hikaye anlatmam."

"Hepimiz biliyoruz. Hayatlarımız, değer verdiğimiz insanlar ve tüm bunların ne anlama geldiği hakkında. Bunu bir sınıfın önünde yaparsınız. Bahse girerim geceleri aynada da yapıyorsunuzdur, kendinize diyorsunuzdur ki eğer herkesi ve

her şey düzene girecek, hayat yeniden yoluna girecek." Burun delikleri alevlendi. "Senin için nasıl gidiyor?"

Merdivenlere doğru yanından geçip gidiyorum.

Jules: Kappa'nın "Good Gone Bad" partisine mi gidiyorsun?

Metnin yanında bir el ilanı fotoğrafı da var.

Fıçılarımız bozuluyor. Biz de öyle.

Her yıl bu partiyi yaparlar. Cadılar Bayramı'ndan önce ve çılgın kostümler çıkarmak için bir bahane.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Güzel bir kıyafet giy.

Benim

yaşımdakileri

gör.

Biraz iç.

Bu öğleden sonra beni bir santim uzun hissettiren bekâr babayı unutun.

Normal bir öğrenci olmaya geri dönmek ve biraz stres atmak için mükemmel bir yol. Yirmi iki yaşındayım. Ateşli patronum ya da yarına yetismekten daha büyük bir şey için terlemek istemiyorum.

Ben de mesaj atarım.

Orada olacağım.

Tırnaklarımı törpülüyorum, neon sarısına boyuyorum.

Sonra, getirdiğim tüm kıyafetleri gözden

geçirdim. Kırmızı bir elbiseye hayır.

Dar kotlara hayır.

Mükemmel.

Daniel bütün gece ofisinden çıkmadı.

Andy ve benim karnımızı doyurduktan ve onu yıkayıp yatağına yatırdıktan sonra dolabıma gittim.

Şimdi, siyah suni deri bir mini etek ve büstiyer bir üst çıkarıyorum. Sonra saçlarımı seksi dalgalarla şekillendirip göz kalemi ve far sürüyorum, ayrıca boy aynasında kendimi kontrol etmeden önce bir tutam dudak parlaticısı sürüyorum.

İçime bir güven dalgası yayılıyor.

Geçtiğimiz hafta daha pratik kıyafetler giydim. Bu gece tam olarak istediğim şeyi giymek için bir bahanem var.

Dikkatim Andy ile Doğa Müzesi'nden aldığım tilki kulaklarına takılıyor. Onları kafama geçiriyorum.

Evet.

Siyah botlarımı ve küçük bir el çantamı aldıktan sonra koridordan Daniel'in ofis kapısına gidiyorum.

Kapıyı çalmaya başladım ama aralıktı. Birkaç santim genişliğindeki aralıktan Andy'nin pijamalarıyla babasının kucağına kıvrılmış olduğunu ve babasının alçak sesle konuştuğunu görüyorum.

Öfkem saniyeler içinde yumuşadı. Bana ne söylerse söylesin, bu adamın çocuğunu ne kadar sevdiği çok açık.

Bu ikili için işler zorlaştığında, Daniel iki katına çıktı. Kendi hayatı da zor olsa bile çocuğunun ihtiyacı olan her şey olmaya kararlıydı.

Bu benim ailem değil. İkisi de benim değil. Onlar buna geri dönecek ve ben yalnız kalacağım ve bu benim hoşuma gidiyor.

Sanki dikkatimi çekmiş gibi, Andy başını kaldırdı. "Kat!" Uykulu ama hâlâ uyanık.

Kapıyı sonuna kadar itiyorum. "Hey. Kalktığını duymadım."

"Başka bir hikâye istedi." Daniel'in bakışları üzerimde geziniyor, topuklu botlarımda ve çoğunlukla açıkta kalan bacaklarımda durduktan sonra yüzüme doğru ilerliyor.

Eteğimi kıcımı ve kalçamın dörtte birini örtecek şekilde çekiştiriyorum. "Kampüsteki bir şeye gidiyorum."

Kapıya doğru ilerler, ulaşamayacağı bir yerde durur.

Cennet gibi kokuyor ve kalmayı bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Bana sebepsiz yere bok attıktan sonra bile.

İşte tam da bu yüzden gidiyorum. Kendime bu aptal cazibenin kötü bir fikir olduğunu hatırlatmak için.

Daniel yüzüme doğru uzanıyor. Bana dokunacağını sanıyorum ama sadece saç bandımı düzeltiyor.

"Bekleyeceğim."

Özür diler gibi.

Kolay bir gülümsemeyle
karşılık veriyorum. "Yapma."

DANIEL

K benden kaçıyor.
Kampüse gideceğini söyledi.

Şüphesiz bir parti.

Hayal gücüne çok az şey bırakan bir kıyafet giyyordu.

Endişeliyim. Kapımdaki adam onun ilgisini, yardımını, belki de daha fazlasını istedi. Ve bunu bana söylemek yerine, beni boktan bir baba olmakla suçladı.

"Nasıl gidiyor?"

Bu beni kızdırdı. Öfkelendim ve inkar ettim.

Ama çocuğum geldiğinde ona bir hikaye anlattım.

Andy'yi yatağına yerleştirdikten sonra arka taraftaki güneşlenme odasına doğru yola çıktım.

Uyuyamıyorum. Ahşap zemini adımlıyorum, tahtalar ayaklarımın altında gıcırıyor. Ön kapıyı açıp dışarı bakıyorum. Dikkatim posta kutusuna, hala tamir etmediğim bayrağa takılıyor.

Sonunda telefonumdaki bir kişiye ulaştım.

En iyi arkadaşım kuru bir sesle, "Geç saatte arıyorsun," diye cevap veriyor. "Andy'yi yatağına yatır."

"Dadı seni uyutmuyor mu?"

"Dışarıda."

Kısık ses Sawyer'ın kıkırdaması olabilir. "Bu evet mi hayır mı?"

"Rona'ya gitmem gerek. Andy'ye bir saat göz kulak olabilir misin?"

On dakika sonra Sawyer oturma odama yerleşmiş, ben de garaj yolundan çıkıyordum.

Hırdavatçıya giderken yoldan sapıyorum.

Greek Row büyük eski evler ve bakımlı çimlerden oluşuyor. Bu gece, bir yerden diğerine sürünen öğrencilerle dolu.

Her ev bir etkinliğe ev sahipliği yapmıyor, sadece iki ev.

Katılımcıların çoğu kampüsten yürüyerek geldiği için park yeri bulmak kolaydır.

Kaldırımdan yukarı çıkıyorum, ilk eve giden yürüyüş yolunun önünde duruyorum.

Daha ne giydiğimi bile düşünmeden içeride yolu yarılamıştım. Koyu renk kot pantolon ve siyah tişört, polo ve chino pantolondan bir adım aşağıda ama umurumda değil.

Tek bir amacım var.

Bul onu.

Evin içinde dolaşırken bazı tuhaf bakışların yanı sıra davetkâr bakışlar da alıyorum.

"Güzel dövme," diye mırıldanıyor tişört yerine saç bandı takan bir kız, elini omzuma atarak.

"Teşekkürler." Çekiştirirken kolumdaki köpeğe bakıyorum.

Ana katta yüz kişi olmalı ve tanıdık bir yüz görene kadar hepsini kontrol ediyorum.

Kadın Liv ve Kat'le aynı gece kulüpte idi. Jen.

Jamie.

"Jules," dedim.

Gözleri kısıldı. "Seni tanıyor muyum?"

"Daniel. Sawyer'ın arkadaşı. Velvet'te tanışmıştık. Kat'i arıyorum."

Anlayış belirliyor. Gülümsüyor, yavaşça. "Onu mutfakta gördüm, Sanırım. Ya da belki üst katta?"

Karanlık bir köşede, ellerini gezdiren tiki bir pisliğe yaslanmış görüntüsü dudağımın kıvrılmasına neden oluyor.

Mutfağı kontrol ettim. Kat yok.

O burada değil. Ya gitti ya da üst katta.

Eğer bir erkekle birlikteyse... daha önce kapıdaki ya da başka biri...

Günah gibi giyinmişti ve aklı başında her erkek onun ne kadar muhteşem olduğunu görebilirdi.

Eğer bir pislik ondan faydalanırsa, aklımı kaçıırım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, öğrencileri iterek geçiyorum.

En tepede, geniş koridorun her iki tarafına da bakıyorum.

Bu delilik.

Bir kardeşlik partisindesiniz ve sizden yardım istemeyen bir öğrenciyi arıyorsunuz.

Daha birkaç saat önce tırnaklarını yemeyi kabul ediyormuş gibi görünen biri

o.

Aşağıya inmek üzereydim ki Kat kapı aralığından çıktı. Tilki kulakları yana yattı ve ruju bulaştı. "Kat."

Bakışları benimkine kaydı. "Daniel?!"

Bir saniye içinde onun yanımdayım.

Öfkeyle kapıyı itiyorum, onu kızarmış ve buruşmuş bir halde bırakana öfkemi kusmaya hazırım.

Burası bir banyo. Yatak odası değil.

Merdivenlerden daha fazla öğrenci dökülüyor. Bu şekilde fark edilmek istemediğim için onu içeri sürükledim ve kapıyı kapattım.

Anında yüksek sesli müzik daha sessiz.

Ama ben daha konuşmadan kapı dışarıdan açıldı. "Bu dolu." Kapıyı itip kapatıyorum ve kilitliyorum.

Bakışları ön koluma düşüyor, dövmenin çizgilerini takip ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Posta kutusunu tamir ediyorum."

Kaşları kalkıyor. Alkol bile mizah anlayışını gölgeleyemiyor.

"Ayaklarım ağrıyor. Bunu düzeltebilir misin?"

Tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyorum.

"Gecenin geri kalanında seni taşımamı beklemiyorsan hayır." Başını eğiyor, gözleri dans ediyor. "Eğer teklif ediyorsan."

Kat'ten daha tehlikeli olan tek şey, kontrolüm zaten yıpranmışken sarhoş bir Kat'ın böyle görünmesidir.

Dengede durmak için pazılarımdan tutup makyaj masasının üzerine oturuyor, sarı tırnakları bir şekilde tenimi ısıtıyor. "Beni nasıl buldun?"

"Kampüse bunları giyerek gidiyordun." Kafasındaki tilki kulaklarını düzeltiyorum. "Greek Row ya da Genç Çevreciler olduğunu düşündüm."

Kat kıpırdanıyor, eteği tehlikeli bir şekilde yukarı kalkıyor. "Çok zekisin."

Ellerimi kalçalarının iki yanına koyarken gülümsemeden edemiyorum.

"Teşekkür ederim."

Belli ki değilim. Konuşmaya devam ediyorum.

"Seninle tanıştığım gece o çizimleri giymiştin." "Hatırlıyor musun?"

"Mhmm."

Dudağını çiğniyor. "Beni vurdun ve bu beni mahvetti."

"Çünkü sen sadece erkeklerin seni köpek yavrusu gibi takip etmesini mi istedin?" Sadece yarı şaka yapıyorum.

"Hayır, çünkü aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama görünüşe göre benden etkilenmemişsin."

Yapma.

Dünyadan Daniel'a. Kötü bir fikirdi.

"Sebebi bu değil."

"Değil mi?"

Sanki tüm dünyasını bir anda daha parlak hale getirebilecekmişim gibi bana bakıyor.

Boğazım daraldı. Diğer her şey de öyle. "Hayır. Sen güzelsin. Kendine güveniyorsun ve ısrarcısın. Ayrıca bir öğrencisin," diye devam ediyorum onun memnun gülümsemesine. "İlişki aramıyordum. Bu kötü bir fikir olurdu."

Arkasında çilek renginde bir sabun var, ama burnumu dolduran onun kokusu.

"Şimdi senin için çalışıyorum. Bu daha da kötü bir fikir." "Evet, öyle."

Peki neden bacakları benimkilerin arasında dolanıyor?

"Kimseyle çıkmıyorum." Bunu bir hediye gibi söylüyor ve lanet olsun ki öyle hissettirmiyor.

"Güzel."

Çok fazla rahatlama var. Sanki tam da bunu duymayı umuyormuşum gibi, çünkü bu sadece yasak değil, aynı zamanda başka biriyle görüşen bir kız hakkında berbat şeyler düşünmediğim anlamına geliyor.

"Neden umursuyorsun?" diye mırıldanıyor, bir tutam kır saçını çekiştirerek. "Umurumda değil. Kiminle istersen çıkabilirsin."

Kelimeler ağzımda kırık cam gibi hissediyorum.

"Hayır, yani beni neden önemsiyorsun? Bu kapının dışındaki insanların tek derdi bir sonraki içkileri, sınavları ya da eve kiminle gidecekleri."

Bu geceden ve evime taşındığından beri duygularımı bastırmamdan kaynaklanan hayal kırıklığının karanlık gölgesi üzerime çöküyor.

"İstediğin buydu. Sarhoş olmak ve adını bile bilmediğin bir adamla eve gitmek mi?"

Dudakları a y r ı l ı y o r , nefesi titriyor. Gözleri dikkatle odaklanıyor, sarhoş olduğuna dair değerlendirmeme itiraz ediyor.

"Bunda kötü olan ne?"

"Bunu hak etmiyorlar." Onun kuru şakalarını duymayı hak etmiyorlar. Ona dokunma y ı değil, onun onlara dokunmasını.

Kirpikleri kalın sivri, yumuşak ve rimelle koyulaşmış. Altında, göz bebekleri şişmiş.

Güçlü ve yumuşak, seksi ve tatlı.

Hepsini istiyorum.

Onu yakalamak ve benim olduğunu iddia etmek istiyorum. Sert inişe degecek heyecanlı bir yolculukla bu uçurumdan düşmek.

Dokunuşu tekrar kolumu buluyor, dövmenin soluk çizgilerini takip ediyor. Ağır bir şekilde nefes veriyorum, ihtiyacım acı verici bir şekilde ortada.

"Sana bir dövme daha borçluyum," diye mırıldanıyor. "Nereye koyayım?" Bir an önce kontrol bendeydi ama elimden kayıp gidiyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve çok yüklü. Hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum, ne ilk öpücüğümü, ne ilk seferimi ne de başka bir şeyi.

"Nereye istersen," diye mırıldanıyorum. Kat daha yakına eğildi.

Yapama

m. Şimdi

olmaz.

Onunla değil.

Her şey değişecek, diye uyarıyor bir ses.

Her şey değişiyor zaten.

Ne kadar çok savaşırsak, o kadar kaçınılmaz olur.

Dudakları benimkilere fısıldıyor.

Sanki hayatım boyunca bunu bekliyormuşum gibi içimdeki her sinir yanıyor.

Birini öpmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, daha az heyecanlı olsaydım nasıl öpeceğimi unuttuğumdan endişelenebilirdim.

Ama ihtiyaç ve hayal kırıklığının keskin bir sınırındayım ve tek umursadığım onu tatmak.

Ben de öyle yapıyorum.

Ben de onu öpüyorum, çünkü konuşmak ucuzdur ve şu anda hissettiklerimi düzeltecek hiçbir kelime yoktur.

Ağzım onunkini okşuyor, uzun, durgun vuruşlar.
Bira değil ama dilinde bir miktar narenciye votkası var.

Parmakları kollarıma giriyor. Sessiz iniltisi en seksi davet.

Ya o da bunu en az benim kadar istediye? Ya o da benim gibi her saniye acı çekiyorsa?

Ağzının içine dalıyorum, onu daha derinden öperken parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Kalçalarım bacaklarının arasına sıkışıyor. Kalçalarına batan dar eteğini yukarı doğru çekiyorum, böylece daha derine bastırabiliyorum. Seni yumuşak, altındaki kaslar beni sıkıyor.

Kalçaları tezgâhın üzerinde kayıyor ve onu kenara sıkıştırıyorum, ayak bileklerini belime dolamasına yardım ediyorum, böylece yumuşaklığına sürtünebiliyorum.

Makyaj masasından bir şey gürültüyle fayansa düşüyor. Çilekli sabun.

Tırnakları kollarımı tırmalıyor, tıslayacağım kadar sert. Göğüsleri dar bluzun altında kabarıyor, kışkırtıcı etleri tişörtümün üzerinden göğsüme bastırıyor.

"Daniel." Sesi hem yabancı hem de tanıdık, ağzımın içine doğru iç çekiyor.

Sikeyim.

Öpmem gereken son kadını öpüyorum. Bir kardeşlik partisinde.

Nerede içtiğini.

Kapıya vurulunca ikimiz de sıçradık. "Kat!

İçeride misin?"

Ağzımı onunkinden ayırıyorum, bacakları hâlâ kalçalarımın etrafında kilitli. Dudakları dolgun ve yanakları kızarmış.

Eteğini aşağı çeker ve bir elini saçlarında gezdirir.

Kat'ın bakışlarından kaçınıyorum, kapıyı açmadan önce kot pantolonumu düzeltiyorum.

Jules diğer taraftan bana göz kırpmıyor.

Öğrenecek.

Ancak Kat'e döndüğümde, tuvaletin üzerine eğilmiş midesindekileri boşaltıyordu.

"Kahretsin."

Dönüp saçlarını yüzünden geriye doğru tutuyorum ve nazikçe yolundan çekiyorum.

"Onu yakaladım," diye mırıldanıyor Jules omzumda. Kat'e bir kez daha bakıyorum, içimi bir pişmanlık kaplıyor.

Onu eve götürmek istiyorum.

Ama onu istediğim gibi merdivenlerden indirip kamyonetime bindirdiğimde beni izleyecek bir sürü öğrenci var.

"Ona iyi bak."

Rekor bir sürede kapıdan çıktım, caddeye çıktım.

RAM garaj yolundaydı, vidaları almayı unuttuğumu fark etmeden önce motor sessizdi.

KAT

T Yastık yüzüme karşı yumuşak. Yanağımı ona sürtüyorum ve karnıma kamyon girmiş gibi hissettiğimi görmezden geliyorum. Akşamdan kalma olmama rağmen, sıcaklık duyularımı gıdıklıyor. Önce hafif, sonra daha güçlü.

Kararlı bir erkek vücudu bana baskı yapıyordu. Hiç esir almayan talepkâr bir ağız.

Kalçalarımın arasında lezzetli bir sızı ile sıcaklık toplanıyor. Ama gözlerimi açtığımda yalnızım.

Rüyamda epik bir aksiyon yaşadım.

Rüyamda Daniel'ı öptüğümü gördüm.

Ve sonra Daniel beni öptü.

Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Kontrolü ele alış şekli, tamamen bana odaklanmış olması, ağzımın her santimini öğrenmeye niyetli görünmesi.

Tamam, dün gece kesinlikle sarhoştum.

Bazı bilinç kayıpları arasında Jules'un beni eve getirdiğini hatırlıyorum. Peki neden bir şeyler yanılsamış gibi hissediyorum?

Yan masadaki saat 8:23'ü gösteriyor.

Bu da Andy'nin 22 dakika içinde okulda olması gerektiği anlamına geliyor.

Kahretsin.

Dünya, 1000. Dadı, 0.

Yataktan fırladım ve şortumu ve atletimi değiştirme zahmetine girmeden yere düştüm.

Koridoru geçip odasına gidiyorum. "Andy?" Sesim kısık çıkıyor.

Yatağı yapılmış ama o yatağında değil.

Bu da ne...

Koşar adım aşağıya indim. Atletimin askısı kayıyor ve mutfak ile oturma odasının kapısında durduğum anda onu yukarı çekiyorum.

Kahvaltısını adada yapıyor.

Daniel ocağın üzerinde yemek pişiriyor, sırtı alçak mavi ekose pijama altlarının üzerinde çıplak.

Boğazım kuruyor.

Rüya geri geliyor, hatta öncekinden daha canlı bir şekilde. Onu koklayabildiğimi hayal ediyorum.

Dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Kusura bakmayın çocuklar. Geç başladım. Andy, okul için kıyafet seçerken yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben gitmiyorum," diyor Andy bir lokma krepin içinden. "Ben ve babam atari salonuna gidiyoruz."

"Herhangi bir toplantım yok. Okul gezisini kaçırdığım için Andy'yi okuldan alıp bazı ebeveyn çocuk aktivitelerine katılmaya karar verdim." Daniel krepleri ızgaradan alıp tabağa koyarken omuzlarını silkiyor.

"Gece geç saatte mi?" diye soruyor.

Sesi her zamankinden daha sert. Belki de hâlâ kulağıma inlemesini hayal ediyordum.

"Pek bir şey hatırlamıyorum."

Şimdi beni sobanın üzerinde otururken hayal ediyorum, o da kalçalarımın arasında.

Yüzünü bana döndü.

Koyu renk gözleri, tıraşsız bir çenesi ve duştan çıkmış nemli saçları var.

Bakışlarım gövdesinde geziniyor. Sabah ışığında, karın kaslarının çıkıntıları göğüs kaslarının hatlarından daha belli belirsiz.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

Garajda bir halteri var ama onu kullandığını hiç görmedim. Kağıtları itmek ve öğrencilere ders vermek onu bu kadar inanılmaz gösteriyorsa, yüksek öğrenim için amin.

"Bir gömlek giyeceğim. Henüz kalkmanı

beklemiyordum." Koridorda yürümeye başladı ve

ben kolunu tuttum. "Bekle..."

Aniden duruyor ve gözlerim dokunduğumuz noktaya gidiyor.

Kollarında soluk pembe çizikler var.

Partiye gitmeden önce yaptırdığım manikürün sivri uçlarına bakarak parmaklarımı esnetiyorum.

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama kahretsin, biliyorum.

Bu bir rüya değildi.

Onu gerçekten öptüm ama nasıl başladığını hatırlamıyorum çünkü çok sarhoştum.

"Ben iyiyim," diyerek onu yakaladığım gibi kolunu bırakmayı başardım.
"Atari salonunda iyi eğlenceler."

Marie Kondo'nun benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Doğuştan düzenli bir insan değilim, "nereye koyduğumu hatırlıyorsam, doğru yerdedir" organizasyon teorisini benimsiyorum.

Daniel'la yaptığım konuşmadan sonra duş almak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koştum. Sonra giyindim ve ön kapının kapandığını duyana kadar temiz çamaşırları katlamak için doğruca Andy'nin odasına gittim.

Mutfağa döndüğümde tezgâhın üzerinde benim adımın yazılı olduğu güzel krepler duruyordu. Akçaağaç şurubu kabı da yanlarındaydı.

Midem huysuz bir canavar gibi gurulduyor. Her şey garip ve bu benim hatam.

Ne olduğunu bilebilecek bir kişi daha var. Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Konuşmamız gerek.

Üniversite Merkezi'nde kahve içmek için sıraya girdiğimde Jules arkamdan, "On saat önce tuvalette memeleri olan bir kıza göre iyi görünüyorsun," diyor.

"Bunu Shampoo yapacak."

Jules bir çay sipariş ediyor ve ikisinin de parasını ödemekte ısrar ediyor. "Jules, dün geceki partide Daniel'ı gördün mü?"

"Her yerde seni arıyordu. Endişeliydi. Sanki ne olursa olsun seni bulacakmış gibi."

Beni bulmuş gibi görünüyor.

Kalbim hızlanıyor.

"Bizi birlikte gördün mü?"

"Evet." Yanağını ısırıyor. "Sen kusarken banyoda saçını tutuyordu."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Klas." Bu

düşündüğümünden de kötü.

Onu öptüm mü?

Ya da belki sadece onu yakaladım ve gerisini hayal ettim?

Barista kahve ve çaylarımızı uzatıyor ve içeceklerimizi alıyoruz.

"Sanırım dün gece onun önünde kendimi küçük düşürdüm," diyorum nefesimin altında.

Jules kapıya uzanıp onu tutuyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, onu neredeyse kovmak zorunda kaldım. Sensiz gitmek istemedi."

Sınıfta profesörün dersine odaklanmaya çalışıyorum ama beynim sürekli dün geceye kayıyor.

Gerçek olan neydi ve ben hangi kısımları hayal ettim?

Sorunlarımdan kaçmak için zil zurna sarhoş olmak iyi bir görüntü değil. Dahası, yaptığım şeyden utanıyorum.

Büyümem lazım.

Daniel'in kariyerine harcadığı enerjinin bir parçasını bile ben harcasam, okuldan mezun olduktan sonra harika bir işim olabilir.

Bir saatin sonunda diğer öğrenciler yerlerinden kalkıyor ve ben not alma işimi bitirmek için çabalıyorum.

Profesörüm eşyalarını toplamakta acele etmiyor ve ben işimi bitirdiğimde orada sadece ikimiz vardık.

Koridora çıkıyorum ve çantamı kürsüsünün yanındaki ilk sıraya bırakıyorum.

"Evet, Kat?"

"Yüksek lisans. Gitmek istiyorum."

"Çünkü sen istiyorum ve kanepe gelen
Restorasyon Donanım." Çantasını omuzluyor.

"Yirmi iki yaşında bir vizyonum olması gerekiyorsa, sanırım o dersi kaçırdım. Hayatımda ne yapmak istediğimi bilmiyorum Profesör. Tek bildiğim bir *şeyler yapmak* istediğim. Bir fark yaratmak. Belki tüm dünya için değil ama birileri için."

Nefes alıyorum, kendimi savunmasız hissediyorum. Ama eğer ona çok fazla yüklendiysem, profesörüm buna izin vermiyor.

"Okula bağlı olarak başvurular yakında sona erecek," diyor. "Nereye gitmeyi planlıyorsunuz?"

Birkaç isim saydım. "Notlarımın yeterince yüksek olup olmadığını bilmiyorum." "Russell'ı düşündün mü?"

"Burada," diye yankıladım.

"Yüksek lisans programı sizi bir terapist olarak çalışmaya hazırlayacaktır. Ama güçlü bir başvuruya ihtiyacınız var. Sadece notlar değil, referans mektupları da. Tüm paket."

Umut içimde dalgalanıyor. "Referans olur musun?"

"Hafta sonuna kadar başvurunuzu hazırlayın, sonra konuşuruz."

Yumruk atmadan önce kapıya kadar gelmesini bekliyorum.

DANIEL

T İşte unutmaya değer şeyler.
Boktan bir gün.

Artık yaşamadığınız evdeki internet şifresi.

Adın, birine o kadar kaptırmışsın ki düşünemiyorsun. Ama Kat onu *öptüğümü unuttu.*

Bu bir ego darbesi.

Bu sabah bana bakışı, boş yüz ifadesi.

Belli ki dün gece ne kadar sarhoş olduğunu fark etmemiştim, bu da davranışımı daha da affedilmez kılıyor.

Ama bir şey öğrendim.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. "Baba, bak!"

Kendimi gülümseyen çocuğuma ve önündeki onlarca yıllık makineye odaklanmaya zorluyorum.

Yeni yüksek skor. Tilt makinesinden kelimeler yanıp sönüyor.

"Bu harika."

Dikkatim dağıldığı için kendimi azarlıyorum.

Yaptığım her şey Andy için. Şimdi bütün bir günü birlikte geçiriyoruz, bir atraksiyona dalıp gidiyorum.

Tamam, bir saplantı.

"Kenara çekil. Sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

Daha çok onu güldürmek için parmaklarımı esnetiyorum. "Sana her hafta bu atari salonunda oynadığımı söylemiş miydin? Bir yıl boyunca her hafta harçlığımı çarçur ettim."

"Oynamak için o kadar para harcamak zorunda kaldığına göre kötü olmalısın."

Saçını karıştırmak için uzandım. "Sanki benden daha fazla harçlık alıyormuşsun gibi."

Gülüyor, tamamen özgür ve mutlu görünüyor.

Yuvaya bir çeyreklik atıyorum ve topun düşmesi için hazırlanıyorum.

Bir dakika sonra, her şeye odaklandım. Her şey gümüş topa ve onun yörüngesine indirgenmişti.

Kürekleri kontrol ediyorum, tam zamanında hareket ettirerek şeyi havada ve ani ölüm anlamına gelen alttaki yarıktan uzak tutuyorum.

Mutluluk verici. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Andy yaklaştığında nefesi kesiliyor.

"Burası en iyisi. Beni daha önce hiç getirmemiştin. Uzun zamandır oyun oynamadık."

O haklı.

Uzun zamandır yapmadığımız çok şey var.

"Eminim Kat langırtta iyidir. Oyun oynamayı çok sever. Yılanlar ve Merdivenler. Twister..."

O geceyi hatırlayınca içimde bir sıcaklık oluşuyor.

"Kat'ten çok hoşlanıyorsun."

"O en iyisidir."

Telefonum çalıyor ve ekrandaki numara karın kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Cevap vermek için uzaklaşırken Andy'ye bir çeyreklik daha uzatıyorum.

"Daniel. Nasılsın?"

"İyiyim, Mary. Ya sen?" Sesim sıcak ama dikkatli, onunkine uyuyor.

Kızı öldüğünden ve beni suçladığından beri yaptığımız bir dans bu.

O.

Karım hastalandığında, elimden gelenin en iyisini yaptım, ama *en iyisi* berbat bir şey.

kelime. Hiçbir şeyi kontrol edemezken sevdiğiniz bir insanın hastalanması, ip üzerinde yürüyormuşsunuz gibi hissettirir.

Her gün bir şey ya da birileri sizi soymaya çalışıyor.

Hayatta kaldığınız her gün aynı ipin üzerinde uyanırsınız ve tek seçeneğiniz ilerlemeye devam etmektir.

"Güz dönemi sizi çok yormuş olmalı. İkiniz için de her zaman en yoğun dönem olmuştur."

Midemde donuk bir ağrı, acı tatlı bir duygu düğümü oluşuyor. "Bu yıl yardım tuttum. Bir dadı."

"Bir ajanstan mı?"

"O bir psikoloji öğrencisi. Bir arkadaşımın arkadaşı."

Bir duraklama. "İlginç arkadaşların var."

Sözlerinde açıkça tehdit edici bir şey yok, ama ona güvenemeyeceğimi hatırladım.

"Andy'yi bir hafta sonu misafir etmeyeli çok uzun zaman oldu. Onu ağırlamak isteriz ve bu sayede sen ve dadın da birkaç gece dinlenmiş olursunuz."

"Bunu düşüneceğim."

Hoşbeşi bitirdik ve telefonu kapattım.

Yeni bir kısa mesaj geldiğinde, kalbim iyi anlamda hızlanıyor.

Eve aç gel. Yemek yapıyorum.

Bu çok normal.

Sanki dün gece hiç olmamış gibi.

"Vurdum! Iskaladım." Andy oyununu bitirirken ağlıyor.

Telefonu bir kenara koyuyorum. "Ne düşünüyorsun? Bir gün için yeterince tilt oynadın mı?"

"Hayır! Bugünün bitmesini istemiyorum."

Parlak gözleri sevinçle dolu ama içten içe tükenmekte olduğunu hissedebiliyorum.

"Eğlenmene sevindim. Eve gitmeden önce yapmak istediğin başka bir şey yok mu?"

Bir sonraki oyunu incelemek için zıplıyor. "McDonald's!"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kat'e onu başka bir zaman yemekte yakalayacağımızı söyleyeceğim." Çocuğum geri dönüyor, bir saniye içinde yanımda. "Bekle! Ne yapıyor?" Telefonumu geri çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Andy ne yaptığını bilmek istiyor.

Ona dondurmayla gideceğini söyle. Tek bilmesi gereken bu ;)

Ona telefonu gösterdim ve o da okudu. Sonra kahkahalarla güldü. "Çok komik. Kat'in yaptıklarını yemek istiyorum."

Onunla tartışmayacağım.

"Dondurma alalım." "Rocky

Road," diye kabul etti.

Caddeden markete doğru gitmeye başladık.

Dışarıda hava serinliyor ve ceketinin bağlı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Alışkanlık.

Öyle olduğuna kanaat getirince ellerimi kendi ceplerime sokuyorum.

"Tavuk nugget'ları es geçmeni beklemiyordum."

"Kat'in kendi başına yemek yemesini istemiyorum. Güzel kıyafetler seçiyor. Arkadaşımı geri kazanmama yardım etti. Takıldığımda birlikte bale hareketleri çalışıyoruz. İkimiz de sıkıştığımızda Bayan O'nun gelip yardım etmesini bile sağladı."

Şaşkınlıkla baktım.

İyi anlaştıklarını biliyordum ama ona ne kadar saygı duyduğunu hiç takdir etmemiştim. Ondan onu güvende tutmasını ve organize etmesini bekledim, ona yeni şeyler öğretmesini değil.

Çocuğum yıllardır olmadığı kadar mutlu. Önemli olan bu, yasadışı bir çekim değil.

Benimkine sarılmış vücudunu düşünmeden edemesem bile.

Üç siyah ve iki beyaz tavşandan oluşan bir kafesin ışıkların altında durduğu bir evcil hayvan dükkanının vitrinini geçiyoruz. Andy durup onları izliyor, kâğıt üzerinde zıplarken parmağıyla takip ediyor.

"Roger'ın nasıl olduğunu düşünüyorsun? Sence sihirli çiftlikte yaşamayı bizimle yaşamaktan daha mı çok seviyor?"

Roger çocuğumun ilk evcil hayvanıydı. Karımın fikriydi.

O öldükten sonra, tavşan ya da başka bir şekilde yeni bir evcil hayvan almaya niyetimiz yoktu. "Eminim çok iyi durumdadır."

Onu kaldırımdan bakkala doğru çekiyorum.

"Kat insanları özlemenin iyi bir şey olduğunu söylüyor. İsimlerini yüksek sesle söylemek hatırlamamıza yardımcı olur ve onları özlememizin burada sıkışıp kalmasını önler" - göğsünü işaret ediyor - "nefes almanın zor olduğu yerde."

Andy kaldırımdaki çizgilerin üzerinden atlıyor. Parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum ve bu kadının çocuğumla benim bilmediğim şeyler hakkında ne zaman konuşmaya başladığını merak ediyorum.

Marketin kapısı otomatik olarak açılıyor ve Andy önden geçip bana doğru dönüyor, yüzünde dikkatli bir ifade var.

"Hiç annenin adını söyler misin?"

Boğazım
düğümleniyor.
"Bazen."

Andy elime uzanıyor, ben de parmaklarımı onunkilere doluyorum.

KAT

B+
A
A-
B-

I Geçen dönemki notlarımı gözden geçirdim.
Russell'ın psikoloji yüksek lisans programı umut verici görünüyor.

Sorun şu ki başvurunun çok fazla parçası var. Sadece notlar değil, mektuplar, ifadeler... Bittiğinde tam anlamıyla bir multimedya projesi olacak.

Çayıma uzanıyorum, fincanda kalanı yudumlarken telefonumdaki bir bildirim bana hastanedeki doktor randevumu hatırlatıyor.

Kahretsin. Tamamen unutmuşum.

Oraya giden otobüse biniyorum, yaklaştıkça parmaklarımı bacağıma vuruyorum ve bunun yerine kütüphaneye geri dönmeyi diliyorum.

Bu bir ilk.

Onlar sorup soruştururken, tararken ve test ederken kendime bunun rutin olduğunu hatırlatıyorum.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama bu yerlerden birinde çok uzun süre kalalı sadece üç yıl oldu. Kokudan, seslerden, makinelerden ve aşınmış zeminlerden nefret ediyorum.

Eve döndüğümde tek istediğim Daniel ve Andy'yi görmek ve onlara günlerini birlikte geçirecekleri harika bir son vermek.

Kapının açılma sesi beni ocaktan geri döndürdü.

"Tüm yüksek puanları geçtik!" Andy bana doğru geliyor. "Babam benim kadar iyi değildi ama pratik yapmadığını söyledi."

"Destansı. Çak bir beşlik."

Harekete uyararak tüm vücudunu sallıyor.

"Bir şey harika kokuyor." Daniel beliriyor ve midem iyi anlamda kıpır kıpır oluyor.

Kot pantolon ve beyaz tişört üzerine moto ceket giyiyor ve tam bir James Dean anı.

Ayrıca, bir kutu dondurma taşıyor.

Sakin ol kalbim.

Tatlıyı yanımdaki tezgâha koyup ceketini çıkarırken ona "Marinara sosu sıfırdan," diye bilgi veriyorum.

"Vay canına. Seni işe aldığımda yemek yapmanı beklemiyordum." Ceketini asmak için koridora geçti.

"Yemek tariflerine bakıyordum ve ikinizin de bunu seveceğini düşündüm."

Geri döner ve yüzündeki ifadeyi okumak zordur, minnettarlık ve daha fazlası.

"Kat, evcil hayvan dükkanında tavşanlar gördük!" Andy haykırıyor. "Eskiden bir tavşanım olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Tavşan Roger."

"Bir gün yeni bir tavşanım olacak. Baba, yeni bir tavşan alabilir miyim?" "Bugün olmaz, dostum."

"Yarın mı?"

"Yarın göreceğiz," diyor kuru bir sesle.

Karşılıklı gülümsüyoruz ve o kadar yakışıklı ki yıkıcı.

Eğer o hiç olmamış gibi davranmak istiyorsa, belki ben de öyle yapmalıyım. Erişteyi süzmek için geri dönüyorum.

"Beni çalıştıracak mısın, çalıştırmayacak mısın?" Sesi omzumdan geliyor. "Tabii. Peynir rendeleyebilirsin."

Parmesanı çıkarmaya gidiyor ve ocağın başında durduğum yerden sadece birkaç metre uzağa kurarak işine başlıyor.

"O da ne?" Daniel başıyla kolumdaki yara bandını işaret ediyor. "Sadece bazı kan testleri. Tamamen rutin."

Daniel dolaptan bir güveç kabı çıkarıyor ve ben de erişteyi, sosu ve peyniri koymaya başlıyorum.

Bakışlarım kollarındaki izlere takılıyor.

Andy "Bırak babam yapsın" diyene kadar yara bandımı kurcaladığımı fark etmiyorum. O gerçekten iyidir. Hiç acımıyor."

"O haklı. Ben iyiyim." Ben itiraz edemedim Daniel bana doğru geliyor. Parmağıyla kenarı kaldırıyor ve ben irkiliyorum.

"O kadar kötü mü?"

"Bebek gibi hissetmekten hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor. "Kimseye söylemem. Sakın bakma." Diğer eliyle çenemi kaldırıyor. "Bana bak."

Benim var.

Kendimi onun gözlerinde kaybediyorum.

Rüya-slash-gerçek öpücüğü tüm gücüyle geri geliyor.

Elleri kalçalarımnda.

Vücudu benimkine karşı

sertti. Ağzı beni inletiyor.

"İşte." Lavabonun altındaki çöp kutusuna doğru eğiliyor. "Gitmiş mi?"

"Gitti."

Sırıtişi azalıyor ama hâlâ kolumu tutuyor. Başparmağı dirseğimin iç k ı s m ı n ı okşuyor.

Yum

uşak.

Işık.

Nefesim kesildi.

"Yemek vakti mi? Bütün lazanyayı tek başıma yiyebilirim!" Andy ilan ediyor. Birlikte yiyoruz, Andy hâlâ gününü, oyunlarını ve tavşanlarını anlatıyor.

Akşam yemeği pişiren ilk dadı değilim ama bununla gurur duyuyorum. Onlar bunu beklemiyordu ve ben de onlar için bir şeyler yapmaktan keyif aldım.

"Günün nasıl geçti?" Daniel soruyor.

"Yüksek lisans başvurum üzerinde çalıştım. Ama bir şeyi unutacağımı ve 'Bunun yüz on bir sayfa olması gerekiyordu ama sadece yüz on sayfa. Reddedildi."

"Benim görev sürem de benzer. Yayınladığım makaleler de dahil olmak üzere, kelimenin tam anlamıyla yüzlerce sayfa."

Çenem düştü. "Yine de yüzlerce sayfayı görmek isteyecekleri kadar iş yapmış olmanız inanılmaz."

Dudakları seğiriyor. "Sanırım bu doğru." "Nasıl düzgün tutuyorsun?"

Ofisine gider ve bir süre sonra elinde gökkuşığı renklerinde bir avuç plastik klasörle döner.

"Her bölüme bir dosya verin. Gittikçe kontrol edin."

"Renk kodlaması," diyorum, eğlenerek. "Bir dahaki sefere seni de el sanatlarımıza dahil etmeliyiz."

"Evet, hiç sanmıyorum." Sırıttıyor ve başıyla dosyayı işaret ediyor. "Al onları." Alıyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor. "Teşekkür ederim."

Andy odasında oynamaya gidiyor ve ben de eşyalarını bulmasına yardım ediyorum.

Döndüğümde Daniel'ı lavabonun üzerine eğilmiş, başını ellerinin arasına almış buluyorum.

"Ne oldu?"

Yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle doğruldu. "Andy'nin büyükanne ve büyükbabası bugün arayıp onu görmek istediler."

Onlardan ilk kez bahsediyor ve sesi hiç de hevesli gelmiyor.

"Yapmalarını istemezsin."

"Karışık bir durum. Karım öldükten sonra onu benden uzak tutmaya çalıştılar." Göğsüm sıkışıyor. "Ne? Nasıl?"

"Sona yaklaşırken daha fazla acı çekmek istemediğine karar verdi. Acısına son vermek ona yardım etmek için yapabileceğim tek şeydi ve bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Sanırım istediğinde bunu biliyordu." Daniel'ın boğazı çalışıyor. "Her neyse, ailesi bunu kabul etmedi. Avukat tuttular ve velayeti almak için beni mahkemeye verdiler. Bir yargıç bunu reddetti ama bu da bir şeydi."

Onun hayatını zorlaştırdıkları için onları kömürlerin üzerinde sürüklemek istiyorum. O harika bir baba ve eminim aynı derecede harika bir kocaydı. Ne tür insanlar bunu göremez?

"Bu korkunç bir şey."

Odayı geçiyor, yüzü bir an öncesine göre daha kararlı. "Andy'yle annesi hakkında konuşmuşsun."

"Onunla her şey hakkında konuşurum. Eğer durmamı istiyorsan-"

"Hayır. Ona bu kadar zarafet ve açıklıkla yardım ettiğin için teşekkür ederim." Aramızda bir göğüs mesafesi var ve koyu renk kirpiklerinin her birini görebiliyorum.

"Sorun değil."

Daniel boğazını temizliyor ve parmağındaki yüzüğü çeviriyor.

"Konuşmamız gerek."

Boğazım düğümleniyor.

İşte başlıyoruz.

"Dün gece kardeşlik partisine gittim. Aptalca bir şey yapabileceğinden endişelendim."

"Aptal mı?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Öfkeli bir nefes veriyor. "Aptalca değil. Daha çok başına bir şey gelebileceğini düşündüm," diye açıklıyor. "İçki içiyordun ama ne kadar içtiğinin farkında değildim. Hatırlıyor musun?"

"Emin değilim," diyorum dürüstçe.

"Doğru ya. Biz... konuştuk ve sonra sen beni öptün." İşte bu kadar.

Garip ama bunu atlatabiliriz.

Büyü artık. Sorumluluk al.

"Özür dilerim."

"Öylesin." Sesi keskinleşir.

"Evet. İçki içtiğim konusunda haklısın ama bu bir mazeret değil. Senden etkileniyorum ama belli ki bu bir yere varmayacak." İfadesi kızgınlıkla bulanıklaşıyor. "Bekle, özür mü diliyorsun?"

Çenesi sıkılır. "Olmam gerektiği kadar üzgün değilim. O öpücüğü düşünüp duruyorum. En çok üzüldüğüm kısım, bunun olduğunu unutmuş olman."

Oksijen ciğerlerime
doluyor. Parmak uçlarım
karıncalanıyor.

Her parçam aniden canlı ve farkında.

"Unutmadım. Çılgın ve ateşli bir rüya olduğunu düşünmüştüm."

Gözleri kararıyor. Bakışları yüzümü ararken her santimi gergin. "Ve bana bu çılgın ateşli rüyadan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Bu yaşadığım ilk olay değil."

Kelimeler aramızda o kadar uzun süre asılı kaldı ki, sanırım beni duymadı.

Bir iniltiyle başı geriye düşer. "Kahretsin, Kat. Sen etrafımdayken düzgün düşünemiyorum."

Odanın içinde volta atıyor, sonra tekrar bu tarafa dönüyor. "Beni öpmemeliydin," diye devam ediyor.

"Bu değildi. iyi mi?" I meydan okuma, Çünkü Eğer Hatta
parça . ne Hatırladığım gerçektir, cehennem gibi sıcaktı.

"Seni öpmek hayal ettiğim her şeydi. Bu yeterli değil."

Daniel'in bu versiyonu seksiliğin ötesinde, özellikle de iki elini saçlarında gezdirip saçlarını diken diken ettiğinde.

Vücudum ona doğru sallanıyor.

"Ama?"

Bana doğru eğiliyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Ama yeterli olmalı," diye fısıldıyor.

Daniel'ın bileklerini parmaklarımla çevreleyip kalçalarımı kaldırdığımda Andy'nin her an koridordan gelebileceğinin belli belirsiz farkındayım.

İnleyerek beni tezgâha yasladı. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Her santimi sert ve kasıtlı. Daniel beni istiyor.

Herhangi bir içkiden daha sarhoş edici.

Dudaklarımı yalarım. "Olmak zorunda değil-" "Bana bir hikaye anlatır mısın?"

Andy'nin sesi kapı aralığından geliyor ve birbirimizden ayrılıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, Daniel'ın itiraflarının yanı sıra neredeyse yakalanacak olmanın da etkisiyle hâlâ hızlı atıyor.

Yüzündeki suçluluk duygusu benimkini

yansıtıyor. "Anladın." "Hayır. Kat'i istiyorum."

"Andy, baban sana kitap okumak istiyor-"

"Sorun yok." Daniel başını sallar.

Birdenbire bunun onun için ne anlama geldiğini, neden bu kadar çok mücadele ettiğini anladım.

Patron ve yaş meselesi sorun olmasaydı bile, bir sınırı aşmak son birkaç haftada inşa ettiğimiz iyi şeyleri riske atacaktır.

Daniel ve Andy'nin de iyi bir şeye ihtiyacı var. Gülümsüyorum. "Bir hikaye, geliyor."

DANIEL

"W İşte okul ruhunuz?" Basketbol takımı üç sayılık bir atış yaparken Zander kampüsün spor salonundaki kalabalığa sesleniyor.

"Kadro alıyorum, bu da burada çalışmaya devam edebileceğim anlamına geliyor. Eğer bu vatanseverlik değilse, nedir bilmiyorum."

Sawyer ve ben, ikisi de profesör olan Riccardo ve Zander ile maçıyız. Ric evli, Zander ise İngiliz edebiyatı profesörü. Dördümüz de aynı sokakta oturuyoruz, öğrencilerin her zaman Profs Lane dedikleri sokakta.

Görünüşe göre, son yıllarda buraya Hot Profs Lane demeye başlamışlar.

Top diğer takımda. Bir net pas, sonra bir tane daha, sonra top kesiliyor ve Russell'ın as takımının izniyle kendi potalarına doğru geri gidiyor.

"Liv bu gece nerede?" Sawyer'a sordum.

"Stüdyoda öğretmenlik yapıyor. Sevdiği ileri düzey bale öğrencilerini kabul etmeye başladı."

"Çünkü bir öğrenciyle yatmak yeterince klişe değil," diye yorumluyor Zander. "Bir balerin olmalıydı."

"Kıskanıyorsun."

"Evet, bu yüzden başına gelenleri kıskanıyorum."

Sawyer bir elini çok uzun saçlarının arasından geçirir. "Buna değer. Hepsine." O birasını yudumlarırken ben bunu evirip çeviriyorum.

"Ciddi misin?"

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım birçok yönden benim zıttımdır - umursamaz, kompulsif.

Son zamanlarda kendimi ona daha çok benzetiyorum.

Sawyer kaşlarını çatır. "O başıma gelen en iyi şey. Hayatım onunla daha güzel."

Geçen yıl Russell U'ya geldiğinde, New York'taki bazı yasal dramlardan yeni çıkmıştı. Burada olmak istemiyordu ama şartlar onu buna zorladı. Kalmaya karar verdi.

Sevdiği kadının burada eğitimini tamamlıyor olması da cabası.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

En iyi arkadaşım genellikle hızlı bir geri dönüş yapar ama bu sefer düşündü.

"O yanımdayken daha iyi bir insanım. Doğru kadın her şeyi değiştirir."

Bir yıl önce, doğru kadınla çoktan tanıştığımı söyleyebilirdim. Onu sevdim, evlendim ve kaybettim. Ve onunla birlikte mutluluk şansımı da kaybetmiştim, en azından başka biriyle bulabileceğiniz türden bir mutluluğu.

"Geçen gece Rona gezisinden sonra işler nasıl gitti?"

"Devam eden bir çalışma."

Yüzünü bana döndü. "Beni çağırdın çünkü saat on buçukta bir şeyi tamir etmek için malzeme alman gerekiyordu..."

"...posta kutusu..."

"...doğru, ve sen onu tamir bile etmedin."

"Mesele sadece posta kutusu değildi."

Sawyer'ın beyni yıldırım hızıyla hesaplamalarını yapar.

"İyi gittiğini sanıyordum?"

"O her zaman orada."

Kimi kastettiğimi sormuyor.

"Çünkü ona olması için para veriyorsun."

Top sahaya geri uçuyor. Zar zor izliyorum.

Çılgın, ateşli bir rüya olduğunu

düşündüm. Gördüğüm ilk rüya

değildi.

Günler önce konuşmuştuk ama her kelimesi hala beynime kazınmış durumda. "Keşke daha az belli etse..."

Sawyer kıkırdar.

"Sende durum

kötü." "Ben kötü

değilim."

Bu hafta sonu arkadaşlarıyla Güz Balosu'na gitti ve yere kadar uzanan bir elbisenin içinde muhteşem görünmesi dışında onu pek görmedim.

Şimdi bir okul haftası daha ve ben onu duvarın diğer tarafında hayal etmeden, acaba o da beni düşünüyor mu diye düşünmeden uyuyamıyorum.

"Eğer bir hamle yapacaksan, emin olmalısın. Yapmamam gerekirken Liv'e baskı yaptım. Bundan her zaman pişmanlık duyacağım." Koyu renk gözleri bulutlandı.

"Önce o beni öptü."

"Kim?" Zander eğilir.

Harika.

Ahlaki zaafplarımın ya da çatımın altında yaşanan deliliklerin reklamını yapmak istemiyorum.

Ama bu adamlar benim için oradalar. Sawyer'la eskiden beri tanışıyoruz ve diğer ikisi de birkaç yıl önce şehre geri döndüğümünden beri arkadaşım.

"Dadım," diye itiraf ediyorum. "Aynı zamanda öğrencim. Benim öğrencim değil, ben o kadar ahlaksız değilim. Alınmak yok."

Sawyer neşeyle, "Alınmadım," diye yanıtlıyor.

"Böyle bir şey olmayacak. Onunla yatmayacağım."

"Ama sen de onu öptün."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Evet."

"Karınızdan sonra ilk kez mi?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Ne olursa olsun garip hissedeceksin. Dadın ya da Bumble'dan bir hatun olabilir."

"Ama o Bumble'dan bir kadın değil," diye vurguluyorum. "Andy ile arası iyi. Onun yanında daha mutlu oluyor. O evimde oğlum için var, benim için değil."

Ric, "Yapmanız gereken şey bu konuda kendinizi suçlu hissetmek değil," diye ekliyor. "Karım ve ben bu konuyu konuştuk. Eğer birimize bir şey olursa, diğerimizin mutlu olmasını isteriz. Buna sevişmek de dahil."

Belki de Ric haklıdır. Cazibe doğaldır.

Ben onu istiyorum. O da beni istiyor.

Bu konuda olgun yetişkinler olabiliriz. Ve

bu gece eve gittiğimde, bunu

kanıtlayacağım.

Russell ekibi rekabeti kızıştırıyor.

Bu coşkuya kapılmamak çok zor, özellikle de arkadaşlarım bu coşkuya eşlik ederken.

Bira da yardımcı oluyor.

Yakında tekrar görüşmek üzere vedalaştık ve ben eve döndüm.

Yürüyüş berrak ve kafa açıcı. Mükemmel bir Eylül sonu akşamı. Kapıya doğru ilerlerken ısıklık çalıyorum. Kendimi içeri bırakıyorum ve koridorda ilerlemeden önce ayakkabılarımı tekmeleyerek içeri adım atıyorum.

Sıcak bir duş alıp yatmayı planlıyorum ama oturma odasına gittiğimde Kat bir elinde bir kadeh şarap ve kucağında bir kase patlamış mısırla kanepeye kıvrılmıştı. Üzerinde atlet, şort ve burnunda bir çeşit bandaj var, bakışlarını televizyona dikmiş.

"Diğer yara bandını çıkarmakta o kadar iyiydim ki, tekrarını mı istedin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla sığıyor ve patlamış mısır dökülüyor. "Eve bu kadar erken geleceğini bilmiyordum."

"Ortalık kan gölüne döndü. Russell onları yok etti. Andy uyuyor mu?"

"Oldukça sert düştü. Bugün okulda el işi ve etiket yarışması vardı. Bea makarna kulübesi yaptı. Andy daha iyisini yapmayı kendine görev edindi."

Bir öğünlük kuru makarnanın bir parça inşaat kağıdına yapıştırıldığı sehpa başıyla işaret ediyor.

"Bir dağ mı?" Sanırım.

"Bir kamyon. Bunlar tekerlekler." "Ahhh. Şimdi anladım."

Kat gülüyor ve ben de arkasındaki kanepeye doğru eğiliyorum. "Ne izliyorsun?"

"*Sunset'i Satmak*. Bu çarpıcı kadınlar Los Angeles'ta gülünç derecede büyük evler satıyor. Havuzlar, basketbol sahaları, aklınıza ne gelirse var."

Ekranda, sarı saçları neredeyse bacakları kadar uzun olan bir kadın, telefonuyla konuşarak bir caddede ilerliyor. Daha sonra bir kafeye giriyor ve burada aynı boyda, siyah saçlı bir başka kadınla karşılaşıyor. Oturmadan önce çift yanaklı öpücüklerini ve göz kamaştırıcı beyaz gülümsemelerini değiş tokuş ediyorlar.

Sonraki bir dakika boyunca ikisi de bir emlak listesinden bahsetmez.

"Bunlar gerçekten emlakçı mı?" Soruyorum, kafamdaki vızıltı hala çok canlı.

"Kim bilir? Kimin umurunda?" Kat patlamış mısıra uzanıyor. Kahretsin, çok tatlı.

Konuşma şekli.

Yemek yeme şekli.

Nefes alışını.

Güzel, komik, eğlenceli ve oturma odamda az giyinmiş.

Daha da ötesi, onun arkadaşlığından hoşlanıyorum.

İçime çektiğimde vanilya kokusu üzerime siniyor.

Beni hayal ettiğini söylediğinde bana bakışı... Meraklıydı. Acıkmıştı.

Sadece bunu düşünmek bile damarlarımdaki kanı

hızlandırıyor. "Isındın mı?" diye soruyorum.

"Hayır."

Bira'nın hatası o zaman.

Kazağımı çıkarıp kanepenin etrafını dolanıyorum. Yanına çöküyorum ve kaseden patlamış mısır almak için u z a n ı y o r u m .

"Ne?" Bana bakmak için döndüğünde soruyorum.

"Sormadın bile," diyor sahte bir kızgınlıkla.

"Benim evim. Benim patlamış mısıрім."

Bakışları üzerimde geziniyor, yüzüme gelmeden önce kollarımda ve omuzlarımda oyalanıyor. "İçki içmişsin." Bunu kendini beğenmiş bir şekilde söylüyor.

"İki bira."

"Bana içtiğinde aptallaştığını söylemiştin."

"Kararlı ve saygın bir şekilde aptallaşıyorum."

Dudakları kıvrılıyor.

Flört ediyoruz ve bu bağımlılık yapıyor.

Ağzının sikimin etrafında ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyor değilim.

Ya da iterken ellerimi saçlarına geçirdiğimde ne kadar sıcak ve ıslak hisseceğini.

Ayağa fırlar ve koridora yönelir. "Duraklatma. Döndüğümde beni bilgilendir."

Birkaç dakika boyunca izliyorum, nedenini bilmeden giderek daha fazla içine çekiliyorum, sonra koridorda ayak seslerini duyuyorum.

"Şuna bir bakın." Bir avuç dolusu klasörü havaya kaldırıyor,

yelpazeliyor. "Başvurunuz?"

"Neredeyse bitti. Biri hariç her bölüm." Bakışları benimkileri tutarken kalbim göğsümde daha sert çarpıyor.

"Aferin."

"Senin yardımın olmadan bunu yapamazdım." "Evet, yapardın."

"Hayır, yapmazdım. Yarım yamalak yapardım ve başarısız olduğumda kendime bunun başkasının hatası olduğunu söyledim."

Nasıl bir kız kendisi hakkında böyle bir şeye inanır? Bunun doğru olduğunu ona kim söyledi? Her gün deniyor. Bunu kendi gözlerimle görüyorum.

"Ne kaçırdım?" Klasörleri masanın üzerine koymak için geçtiğinde, kendimi sallıyorum.

"Oh. Bu kadın inek zilini çalıyordu. Krystal."

"Chrishell. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. Patronla yatmasından zarar gelmez," diye ekliyor, benimle televizyonun arasına girerek.

Koltuğumda kayıyorum. "Bu nasıl işliyor?"

Kat bir elini eğik kalçasına koyuyor. "Henüz bilmiyorum ama iyimserim. Kağıt üzerinde patron o olabilir ama kadın onun için önemli. Muhtemelen ofiste sahip olduğu en iyi şey."

Ekran bir yığın renk ve arka plan gürültüsünden ibaret. Kat tekrar ortaya çıktığında susturdum. "Bunun bir önemi olmamalı."

"Her şey var. Güçsüz değil. Aksine, tüm kartlar onun elinde."

Yüzündeki kumaş şeridi gitmiş. Makyajsız, taze ve güzel ve bütün gece ona bakabilirim.

Daha yakına eğildim. "Hiç kan görmüyorum. Yaşayacaksın gibi görünüyor."

Kat gülerek yanıma çöküyor, çıplak kalçası kotuma degecek kadar yakınımaya geliyor. "Bu bir bandaj değil, gözeneklerin için."

"Gözeneklerinin nesi var?" "Hiçbir

şey, şimdi."

Çenesine uzanıp onu kendime doğru çeviriyorum. "Hiçbir şey, asla." Burnunda hiçbir sorun göremiyorum.

Ya da

yüzünü.

Ya da

vücudunu.

Omzu çıplak ve pürüzsüz; görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için dudaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

Neredeyse boş olan patlamış mısır kasesine dizimle vurarak yaklaşıyorum.

Atıştırmalığına koyduğum çukuru ilk kez fark ediyor. "Akşam yemeği yiyeceğinizi düşünmüştüm."

"Yaptık."

"Hâlâ aç mısın?" Bir dizi aramıza sıkışmış, diğer bacağı kanepenin kenarından sarkıyor. "Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Bakışlarım vücudunda geziniyor, atletinin altındaki göğüslerinin kıvrımında, bacaklarının şeklinde, boyalı ayak tırnaklarında oyalanıyor.

"Aç olduğum şey yemek değil."

Yüz ifadesi farkındalıkla doluyor. Beklenti.

Kat yavaşça gülümsüyor, benim hissettiğimden çok daha sakin görünüyor. "Geçen geceyle ilgili bir şey hatırladım. Sana borçlu olduğum dövme hakkında."

"Evet."

"Herhangi bir yere koyabileceğimi söylemiştin."

Sikey

im.

Ben.

Oksijene yer yok, sadece arzu ve adrenalin ve her ikisinden de daha büyük olan üzerimde yaptığı büyü.

"Sen bir yer seç, bana haber ver."

Elleri omuzlarımdan göğsüme doğru iniyor, sanki manzarayı değerlendiriyor.

"Kat..."

"Şşş. Seçeneklerime bakıyorum."

Bana dokunmasını seviyorum.

Onun durmasını hiç istemiyorum.

Parmakları yüzümde, yanağımda geziniyor. Ağzıma.

Onu tekrar tatmak istiyorum. Hatırladığım kadar iyi olup olmadığını görmek ve bunu onun hafızasına kazımak için.

Eğer onu sadece bir kez daha öpebilirim, o da benim gibi her gece bunu düşünecek.

KAT

T Bu şekilde olmasını hayal etmemiştim.

Benim muhteşem, sınır tanımayan bekar baba patronum yüzünü soyuyor ve tek ihtiyacı benmişim gibi bana bakıyor.

Bu gece, başvuruyu bitirdiğim için gurur duydum ve onun yardımı olmadan bunu yapamazdım. Minnettarım ve heyecanlıyım ve bunların hepsi alışık olmadığım bu baş döndürücü duygusal kokteylde karışıyor.

"Seni çok istiyorum," diye nefes alıyor.

Elimi göğsüne bastırıyorum ve kalbinin küt küt attığını hissediyorum. Vahşi ve umursamaz. Daha da ötesi, tanıdık.

Dernek partisindeki banyoyu düşünüyorum, hem hatırladığım hem de hatırlamayı dilediğim kısımları. Aç dudakları ve kendinden emin elleri. Jules'un beni korumak istediğini ve ayrılmak istemediğini söylemesi.

Bize ne olacağını bilmiyor olabilirim ama bu gece ne istediğimi biliyorum.

"Öp beni," diye mırıldanıyorum. "İlk kez öpüyormuş gibi yap." Kulağa bir talep gibi geliyor ama bu bir yalvarış.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilerek etrafında olmak beni öldürüyor.

O yaklaştıkça bacaklarımız kanepeye sürtünüyor.

Ağzını unutamayacağım bir şekilde üzerimde istiyorum. Sanki dokunuşu içimdeki tüm zayıflık izlerini yakıp yok edebilir, beni bütün, güçlü ve yeni hissettirebilirmiş gibi.

Dudakları benimkilere geliyor.

Başta nazik davranıyor, her şeye karşı olduğu gibi. Ağzı kasıtlı ama talepkar değil.

Parmaklarını saçlarıma batırıp uçlarından çekiştiriyor.

Nefes alıyorum ve ona doğru hareket ediyorum. Dudaklarımız, birine doymadığınız ama henüz nelerden hoşlandığını bilmediğiniz o ilk öpüşme tarzında kıpırdıyor ve kayıyor.

Onu neyin tahrik ettiğini bilmek istiyorum. Onu neyin azdırdığını. Tekrar, tekrar ve tekrar yapmayı düşünmeden uyuyamadığı için onu uyanık tutan şey nedir?

Ellerim göğsünden karın kaslarına doğru kayarken ağzımın içinde inliyor. "Kat."

Hışırtılı sesi bir kez daha baş döndürücü.

"Evet."

Ağzının benimkinin üzerinden bir sonraki geçişi, beni daha da yakınlaştıran lezzetli yeni bir aç. Sert meme uçlarım giysilerimizin arasından onun göğsüne sürtünüyor.

"Sana dokunmak istiyorum." Tenim uğulduyor. "Yap hadi."

"Sadece bir dakikalığına."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Sana zaman ayırmayacağım." Kibarlığı bir kalp atışında değişiyor.

Daniel beni kendine doğru çekerken ellerini saçlarımda yumruk yapıyor, ellerimi ve göğüslerimi aramıza sıkıştırıyor.

Tişörtünün altından bir elimi sokuyorum ve teninin sıcaklığı ve pürüzsüzlüğü, saçlarının yumuşaklığının altındaki kaya gibi sertlikle tezat oluşturması bağımlılık yapıyor.

Dudakları çenemde, boğazımda gezinmek için benimkilerden uzaklaşıyor.

Beni kanepeye yatırıyor, ağzı tenimden hiç ayrılmıyor, sıcak küçük izi omzumdan aşağı, atletimin üstündeki göğsümün kıvrımına doğru devam ediyor.

Her yerde ateş yakıyor. İçten içe yanacak ve kül bırakacak olanlar, nerede olduğunun kalıcı bir hatırlatıcısı.

Dudakları kumaşın arasından göğüs ucuma yaklaştığında, zevk içimde patlıyor. Bir inilti çıkıyor.

"Sessiz olmalıyız," diye mırıldanıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor.

Üst katta uyuyan çocuğu ve tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu hatırlatıyor.

Tenini tenimde hissetmek istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmasın.

Ama tişörtümün altından karnıma uzandığında, bileklerini tutuyorum ve

elini şortumun bel bandına götürüyorum.

Daniel üzerime doğru kayıyor, kalçalarını benimkilerin üzerine koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

Onu kalçalarımın arasında sert hissedebiliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Ağzı kıvrılıyor ve dudaklarıma bir öpücük bırakıyor.

"Peki ya bu?"

Kalçaları sallanıyor, bana sürtünüyor.

"Evet." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Yüz ifadesi gergin ve tahrik olmuş.

Bir elini şortumun arka paçasından sokup kıcımı kavırıyor.

Tutuşu kararlı, parmakları ağrıyan noktaya doğru sürükleniyor. Birlikte sallanırken gözlerim tekrar kapanıyor.

Bir elimi kanepenin minderine sokup kaldırıp etkisi yaratmaya çalıştım.

"Çok iyi hissediyorsun." Dudakları kulağımın kabuğunu buluyor. Sesi alçak, övgüsü şeker gibi.

Onu içimde hayal ediyorum. Yumuşak vuruşları, tamamen kendinden emin.

Bahse girerim adam iyi bir ritim tutturabilir. Diğer her şeyde çok düzenli, çarşafar arasında işe yarayabilir.

"Seni boşaltmak istiyorum."

Törpüsü beni azdırdığı kadar şaşırtıyor da. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Biraz daha..." Kalçalarımı oynatıyorum ve o da mesajı alıyor. İç çamaşırlarımın üzerinden beni okşuyor ve inliyorum.

Dudakları geri dönüyor ve bu sefer dilini, sikini hissettiğim gibi hissetmemi istiyor.

Her vuruşta, parçalanma fikri daha az çılgınca geliyor. Çok tahrik oldum.

Bu çok iyi.

Çok kötüyüz.

Dalgalar bana sinsice yaklaşıyor ve çok geçmeden vücudum kasılıyor. "Oh. Oh kahretsin."

Ağzım açık kalıyor, içimdeki tatlı, sıcak gerilim on bire çıkıyor.

Bana karşı sallanmaya devam ediyor. Sonra o da sıkılaşıyor, kısık iniltisi boynumda boğuluyor.

Geri çekildiğinde saçları alnına dökülüyor, gözleri neredeyse simsiyah oluyor.

İnançsızlıkla yere bakıyorum. "Sen az önce-"

"Evet." Başını eğiyor ama sırttığını görmeden önce değil. "Gururum okşandı."

" yle olmalısın." Gülümsemesi soluyor. "Uzun zaman oldu." "Ne kadar oldu?"

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve yüzüğünün soğuk metali tenimi sıyırıyor.

Ve tek kelime etmeden, *biliyorum*.

Ondan beri kimseyle birlikte olmadı.

Buna sevindim.

O güçlü elleriyle kimseye dokunmadığı ya da vücudunun sürtünmesiyle kimseyi par alamadığı için rahatladım.

Bütün gece burada onunla yatmak istiyorum.

Bir erkeğe karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Sonunda, dik durmak için itiyorum ve oturmama izin vermek için geri kayıyor.

"Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Gözenekler için." Parmağımı burnuma doğru sallıyorum.

Bir an için tartışacağını düşünüyorum ama üzerimden kayarak koltuktan kalkıyor.

"Yarın uyumana bile izin vereceğim." Kalbimi yerinden oynatan bir sırtışla kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Gözenekler için."

KAT

Sevgili Katrina,

Dönemin geri kalanı için faturalandırılmamak için lütfen hafta sonuna kadar nihai konut durumunuzu bildirin.

Teşekkür ederim,

Öğrenci Barınma Hizmetleri

"Knock knock."

Jules ve ben mühendislik kapısından geçip Liv'i başını bir tezgâhın üzerine eğmiş halde bulmak için binaya giriyoruz. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, güzel yüzü önündeki parçalara odaklanırken buruşmuş.

"Bu hangi robot?"

Gülümseyerek yukarı bakıyor. "Yeni bir tane. Ona Herbie adını verdim."

Liv geçen yıl bazı takım arkadaşlarıyla birlikte bir yarışma için büyük bir proje yaptı ve şimdi bağımlısı oldu.

"Yönetici arkadaş kararı: Robotları bırak ve öğle yemeğine gel."

"Beslenmeden inovasyon yapamazsınız," diye katılıyor Jules.

Liv tezgahdan zarif bir şekilde kalkıyor ve parçaları şeffaf plastik bir kutuya koyduktan sonra odanın bir tarafına, üst üste yığılmış depoların olduğu yere götürüyor.

Öğle yemeğini öneren bendim.

Kısmen Daniel ve ben terli ergenler gibi kanepede öpüştüğümüz için ve ben bunun için kafamın içindeyim.

Bu sabah mutfağa geldiğinde bana, erkeklerin sizi boşalttıklarını anladıklarında verdikleri o gülümsemelerden birini verdi.

Yanımdan geçmek için hiçbir bahaneyi kaçırmadı, ben uzanıp ocağın üzerindeki bardakları kapmak için hareket edene kadar beklemek yerine bana doğru eğildi, böylece kığım ona baskı yaptı.

Ama bir adam yüzünden kendimi kaybedecek değilim. Bu bile olsa.

"Bayanlar."

Sawyer kapı aralığında, her zamanki sırtışı ve kot pantolonunun üzerine giydiği ceketıyla tezat oluşturan çok uzun saçlarıyla duruyor.

"Seni yemeğe davet etmeye geldim."

"Onun öğle yemeğine gitmesini mi yoksa senin öğle yemeğin olmasını mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

Liv homurdanıyor ve Sawyer omuz silkiyor. "Görünüşe göre zaten planlarınız var." Jules bana bakıyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum. "Neden bize katılmıyorsun?"

Kız kıza vakit geçirmek istiyordum ve bu o değil. Ama dördümüz kampüsün kenarında yüksek lisans öğrencilerinin uğrak yeri olan bir kafeye giderken hayal kırıklığımı yutuyorum.

Yemeklerimizi sipariş ediyoruz, ben ve Jules için ızgara panini, Liv için salata, Sawyer için kahve. Sawyer, aynı ritmi paylaşmaya alışmış iki insanın doğal aşinalığıyla Liv'in yanına oturuyor. Her zaman onu arıyor, onu kendine yaklaştırıyor. Liv Sawyer'ın yanındayken daha çok gülümsüyor, onun tepkilerini izliyor; bu tepkileri ondan aldığı için değil, onun dünyaya verdiği tepkileri görmeyi sevdiği için.

Ben basit bir kadını. Hiçbir zaman "hadi bir Keurig'e birlikte sahip olalım ve tüm sezonları birlikte izleyelim ve ortak arkadaşlarımız olsun" şeklinde bir ilişki istemedim.

Ama ilk kez, acaba bir şeyleri kaçırıyor muyum diye düşünüyorum.

Jules sanat programının son yılındaki zorlu projesinden bahsederken sohbetimize odaklanıyorum. Liv, San Francisco'dan bir ortakla birlikte yeni bir robot prototipi üzerinde çalışıyor. Sawyer bir yandan New York'ta şirketini kurarken bir yandan da öğretmenlik yapıyor.

"Dairemizle ilgili ihbarda bulunmam ve kalan eşyalarımı taşımam gerekiyor." Üç çift göz bana çevrildi. "Tabii ben saklamak istemiyorsam."

"Bunun için bir sebep yok. Değil mi?" Jules soruyor.

"İkiniz de tekrar oda arkadaşım olmaya karar vermediğiniz sürece olmaz." Kaşlarımı oynatıyorum.

Liv başını Sawyer'ın koluna yaslar. "Özür dilerim. Seni sevdiğimizi biliyorsun."

Geçtiğimiz ay, yurt odamın her zaman geri dönebileceğim bir seçenek olduğunu hissettim. Güvenli bir okul gibi ya da ikinci sınıfın her Perşembe günü yatmak için aradığım o çocuk gibi çünkü yatakta iyiydi ve her zaman müsaitti.

Üniversiteye geri imzalamak oldukça büyük bir duygu. Sawyer, "Dadılık iyi gidiyor olmalı," diye yorum yapıyor.

"Andy en iyi çocuk. Birlikte çok eğleniyoruz." Sıcak paninimden bir ısırık alıyorum. "Arada bir merdiven altındaki dolabımdan çıkıyorum."

Jules başını eğiyor.

"Şakaydı," diyorum. "Güzel bir odam var. Kendi banyom var. Liv geçen hafta görmeye geldi. Bunu doğrulayabilir."

"Bir şey saklamak için bir yere ihtiyacınız var mı?" Liv sorar. O ve Sawyer birbirlerine bakarlar. "Evde bir sürü odamız var."

"Teşekkürler. Bunu düşüneceğim."

"Sokaktan bahsetmişken. Barbekü yapıyoruz." Liv salatası bittiğinde çatalını bırakıyor, gözleri parlıyor.

"Ne zaman?"

Sawyer şöyle bir bakar. "Şükran Günü'nden önceki hafta." "Takvimim temiz," diyorum.

Jules başını sallar. "Aynen. Tess'i getirebildiğim sürece."

Yemeğimizi bitirdiğimizde, tuvalete gitmek için kalktım. Çıkarken Sawyer'a rastladım.

"Daniel için yaptığın şey küçük bir şey değil. Onun evinde yaşamak. Oğluyla ilgileniyor."

"Yardım edecek birine ihtiyaçları vardı ve bu sayede çamaşır yıkamak için çeyreklik biriktirmek zorunda kalmıyorum."

Sawyer'ın bakışları delici, ama ben sakın davranıyorum.

Liv'in başından bir sürü şey geçtiğini biliyorum. Ama Liv onu daha iyi bir insan yapmış olsa da, yine de düşündüklerini ve hissettiklerini örtbas etmek için diz çökme tepkisi veriyor.

Anladım.

"Daniel diğ er insanlara öncelik verir," diyor Sawyer sonunda.
"Ç o c u k l u ğ u m u z d a b i l e b a ş ı m d e r d e g i r d i ğ i n d e d e f a l a r c a k ı c ı m ı k u r t a r m ı ş t ı ."

"Umarım sen de onun için aynısını
yapmışsındır." "Yaptığımı
düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bu biraz şifreli bir saçmalık."

Gülüyor ve arkadaşlarımıza doğru bakıyor. "Değişikliklerle arası iyi
değildir."

"Bazı boktan değişikliklerle uğraşmak zorunda
kaldı." "Ve şimdi sende iyi bir tane var."

Şaşkınlıktan göğsüm genişliyor. "Andy'yi önemsiyorum. Ben de Daniel'ı
önemsiyorum. O mutlu olmayı hak ediyor."

Sawyer başını eğiyor. "Bunu ona söylemelisin."

Beni geçip gidiyor ve ben de arkasından
bakakalıyorum.

Ne oluyor be?

Bana devam etmemi söylüyor gibiydi.

Daniel'ın Sawyer'la benim hakkımda konuşmuş olabileceği fikri kafamı
daha da karıştırıyor.

Fetihleriyle övünecek biri değil. Andy'ye yardım
etmek için bu işi kabul ettim ama Daniel'a yardım
etmek istiyorum.

Çocuğuna, ailesine, benim annemle babamın olmadığı bir şekilde son
derece bağlı.

Ayrıca, günü ne kadar uzun olursa olsun, sonunda nasıl olduğumu
görmek için her zaman beni kontrol eder. En sevdiğim içecekleri ve
atıştırmalıkları stokta tutuyor. Hatta Andy ve benim onları ne kadar çok
kullandığımızdan bahsettiğimde bir sürü yeni el işi malzemesi ve oyun
sipariş etti.

Kanepede sürtünürken tüm bunları unutabileceğimi düşünmüştüm ama
belli ki unutamıyorum.

Eğer onu yaşamak için bir şansı daha hak ettiğine ikna
edebilirsem... Denemeye değer.

Öğrenci evinden gelen e-postayı açtım ve bir cevap gönderdim.

DANIEL

"**D** "Kadro hakkında konuşmak için bir saniyeniz var mı?" Diğer üç fakülte ile paylaştığım yönetici asistanım kafasını Ofis.

"İki saniye olmadığı sürece sorun yok. Yarım saat sonra dersim var ve vizelerimi işaretleyen kişi notları ters girmiş."

Kolunun altına sıkıştırdığı dosyalarla içeri giriyor ve ziyaretçi koltuğuma yaslanıyor. Yüzündeki ifadeden iyi bir haber olmadığını anlayabiliyorum.

"Kadro toplantınızın zamanını öne çekmeleri gerekiyor."

Gülüştüm kuşkulu bir havlamaya dönüştü. "Bu mümkün değil."

Geleceğim buna bağlı.

Referansları derledim, bir makaleye son şeklini veriyorum ve aynı zamanda öğrencilerim için bu hibeyi tamamlamaya çalışıyorum.

"Tamamdır. Sadece toplantının neden iki hafta önce takviminizde belirdiğini açıklamak istedim." Kapıya doğru baktı, sonra geri döndü. "Komite başkanı Noel tatili için erken ayrılıyor."

"Tabii ki öyle." Sandalyemden kalkıp arka duvarı adımlıyorum.

Muhtemelen bir Karayip adasına gidiyordur.

Hepimiz onun programı için zıplamak zorundayız. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor.

"Bu sizin suçunuz değil." Asistanlar, çok az yardımla ve bazen fakülteden daha da az minnettarlıkla burayı olabildiğince sorunsuz bir şekilde çalıştırıyorlar.

"Görev süresinden sonra daha iyi oluyor," diyor ve gülümsüyor. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Kollarımı sıvıyorum ve masamın önünde durmadan önce birkaç adım daha atıyorum. Köşede en sevdiğim fotoğraf bana bakıyor. Andy ve karım.

Ona uzanıyorum. Gülümseyen yüzlerini içime çekiyorum. Sonra çıplak koluma baktım.

Dövme gitti ama işaret ettiği şey sadece bir başlangıçtı. Bu ay inişli çıkışlı bir dönem oldu.

Kat'in altımda olması çok iyi hissettirdi. Parmakları saçlarımı çekiştiriyordu.

Vücudu benimkiyle kötü bir sürtünme yaratıyordu.

O kadar ileri gitmeyi planlamamıştım ama onu öpmemi, ona dokunmamı istediğini söylediğinde, içimde ilkel bir şey harekete geçti.

Bunun onu sistemimden çıkaracağını düşündüysem, yanılmışım. Kat ciddi bir şey istemediğini açıkça belirtti.

Ben de değilim.

Hiçbir zaman sıradan ilişkilere girecek bir adam olmadım. Hiç cazibesini anlamadım. Belki de anlamaya başlıyorum.

Ama ilk önceliğim bu süreci atlatmak ve geleceğimi güvence altına almak. Andy'nin geleceği.

Bu yüzden gerçekten yapmak istemediğim bir arama yapıyorum. Kapattığımda, umarım doğru şeyi yapmışımdır.

KAT

"**K** dans solom üzerinde çalışmayı bitirdim. Görmek ister misin?"
Andy twirls etrafında ve yaşamak oda ve I
Gülümse,

İşini bitirdiğinde alkışlıyor.

"Bu harika. Bu gece için her şeyi aldın mı? Ayakkabıların?"

"Bale ayakkabılarıma ihtiyacım var! Büyükannemi ve büyükbabamı uzun zamandır görmedim!"

Onları almak için odasına koşar.

"Büyük izin gecen için ne planlıyorsun?" Daniel mutfağa doğru adımlarken ona soruyorum. Çivit rengi kot pantolonunun üzerine giydiği, vücudunu saran koyu renkli V yaka kazağıyla, dikkati dağılmış bir Ralph Lauren reklamı gibi görünüyor.

"Ofisimde bir sunumu bitiriyor olacağım." Hayal

kırıklığı göğsümde yaşayan bir şey.

"*Başka bir orgazma ihtiyacın olursa diye ben kanepede olacağım*"

demesini *umuyordum*. "Peki ya sen?" diye sordu.

Yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum. "Kütüphane. Az önce bir vizeden B- aldım. Profesörüm transkriptlerimin iyi görüldüğünü söylese de, kişisel bir açıklama da sunmam gerekiyor. Ki onu da henüz çözemedim."

Son birkaç gündür, aramızdaki şeyler bir bekleme modundaydı.

Farklı odalara girdikten uzun süre sonra bile hissettiğim türden bakışmalarımız devam ediyor.

Bir keresinde koridorda karşılaştık ve elimi tuttu.

Başka bir sefer mutfakta, arkamdan geldi ve boynumu öptü.

Yüzümü ona doğru çevirdim ama sözümüz kesildi.

Aramızda ne olursa olsun, onun işinin aciliyetiyle ya da benim okul teslim tarihlerimle yarışamaz. Daniel'ın büyük değerlendirmesinin

zamanlamasını değiştirdiler,

Bu da onun üzerinde daha fazla baskı demek.

Gözleri kırışıyor. "Bir yolunu bulacaksın."

Parmaklarımı karşı koluma vuruyorum. "Sesiniz kendinizden çok emin geliyor." "Kendini biliyormuş gibi konuşana kadar öğrencilere ders vermene izin vermiyorlar.

ne hakkında konuştuğunu."

Dudaklarım seğirdi.

Kendine güveni bulaşıcı. Özellikle de geleceğe gitmiş ve endişelerinin yersiz olduğuna dair söz verebilecekmiş gibi ciddi bir ses kullandığında.

Başparmağını hafifçe yanağıma sürmek için uzanıyor.

Andy koridordan hızla bize doğru geliyor. "Ayakkabılarımı buldum!"

"Onu bıraksam iyi olacak," diye mırıldanıyor Daniel. "Gerçi bu enerjiyle

muhtemelen oraya uçabilir."

Gülüyorum. "Arkadaş ister misin?"

Daniel'in gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Bu gece meşgulsün."

Ama bu beni serbest bırakıyormuş gibi hissettirmiyor. Beni reddediyor gibi hissediyorum.

"Hoşça kal, Kat!" Andy kollarını iki yana açıyor ve ben de ona sarılıyorum. "Güle güle, Andy. İyi geceler."

Kapı arkalarından kapandığında, ev çok sessizdir.

NEDEN YÜKSEK LİSANSA GİTMEK İSTİYORUM

Harika bir başlık.

NEDEN TERAPIST OLMAK İSTİYORUM

Daha iyi değil.

Yanıp sönen imlece bakıyorum. Kelimeler aklıma gelmiyor. Kafam bir sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyor.

Bu neden bu kadar zor?

Kalan vizem için materyalleri gözden geçirdikten sonra, kişisel beyanına döndüm.

Bunun başvurunun en kolay kısmı olması gerekiyordu. İstedığınızı yazmak ne kadar zor olabilir ki? Sanki doğru bir cevap varmış gibi.

Ama klasörler önümde üst üste duruyor. Sonuncusu boş ve ben dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyorum.

Yöneltmeniz gereken sorular arasında "Bu alana ne gibi katkılarda bulunmak istiyorsunuz?" ve "Bu kariyeri istediğinizi ilk ne zaman fark ettiniz?" yer alıyor.

Restoration Hardware mobilyaları hakkında hiçbir şey yok. Dokuzdan kısa bir süre sonra paydos ediyorum.

Kütüphane hala vizelere çalışan insanlarla dolu.

Dışarı çıkarken Adam'ı ders çalışırken görüyorum, yüzü buruşmuş ve basketbol ceketini omuzlarında. Yanındaki kitap yığınının bakılırsa, daha gidecek çok yolu olduğunu tahmin ediyorum.

Adam'ın yığınının bile daha etkileyici kitaplarla dolu kollarını kavrayan bir kız, bir çalışma masası aramak için dönerek arkasından geçer. Bu sırada Adam'ın kitaplarını devirir.

"Özür dilerim!" diyor.

Başka biri onu susturur.

Adam ona bir şeyler mırıldanarak ve masayı işaret ederek onu başından savar.

Kaşları gözlüklerinin arkasından yüzüne doğru yükseliyor. Başını sallıyor.

Kadın masasını alıyor ve adam ayağa kalkıyor. Sanırım gidiyor, ama başka bir yer arıyor.

Dürtüyle, eve yürürken kardeşimin kollarına bastım.

"Selam." Clay ikinci zil sesinde cevap verir. "Bilezikle ilgili mesajınızı aldım. İlgileniyoruz."

"Teşekkürler, ama bu yüzden aramadım. Bana bir iyilik yapar mısın?" Adam'ın isteğini s ı r a l a d ı m .

"Garip ama sorun değil. Kendin için bir şey isteyebileceğini düşündüm." "Senden bir şey istemiyorum."

Kıkırdıyor.

"Ne?!" Talep ediyorum.

"Yedi ya da sekiz yaşında olduğun zamanları hatırlıyor musun? İlk şimşek çaktığında odama girerdin. Sanırım uyuyamıyordun ve yanında bir arkadaşın varken uyanık kalmak istemiyordun. Ama bir gün durdun. Bir daha hiç yapmadın."

Kızgınlık yükselir.

"Gurur duyduğum için bırakmadım Clay. Yaz için basketbol kampına gittiğin ve beni evde bıraktığın için bıraktım."

"Huh. Bunu unutmuşum."

Ağabeyimi görmek istiyordum ama onun yapacak başka işleri vardı. Beni ilgilendirmeyen şeyler.

Konuşmamızı bitirdik ve kendimi eve bıraktım.

Duş alıp saçlarımı yıkıyorum ve bornozuma sarınıyorum.

Dışarı çıktığımda koridordan müzik sesi geliyordu. Ofis kapısının aralığındaki ışık Daniel'in içeride olduğunu söylüyor.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve onu masa sandalyesinde otururken görüyorum, kucagında bir gitar.

Kazağını çıkarmış ve üzerinde sadece beyaz bir tişört var. Her zamanki gibi mükemmel olan saçları, çekiştirmekten yukarı kalkmış.

Parmakları tellerin üzerinde ustalıkla hareket ederken, akıldan çıkmayacak kadar tanıdık bir şarkı çalıyor.

Çaldığını biliyordum -geçen yıl Sawyer's BBQ'da dinlemiştim- ama buraya taşındığımdan beri eline gitar aldığını görmedim.

"Kampüsteki ofisinizde çalışacağınızı düşünmüştüm ama şimdi neden çalışmadığınızı anlıyorum."

Daniel'in bakışları benimkilerle buluşuyor, ama çıplak ayaklarımı, kabarık bornozumu ve başımın üzerine yığılmış saçlarımı hızlıca taramadan önce değil.

"Bir molaya ihtiyacım vardı." Sandalyesinde doğruldu, müzik aniden sona erdi. "Akşamınız nasıldı?"

"Üretken." *Değil.* "Sen mi?" "Aynı."

Başımı salladım.

"Seni durdurmama izin verme."

Ofisine girip masasının karşısındaki rafları tarıyorum.

Kaldığı yerden devam ediyor ve bir süre sonra ben de mırıldanıyorum. "Bunu biliyor musun?" diye soruyor, şaşırarak.

"Eski bir şarkı."

"Bu eski değil, bu 'Wonderwall'. Oasis zamansızdır." Şarkıya eşlik etmeye başlıyorum ve o da gülümsüyor.

Onu bir saniyeliğine bile olsa mutlu görmek çok güzel bir şey. Bakışlarım önündeki kapalı bilgisayara takılıyor.

"Bu kadro işi seni mutlu ediyor mu?"

"Biliyor musun, uzun zamandır kendime mutlu davranmam gerektiğini

söylüyordum, oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Bunu fark edebileceğimden emin değilim." Bakışları

Raflarındaki eşyaları, masasının köşesini, sırtını bana döndü. "Mutluluk senin için nasıl bir şey?"

Bir omzumu kapının pervazına yaslıyorum. "Mutluluk, her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve onları değiştirmeye çalışmamaktır."

Şarkısını bitiriyor ve gitarını duvara dayıyor. "Sanırım oraya varıyorum."

Aramızda 3 metre var ama yemin ederim onu hissedebiliyorum.

Gerilim var ama bu seks değil, başka bir şey. Daha derin, isimsiz ve rahatlatıcı bir şey.

"Bu iyi," diye mırıldandım.

Son bir ortak gülümsemeyle koridora dönüyorum.

"İnsanlar yaklaştığında onları kapatıyorsun."

Sesi beni durdurdu.

Farkındalık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Sandalyesinden kalkıyor. Yaklaşmıyor, sadece ayakta duruyor.

"Benim evimde yaşıyorsun. Seni öptüm. Oturma odasında gençler gibi elleştik." Sesinde kendini küçümseyen bir nota var. "Sen benim hayatımla ilgili her şeyi biliyorsun ama ben seninki hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bir tişört ve kot pantolonla bile odayı varlığıyla dolduruyor.

"Zararın ne Kat? Sana kim zarar verdi?"

Dudaklarımın arasından bir nefes titriyor.

Bunu söylemeye gerek yok. Bu bir vızıltı.

Ama bana bakışına bakılırsa, onu inkar edemem.

"Gençken bir süre hastanede kaldım. Oldukça büyük bir ameliyat geçirdim. Sonra birkaç tane daha. Orada o kadar çok kaldım ki doktorlar onlara aşık olduğumu düşünmüş olmalı."

Bornozun içinden karnımı okşuyorum, eskiden solması için dua ettiğim yaralarımı.

"Benden daha kötü durumda olan pek çok çocuk vardı. Ben de onlara yardım etmeye çalıştım. El işleri yaptık. Onların moralini yüksek tuttum. Bu benim kafamı dağıtmamı sağladı."

"Ne tür şeyler?" Daniel'ın çenesi titrer.

Ailemin beni unuttuğunu.

"İnsanların peşinden koştuğu bir kız değilim diyelim. Liv gibi güçlü ya da Jules gibi zeki değilim. Ben her şeyi berbat eden biriyim."

"Bu saçmalık."

Hiddeti nefesimi kesiyor.

"Gerçekten mi? Andy'yi büyükanne ve büyükbabasına götürdüğünde beni yanında istemedin."

Daniel kollarını kavuşturuyor, kasları esniyor. "Seni yanımda istemedim çünkü sana nasıl baktığımı görecektlerdi."

Kaba sözleri midemde bir kibrit çakıyor, gittikçe büyüyen bir sıcaklık.

"Sen oynamayı bırakmadığım bir oyunsun. Çözmekten vazgeçemeyeceğim bir bulmaca. Sana takıntılıyım ve bu hiç bitmeyecek."

Nabzım atıyor. Bir nefes mesafedeyiz ama sanki bir mil gibi geliyor.

Yüzünde bir duygu fırtınası var. Bornozumun kemerine uzanıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Dudakları benimkilere değiyor, yapışıyor, araştırıyor.

Bu kasıtlı bir hareket ve ben de onu öptüğümde bile, bir kolunu cüppeli belime dolaması ve kalçalarımı kendine doğru çekmesine hiç hazırlıklı değilim.

Arzu, bana dokunma şeklinden dolayı zonklayan bir zevke dönüşüyor ve neredeyse yeterince yapmadığını savunuyor.

Evet, onu
istiyorum.

Bunu istiyorum.

Başını bir santim kaldırdığında, gözleri karanlık ve yarı kapalıdır.

"Bunu yapmamamız için bir sürü sebep sayarak bir kale inşa edebilirim, Kat. Ama artık umurumda değil. Ne bu gece, ne de yarın sabah." Ağzı benimkinin üzerinde hayalet gibi geziniyor. "Seni yatağa götürmeme izin ver."

KAT

I onu aşağı bak.
Evet.

Daniel'ı becereceğim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, beni sikmeye niyetli. Kimin kimi becerdiğini sonra tartışırız.

Elleri belimi okşayıp kıcıma doğru indiğinde, ağzına karşı inliyorum.

Beni halının üzerinden geçirip salona götürüyor. "Yatak odası," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"Abartılıyor," diye cevap veriyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

Ama çıplak ayaklarım halıya sürtünmekten hassaslaştığında ve dizlerimin arkası yumuşak bir kenara çarptığında ona bakıyorum.

Gömleğinin eteklerini tutup sertçe çekiyorum, başının üzerinden geçirip onun yardımıyla çıkarıyorum.

Oda karanlık, tek ışık koridordan geliyor, ben de göğsünde ve karın kaslarında ge z i n i y o r u m .

Birdenbire acele ettim.

Beni hafifçe yatağa itiyor ve peşimden geliyor.

Dirseklerimin üzerinde dururken bornozumun bağı gevşiyor, sonra da düşüyor.

Oda -benim odam- sessiz ve karanlık. Tek duyabildiğim kalbimin çarpışı ve birbirine karışan nefeslerimiz.

Geriye kayıyor ve bornozumun kumaşını ayırıyor.

Yumuşak malzeme tenimde geziniyor, meme uçlarımı sertleştiriyor ve kalçalarımı karıncalandırıyor.

Yatağın önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Bunu yaptığında, koridordan bir ışık huzmesi vücuduma düşüyor.

Karnımdaki yara izlerini görünce durdu.

Çizgiler soluk ama o ameliyatların her birini hatırlıyorum.

Ailemle telefonda konuşmak, korkum ve yalnızlığımla boğuşmak. Neden işle ya da kardeşimle meşgul oldukları için yanlarında olamadıklarını anlamaya çalışıyordum.

Parmağı kalçamdaki küçük siyah yazının üzerinde geziniyor.

Liseden mezun olduğum gün şaka olsun diye ilk yara izinin üzerine 'Elveda' dövmesini yaptırdım. Asla ihtiyaç duymadığım bir parçama veda etmem gerekiyordu.

Belki de şaka bana yapılmıştı.

"Çok güzelsin."

Daniel'in *güzel* kelimesini söyleyiş şekli beni titretiyor.

Dokunuşu diğer yara izlerinin üzerinden geçip göğsümü okşuyor. Sonra öne doğru kayıyor, beni ağzına alıyor.

Altına giriyorum, sabırsız parmaklarımla saçlarını yumrukluyorum. Yalama ve emme arasında gidip geliyor, kalçaları beni yerimde sabitliyor.

Diğer göğsüne geçtiğinde inliyorum.

Dudakları karnımda geziniyor, yavaş ve kasıtlı.

Başparmakları uyluklarımla iç kısımlarını okşamadan önce yataktan kalkıyorum.

"Kendin hakkında konuşmuyorsun, bu yüzden bazı şeyleri fark ediyorum." Dokunuşu daha yukarılara kayıyor ve kalçalarım titriyor.

"Savunma mekanizması gibi bir gülümsemeniz var, sanki mutluymuş gibi davranırsanız kimse çok yakından bakmayacakmış gibi."

Dudakları karnımı sıyrıyor, tanıdık çizgileri takip ediyor.

"Gerçek olan, hazırlıksız yakalandığınız zamanlar içindir. Gözlerin p a r l a r . Yüzün kızarır. Bunu görmek için her şeyimi verirdim."

Koridordan gelen ışıktaki vücudum onun için sergileniyor.

Şimdiden ona ihtiyaç duyarak ağzına doğru eğildim. Kelimeler ve dokunuşu beni çözüyor.

Kalçalarımın arasına dokunduğunda içimdeki arzu patlıyor. Kalçalarım ona doğru savruluyor.

Klitorisime üflemek için eğildiğinde, zevk beni yıkıyor. Uzun, hınzır bir vuruşla tenimi yalıyor.

Aman Tanrım.

Başımı yorgana yaslıyorum.

İlki gibi yavaşça bir iz daha yaladığında, saçlarını çekiyorum.

Kalçalarımı birbirinden daha da ayırıyor. "Bunun her saniyesinden zevk alacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

Daniel görevine geri dönüyor, dili klitorisimin etrafında tembel daireler çiziyor.

Bu beni gerçekten öldürebilir.

Hızlı ve eğlenceli sekse alışkınım.

Bu alaycı, keşifçi ve yıkıcıdır.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor. "Sanırım üzerine inişimi izlemek hoşuna gidiyor."

Tabii ki kirli.

Her dokunuş, deriden daha derinmiş gibi hissettiriyor. Sanki odamın karanlığı bizi dünyadan saklıyor ama kendimizden saklamıyor.

Bacaklarım başının etrafında kenetlendi.

"İşte bu, benim için gel." Parmakları bedenimde daha derinlere iniyor, beni kıvrandırıyor ve kıvranmama neden oluyor. "*Kahretsin*, benim için boşaldığında muhteşem oluyorsun."

Uçurumun kenarındayım ama onun boğuk sesindeki o sözler beni sürüklüyor. Zevk içime çarpıyor, çekirdeğimden başlıyor.

Geri çekilmiyor, sanki yıldızları görebileceğim kadar sert boşalmamı sağlamak onun kişisel sorumluluğuymuş gibi beni son damlasına kadar serbest bırakıyor.

Sonra, parmaklarımı başımın yanındaki yorganın üzerinde gezdirmek için uzanıyorum.

Boynum kim bilir ne zaman ortaya çıkan terle nemlendi.

Daniel üzerime doğru kayıyor, gövdesi koridorun ışıklarıyla aydınlanıyor.

Bir an için, şefkatli, ilgili Daniel ile ateşli, talepkâr Daniel birbirine karışıyor.

"Çok tatlısın Kat."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Belli ki beni hiç tanımıyorsun."

Nemli parmağını yanağımda gezdiriyor, sonra başparmağını dudaklarımın arasına hafifçe bastırıyor. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Şimdi arkanı dön."

DANIEL

W Kat o bornozla ofisime girdiğinde, "Boku yedin" yazan bir tabela da taşıyabilirdi.

Dernek evindeki öpüşmemizden ve kanepede elleşmemizden beri, onu boşaltmak istediğim tüm yolları hayal ediyorum.

Ama bu fanteziler, bu gece normal savunmasını kaybetmesinin ne kadar seksi olduğunun yanında hiçbir şeydi. Bana biraz izin verdiğinde.

Sonra biraz daha.

Vücudunun titrediğini hissetmek yeterli değil. Onun içinde olmalıyım.

Bu konuda çok fazla düşünmezsem, ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi davranabilirim.

Adımı iç çekerek söylemesi, pembe dilinin aniden kuruyan dudaklarını yalamak için dışarı fırlaması değil. Beni lanet dünyasının merkezi gibi hissettiren yavaş gülümsemesi değil.

Aramıza baktığımda bir sorun olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

"Hemen döneceğim."

Odama gidiyorum ve karanlıkta prezervatif bulmak için komodinin çekmecesini karıştırıyorum.

Ciddi misin?

Burada prezervatif olmalı.

Karımı kaybettikten hemen sonra biriyle yatmayı beklemediğimi anlıyorum. Ama bir daha asla seks yapmamayı da beklemiyordum.

Parmaklarım açılmamış bir kutuya yaklaşıyor ve onu çekip çıkarıyorum. Bunları ne zaman aldım?

Lambayı yaktım ve kutunun yan tarafını inceledim.

Son kullanma tarihleri geçmiş.

Ensemden ter akmaya başladı. Ben deli miyim? Yaptığımız şey delilik mi?

"Daniel?"

Kat'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Döndüğümde onu kapının girişinde buluyorum, günahkâr bedeni ışıkla aydınlanıyor.

İki parmağının arasında folyo bir paket tutuyor, başını eğmiş eğleniyor.

Tüm şüpheler

buharlaşıyor. "Şükürler

olsun."

Gülümsemesi hızlı, yanakları kızarmış. Alyansı parmağımdan çıkarıp dikkatlice komodinin üzerine koyacak kadar uzun süre arkamı dönüyorum.

Onsuz garip hissettiriyor ama fena

değil. Bir saniye içinde yatağına geri

döneceğiz.

Serin elleri göğsümde geziniyor. Pantolonuma uzandığında, onu durduruyorum.

Düğme ve fermuarla boğuşuyor, kumaşı aşağı ittiğinde küçük bir zafer sesi çıkarıyor.

Pantolonun geri kalanını ve şortu da çekip çıkardığımda, onu biraz şaşkınlıkla bakarken buluyorum.

"Benden bir şeyler saklıyordun."

Aletinle gurur duymak garip mi? Bunu düşünmeyeli bir saniye oldu ama bana bakışına bakılırsa, evet, gurur duyuyorum.

"Etrafta dolaşıp ekipmanlarınız hakkında konuşmak

kabalıktır." "Okuldaki çocuklar öyle yapıyor."

"Ben okulda erkek değilim."

Parmağını başın etrafında gezdiriyor, hafif ve keşfedici. Nefesim sığlaşıyor ama hareketsiz kalmaya çalışıyorum. İstedğini yapmasına izin veriyorum.

"Beni üniversiteli çocuklar için mahvedecek misin?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Alaycı bir soru, ama yüzeyin altında gerçek var.

"Yapmamı ister misin?"

Sessizce gülüyor. "Belki."

Göğsümün derinliklerinde bir hayvan kükrüyor.

Prezervatif için elimi uzattım, sonra yırtıp taktım.

Kat daha önce ondan istediğim gibi ters dönmeye başladı. Mükemmel kışının görüntüsü beni ne kadar inletse de onu durduruyorum.

"Yapma," diye fısıldadım. "Sakın kıpırdama."

Buradan gelişini izlemek istiyorum, yüzlerimiz yeterince yakın, nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum.

Kalçalarının arasına yerleşmemi izlerken burun delikleri açılıyor. Onları daha geniş açıyor, sunduğu her lanet gün kabul edeceğim bir davet.

Kaygan ve ıslaktı ve sikimi ona sürttüğümde tekrar eğildi.

Onu kızdırmak istiyorum. Ama onu daha çok hissetmek istiyorum.

Bir elimle kalçalarını tutuyorum, diğer elimi başının yanına koyuyorum ve açığı değiştiriyorum.

Yavaş gitmeyi planlıyorum.

Ama beni kavradığını hissettiğimde, nefesinin kesildiğini duyduğumda, dayanamıyorum.

İçine batıyorum.

Kalçalarımın vuruşu beni o kadar derine oturtuyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Tırnakları omuzlarıma batıyor, dudakları sanki oraya sığınabilecekmiş gibi boynuma bastırıyor.

"Lanet olsun," diye

fısıldıyor. Lanet doğru.

Eğer nefesim yetseydi, İngiliz dilindeki tüm dört harfli kelimeleri söylerdim ve bu kadının içinde olmanın ne kadar tarif edilemez bir his olduğunu anlatmaya yaklaşamazdım.

Ağırlığım değişiyor, yavaşça çekerken ön kollarım yoğunluktan biraz titriyor.

Vücudu sanki kalmam için beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi beni kavırıyor. Akli başında hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı yumuşak protesto iniltisi.

Bu.

Sadece bu.

Her zaman bu.

Öne doğru kayıyorum ve geri batıyorum. "Ohhhh."

Bekliyor, açık, uysal. Alaycı şakalar yapan ve bir kalkanın arkasına saklanan bu kızın bacakları benim için açılmış, vücudu yumuşak ve boyun eğiyor.

Vücutlarımız kızarıyor, terlerimiz birbirine karışıyor. Ritim bir nabız, kalp atışı gibi.

"Daha fazla." Gırtlaktan gelen talebi içimdeki ateşi alevlendiriyor. Ona her şeyi vereceğim.

Dizinin altından tutuyorum ve açığı değiştirmek için bacağına aramıza sıkıştırıyorum.

Boynunu büküyor, vücudu etrafımda sıklaşıyor.

Ensemde boncuk boncuk birikmeye başlayan ter saçlarıma da bulaşıyor. Biz hareket ettikçe yatak usulca gıcırıyor.

Konuşmuyoruz, farkındayım.

Hep konuşurduk. Ama gözlerinin rengini değiştirecek kadar içine girdiğimde şakalaşmamız buharlaştı.

Bunu özlemiyorum. Söylememiz gereken her şeyi söylüyoruz.

Hareketlerim daha bilinçli, daha yoğun hale geldikçe arzu bedenimde fırtınalar estiriyor.

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, her yerini tatmak istiyorum.

Omurgamın dibinde tatmin olmak isteyen düğüm sıklaşıyor, daha da bükülüyor.

Henüz değil. Daha değil.

Önce o geliyor. Uzuvarları etrafımda sıklaşıırken hayatımın geri kalanında her gece duymak istediğim alçak bir inilti.

O hala titrerken, kendimi bıraktım.

Gücü beni sarsıyor. Bu, daha önce duyduğum ama yeni bir dilde verilen bir ders gibi harika bir aşinalık.

Sonra, saçlarımdaki parmakları yatıştırıcı, tahrik edici değil.

Dokunduğumuz her yer, henüz iyileşmeye başlamamış taze bir yara gibi hissediyor.

Yatağa yığılmadan önce prezervatifi atmak için komodinden bir mendil alıyorum. Sırt üstü dönüyorum ve onu üzerime çekiyorum.

"Umarım çok gürültü yapmamışsızdır," diye mırıldanıyor kulağıma, başını göğsüme yaslamadan önce. "Patronum yan odada uyuyor."

Sessizce gülüyorum.

Karın kaslarımda tembel daireler çizerken nemli saçları tenimin üzerinde kayıyor.

"Gitmeliyim," diyorum birkaç dakika

sonra. Daireler durdu.

"Zorunda değilsin."

Gözlerim kapanıyor.

Karanlığa gömüldüğümde, bu iyi bir karanlık oluyor.

DANIEL

T Pencerenin dışındaki kuşların ardı arkası kesilmiyor. Sanki içeri alınmalarını istercesine cıvıldaşıp ötüyorlar.

Onları suçlamıyorum. Dışarıda olsaydım ben de içeri girmek isterdim. Kollarımı yanımdaki kadına daha sıkı sarıyorum.

Kat uyuyor, hâlâ çıplak. Sırtını göğsüme yaslamış, kalçalarını benimkilere dayamış, şampuanının yumuşak vanilya kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Sanki dün gece ne yaptığımızı hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Parmaklarım karnını okşuyor ve oradaki çizgileri düşünüyorum. Bana onun aynı anda hem güçlü hem de savunmasız olduğunu gösteren çizgileri.

Gençken hastanede olmayı, yol boyunca arkadaşlarını ve dönüm noktalarını kaçırmayı hayal bile edemiyorum.

Bir aile olarak yaşadıklarımız hakkında konuşmak istemediğim pek çok zaman oldu. En azından insanların bana, bize sempatiyle ya da daha kötüsü acıyarak bakabileceklerini bildiğim için.

Sabit nefes alış verişiyse omuzları yükselip alçalıyor.

Dudaklarımı ensesine, oradaki minik tüylere sürüyorum ve bunun bir hata olduğunu söyleyen yargı telaşını bekliyorum.

Gelmiyor.

Telefonum uzaklardan bir yerden çalıyor.

Kalmanın cazibesi çok büyük. Parmaklarım onun saçlarını okşamak ve onu kendime çekmek için kaşınıyor.

Yapabilirim.

Ama...

Ben bir babayım ve bu her şeyden önce gelir.

Onu rahatsız etmemek için mümkün olduğunca nazikçe yataktan kalkıyorum ve çıplak bir şekilde oturma odasına doğru ilerliyorum.

"Daniel. Her şey yolunda mı?" Mary dördüncü zil sesinde cevap verdiğimde soruyor.

"Harika."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve arka pencereden verandaya, ötesindeki kuşlara bakıyorum.

"Andy'yi bırakalım mı?" Kuş pencereden bana bakıyor. "Bir saat içinde ayrılıyoruz. Yolumuzun üzerinde uğramamız çok kolay."

"Hayır." Gözlerim kapanıyor. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Çocuğunuzun size tüm pijama partisini oyun oyun anlatması kadar sizi gerçeğe döndürecek bir şey yoktur.

"Ve sonra hokey oynadık!" Andy arka koltuktan bağırıyor. "İyi vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Onlar için dans resitalimi yaptım. Büyükanнем on pirouette saydı. Ve büyükbabanı tekrar gelmemi istiyor."

Sokak uyanmaya başlıyor. Yolun karşısında kendi arabalarına binmekte olan Sawyer ve Liv'e el sallıyorum.

"Büyükanнем ve büyükbaban bu sabah seni besledi mi?"

"Kahvaltı. Ama neredeyse öğle yemeği vakti."

Saat on yönünde.

Tartışılabilir. "Krep yiyebilir miyiz?"

İçeri giriyoruz ve Andy çantasını alıp odasına çıkıyor. Onu takip ediyorum, yolda Kat'in kapısına göz atmak için bir bahane bulmaya çalışmıyorum.

Bir aralık açık ve yatak hazır. Bir elim kapının pervazında, yukarı çekiyorum. Belki banyodadır.

Ama o kapı da açık, ışıklar kapalı.

Nerede o?

Ellerim iki yanımda. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Umarım yalnız uyanıp dün gece için pişmanlık duymaz. Eğer beni yatağına hiç almamış olmayı dilerse, ben-

"İşte buradasın," diye sesleniyor Kat mutfaktan.

Onu yeni duş almış, kot şort ve içine sokulmuş siyah bir tişört giymiş halde bulduğumda göğsümdeki düğüm gevşiyor. Saçları kafasında gevşek bir top haline getirilmiş ve dudakları öpücüklerimden şişmiş.

Başını eğiyor.

"Sen kaçtın. Bu genellikle benim hamlemdir."

"Andy'yi almam gerekiyordu." Oğlumun odasına doğru bir bakış attım. "Seni uyandırmak istemedim."

"Çok memnun oldum. Kahve?" İki eliyle bir fincan uzatırken gülümsüyor.

Bu sabah, dün gecedan bile daha çarpıcı. Muhtemelen o kıvrımların çoğuna dokunduğum, vücuduma bastırdıklarını hissettiğim içindir. Terinin tadını, boşalırken çıkardığı sesi biliyorum.

Üç kez.

Benim için üç kez paramparça olduğunu hissettim ve her seferinde son derece tatmin ediciydi.

Deneyimlemek için daha kaç yol var? "Hadi kahvaltıya çıkalım."

Kaşları kalkıyor, alaycı bir alınganlıkla. "Yemeklerime güvenmediğin için mi?" Işıklar dudaklarında dans ediyor, çıplak köprücük kemiği T-Gömlek.

"Çünkü burada kalırsak, seni bulaşık makinesinin karşısında becermeyi düşüneceğim."

Yüzünde saf bir yaramazlık ifadesi var.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Tezgahın üstünde mi, yoksa kenarda mı?" "Neden?"

"Bu şekilde ben de düşünebilirim."

Tanrım.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden gizlice bakarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Haydi. Buradan çıkmamız gerek." Dudaklarına karşı mırıldandım.

Beni hafifçe öpüyor, saçlarımı çekiştiriyor.

"Yalvarırken çok tatlı oluyorsun."

On dakika sonra üçümüz için kafenin kapısını tutuyordum. Ben orijinal sipariş verdim, Andy de çikolatalı krep aldı.

Garson kız Kat ve Andy'nin arasına sevinçle bakar.

"Oğlunuz çok sevimli."

Nefesim kesildi, ama Kat devam etti.

"Çok sevimli ama o benim oğlum değil. Biz iyi arkadaşız."

Kat Fransız tostı sipariş ettiğinde Andy gülerek, "Krep yemeye geliyoruz," diyor.

"Bazen beklemediğiniz bir fırsatla karşılaşabilirsiniz. Bundan faydalanmanız gerekir."

Çatalındaki şurubu yalıyor ve sikim seğiriyor.

Kesinlikle bundan faydalandım.

O benim bakıcım ve benim evimde yaşıyor. Daha çok genç.

Ama aramızda görmezden gelemeyeceğim bir bağ var.

Sorgulamak ve tereddüt etmek benim doğamda var. Bu sabah, bunun yerine olanın mükemmel olduğuna güvenmeye karar verdim.

İyi hissettiriyor.

"Mutluluk, her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve onları değiştirmeye çalışmamaktır. İnsanları oldukları gibi sevmektir. Kendinize şefkat göstermektir."

Kat sanki hep buradaymış gibi uyum sağladı. Bu kadar doğal olması çılgınca. Yemeğimizin sonunda hesabı aldım.

Caddeden kamyonu doğru yürürken acele etmiyoruz.

Kat, sokağın aşağısındaki hayvan barınağının yanında duraklıyor.

"Andy, burası eve ihtiyacı olan hayvanların yaşadığı yer."

"İçeri girebilir miyiz?"

"Hayvanları ziyaret etmek ister misin? Sadece birkaç dakikalığına." "Evet!"

Kadın bize birkaç tavşanın kafeslerinde bulunduğu arka tarafı gösteriyor.

Kat dizlerinin üzerine çökmüş, küçük siyah bir tavşanı okşuyor. "Melek! Beni mi bekliyordun?"

Hareket etmiyor, ilgiden hoşlandığı belli. Onu suçlamıyorum.

"Şu adama bak. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Eylül ayında onu evlat edinmek istemiştin."

Kadın araya giriyor. "Deneme için bir eve gitti ama onlara hiç ısınamadı. Sanırım kısmet değilmiş."

Andy'nin gözleri tavşanı görünce büyür.

Oh, hayır.

"Onu alabilir miyiz baba?" Çocuğumun sesi umutla yükseliyor. "Andy, evcil hayvan beslemek çok zahmetli bir iş."

"Onunla ben ilgilenirim!"

"O bizim için değil."

"Sadece sev onu," diyor Kat.

İsteksizce elimi uzattım. Stresim eriyip gidiyor.

"Gördün mü?" diye soruyor, sanki içimden neler geçtiğini tam olarak biliyormuş gibi. Bu imkânsız, çünkü ben bile zar zor kontrol edebiliyorum.

Onu yatakta hissetmeyi seviyorum ama bu halini de seviyorum.

Tamamen giyinik ve meraklı ve bana yaşamının daha iyi bir yolu olduğunu gösteriyor.

Çocuğumu uzaklaştırdığımda, bizi ağırlayan kadına teşekkür ederek kapıya yöneliyoruz.

"Bunların hepsi senin suçun," diye mırıldanıyorum Kat'e. "Bunun için beni daha sonra cezalandırabilirsin."

Göz kırpması bana barınakla ilgili her şeyi unutturdu.

KAT

F Rench tostü mükemmel bir yiyecek.

Sıcak, tatlı ve rahatlatıcı ama sahte değil. Çünkü Şurup ve pudra şekerinin altında yumurta ve ekmek var. Bilirsin işte. Gerçek bok.

Aslında bütün sabah eğlenceliydi. Daniel ve Andy ile birlikte olmak dışında hiçbir şey düşünmedim.

Ve sonra dün gece vardı.

Beni öpmesi, bana dokunması, beni istemesi ve bana ne kadar çok istediğini göstermesi... Daha önce hiç böyle bir muamele görmemiştim.

Bu sabah uyandığımda yatak yanımda sıcak ve boştu ve midem bulandı.

O kapıdan içeri girene kadar göğsümdede bir çarpıntı hissettim.

Seks düşkünü üniversite son sınıf öğrencisi, 1. Dün geceki ateşli adamın gün ışığında Fransız tostü satın alan patronunuz olduğu ortaya çıkıyor, 100.

Bekar bir baba ve dul bir erkek olan yaşlı patronunuza karşı bir şeyler hissetmek karmaşıklığın tanımıdır.

Elbette, bana sevdiğim bir iş ve kalacak bir yer verdi.

Aynı zamanda çok seksi, yatakta iyi ve koruyucu biri.

Ama Daniel'ın sunduğu her şeyi takdir ediyor olmam, Liv ve Sawyer gibi davranıp gerçekten birlikte olacağımız anlamına gelmiyor.

Eve döndüğümüzde neredeyse öğlen olmuştu.

Andy sevinçten havalara uçuyor, karbonhidrat dolu ve mutluluktan köpürüyor. Bu öğleden sonra Bea ile bir oyun randevusu var ve kapıdan girer girmez eşyalarını toplamak için koşuyor.

"Onu götürebilirim. Eğer kamyonunu kullanmam konusunda bana güveniyorsan," diye teklif ettim.

"Hayır." Kaşlarım kalkıyor ve o sırıtıyor. "Evet, kamyonetim konusunda sana güveniyorum. Ama mesain bitti."

Belki de çizgileri bulanıklaştıran tek kişi benim ve bölümlere ayırmak onun için kolay.

Çantamı kapının yanındaki kancaya asmak için arkamı dönüyorum. "Tamam."

Bileğimi yakaladı. "Teklifin için minnettarım ama onu ben götürmek istiyorum. Sanırım büyükanne ve büyükbabasından döndükten sonra onu görmek iyi olacak. Onsuz zaman geçirmek hoşuma gidiyor ama aynı zamanda o benim her şeyim. Biraz mesafe iyi, çok mesafe ise kötü hissettiriyor."

Bu, onun önceliklerinin benimkilerden ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor. Her zaman başka bir insanı düşünmek zorunda. Elbette, Andy'nin okula gidip gelmesini ve Daniel geç kalırsa akşam yemeğini ayarlıyorum, ama bunun dışında? Sabahları saçımı yıkadığım için kendimi yumrukluyorum.

"Ona bir tavşan alırsan seni ne kadar çok seveceğini biliyorsun," diye takılıyorum. "Uh-huh. O cezayı unuttuğumu sanma."

"Sen döndükten sonra mı?"

Ama yaklaşmak yerine, gözlerinde kararlı bir parıltıyla uzaklaşıyor.

"Bu gece benimle çık."

Onunla Kosta Rika'ya kaçmamı isteseydi daha fazla şaşırmazdım.

"Randevu gibi mi? Sen çıkmıyorsun. Ben de çıkmam."

Dokunuşu kolumdan aşağı süzülüyor. "Birlikte uyuduk, Kat. Hatırlayabildiğim en ateşli geceydi. Yanlış anlamadıysam sen de zevk almıştın."

Bana dokunduğu yerde küçük bir zevk titremesi oluyor. İyi bir oyuncuyum ama ikimiz de numara yapmadığımızı biliyoruz.

Gözleri saf erkek memnuniyeti ile doluyor. "Adın ve soyadından daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Rosalind."

"Ha?"

"Göbek adım. Rosalind."

Andy'nin hâlâ üst katta olduğundan emin olmak için bakışları yanımdan geçiyor ve sesini alçaltıyor. "Yani seni becerebilirim ama seninle konuşamam."

Sıcak, küçük bir çekiştirme kalçalarımı sıkıyor. "Şu anda konuşuyoruz." İç çekiyor. "Akşam yemeği, Kat. Senden hayatından

vazgeçmeni istemiyorum."

Neyin peşinde?

Dadı, 1. Gizli Gündemi Olan Ateşli Bekar Baba, ???

Onunla bir randevuya çıkma fikrinden nefret ettiğimden değil. Bir yanım beni dışarı çıkarmak istediği için sersemlemiş ve duygulanmış durumda.

Ama aramızdaki bu şeyin olması gerekenden daha karmaşık hissettirdiğinin de farkındayım.

"Seni buranın dışında görmek istiyorum." Daniel'ın sesi beni geri getirdi. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Seninle zaman geçirmek ve neler olacağını görmek istiyorum."

"Peki ya hayır dersem?"

Çenesi titriyor. "Her şeyin eskiden nasıl olduğuna geri dönebiliriz."

Ama yapamayız. Gerçek tam orada, onun karanlık, parlayan gözlerinde. Onu kaybetmek istemiyorum.

Ve şimdi hayır dersem, diyeceğim. Bunu hissedebiliyorum.

Dadı, 1. Gizli Gündemi ve Bulaşıcı Gülüşü Olan Ateşli Bekar Baba, 1000.

"Peki ya bunlar?"

Liv, Sawyer'ın garajına taşımak için paketlediğim kutulardan birinden çıkan pişmiş toprak şekilleri tutuyor.

"Onları hayır kurumuna
bağışlayabilirim." "Onlar seks
oyuncakları."

"Onlar modern sanat."

"MOMA'nın aynı fikirde olacağından emin değilim."

Daniel ve Andy, Bea ile oyun oynadıktan sonra bisiklete binmeye gittiler. Normalde hafta sonları zaten kendime kalırdım, bu yüzden kampüsteki eşyalarımı taşıma fırsatını değerlendirdim.

Ev neredeyse boş, son eşyalarım yarım düzine kutuya yığılmış.

"Birkaç tanesini saklamak istiyor olmalısınız. Sanatsal değerleri için." Elimde evirip çevirerek ondan aldım.

Haftalardır kendimi tatmin etmek için oyuncak kullanmadım. Yakışıklı bekar bir babadan başka kimseyi hayal etmedim.

"İyi misin?" Liv soruyor.

"Hayır."

Duvardan halıya doğru kayıyorum.

"Daniel ve ben birlikte uyuduk," diye açıklıyorum.

"Ne?!" Bir saniye içinde önümdeydi. "Bu çok önemli. Nasıldı?"

"Aptalcaydı." Bir nefes veriyorum, dün geceyi düşündükçe bedenim aydınlanıyor. "Aptalca kötü değil. Aptalca iyiydi. Asla beklediğim şeyi yapmıyor. Sanki benim iyi vakit geçirmemi en az onun kadar önemsiyor ve daha iyi vakit

Onun geçirdiği zamandan daha iyi vakit geçiriyorum. Yaşlı erkeklerin nesi var?!" Arkadaşım dudaklarını büzdü. "Ne istediklerini biliyorlar."

Yerden kalkıp banyoya geçiyorum ve çekmeceleri teker teker açıyorum.

"Bana çıkma teklif etti. Bir randevuya."

Bir ruj çekmecenin önüne yuvarlanıyor. Şeftali Gündoğumu, yumuşak parlak bir ton. Liv'in, benim değil.

Ona atıyorum ve o da yakalıyor.

"Teşekkürler, bunun nereye gittiğini merak ediyordum." Tüpü çantasına sokuyor. "Ne dedin sen?"

"Düşüneceğimi söyledim. Ve sadece hayır dersem onu kaybedeceğimden korktuğum için."

"Onunla tekrar yatmak istiyorsun."

"Kapıyı kilitlemek ve finallere ya da kıyamete kadar, hangisi önce gelirse, bizi idare edecek kadar yemek sipariş etmek istiyorum."

Gülüyor. "Peki, neden korkuyorsun?"

Aynadaki yansımama bakıyorum. Birkaç ay önceki aynı kadın bana bakıyor.

Ama ben aynı şeyi hissetmiyorum.

"Ya onunla çıkarsam ve ondan hoşlanırsam. Gerçekten hoşlanırsam yani?"

"Söz veriyorum bu en kötü şey değil." Liv iki kolunu da bana doluyor.

"Onun evinde yaşıyorsun, oğluna bakıyorsun. Bunun karmaşık olmamasına imkân yok. Ama eğer dürüst olur ve iletişim kurarsanız, bu harika bir şeyin başlangıcı olabilir."

Daniel ve benim birkaç anlık çalıntı zevkten daha fazlasını yaşayabileceğimiz bir dünya görebilir miydim?

Evet.

Hiç de zor değil.

Krep kahvaltılarını ve tembel sabahları görebiliyorum.

Başkalarının yanındayken odanın öbür ucuna sıcak, yüklü bakışlar.

Birbirimiz için sakladığımız şakalar ve gülümsemeler.

Asla sahip olamayacağımız ve umut etmeye cesaret edemediğimiz şeyler hakkında gece yarısı itirafları.

Cesur olduğumu düşünmeyi severim. İlk hamleyi ben yaparım, kendi seks oyuncaklarımı kendim yaparım ve rujlarımın Şeytani Trabzon Hurması gibi isimler taşımasını tercih ederim.

Bu farklı bir cesaret türü. Sanki cepleri taşlarla dolu bir göle dalıyormuşum gibi hissediyorum, ne kadar derine ineceğimden ya da yüzeye geri dönüp dönemeyeceğimden emin değilim.

"Ne zaman bu kadar romantik oldun?" Mırıldanıyorum.

Geri çekiliyor. "Profesörümü becerdiğimde burada değil miydin? Russell Üniversitesi mühendisliğinin gördüğü en büyük skandaldı."

Sahte bir korkuyla elimi ağzıma bastırıyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"Kesin olarak bildiğim bir şey var," diyor Liv, kutudan bir seramik horoz daha çıkarırken. "Eğer bir randevuya çıkacaksanız, bir bebek bakıcısına ihtiyacınız var."

KAT

"Y İnanılmaz görünüyorsun," di y e mırıldanıyor Daniel beşinci kez, yolcu tarafından inmeme yardım etmek için kamyonetin etrafında dönerken.

"Teşekkürler."

Kabin o kadar yüksek ki 5 santimlik topuklu ayakkabılarla o kadar da zor bir iş değil. Elbise başka bir mesele.

Kısa ve kırmızı ve beni içinde gördüğü andan beri gözlerini benden alamıyor. Bir sonraki kasabaya giderken yola dikkat etmesi gerektiğini ona iki kez hatırlatmak zorunda kaldım.

Koyu renk düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, gözleri sıcak ve bilgili ve ben de başka bir yere bakmakta zorlanıyorum.

"Bir keresinde ailemi buraya getirmiştin," diye itiraf ediyorum pahalı restoranın kapısını tutarken. "Kardeşim Clay şehirdeyken."

Tanıma klik sesi. "Clay. Telefondaki adam."

Dudaklarım seğiriyor. "Eski bir erkek arkadaşın olmadığı için ne kadar mutlusun?" "O zamanlar, şimdiki erkek arkadaşım olmasından daha çok endişeliydim."

Hostes bize masamızı gösteriyor, arka tarafa yakın iki kişilik romantik bir koltuk. "O telefon yüzünden oyunumuzu ektin," diye itiraz ediyorum masama otururken.

Otur.

"Kendimi korumaya çalışıyordum. Kıçın yüzümdeydi.

Şarap?" Sırıtiyorum. "Evet, lütfen."

Bize bir şişe kırmızı ısmarladı.

Menüleri inceliyoruz. Her şey harika görünüyor ve midem gurulduyor.

"Ne istersen al." "Üç

istakoz."

"Eğer seni mutlu edecekse. Sana istediğin şeyleri vermeyi seviyorum." Sanki o da ciddiymiş gibi konuşuyor.

Ben somon balığında karar kılıyorum, o da biftek sipariş ediyor ve sohbetimiz kolayca akıp gidiyor.

Okulu sorduğunda "Kişisel beyanımı sundum," diyorum. "Umarım profesörümün desteğini almak için yeterli olur."

"Ailen yüksek lisans hakkında ne düşünüyor?"

Bu değişim rujumun tekrar kontrol etmek için aynayı kaşınmama neden oluyor. "Clay bunun harika olduğunu düşünüyor. Aileme söylemedim."

Daniel menünün üzerinden beni inceliyor.

Şarabımız geldi ve yemek siparişimizi verdik.

Garson tekrar kalkarken Liv'in onu içeri almamla ilgili tavsiyesi aklımdan geçiyor.

"Pek konuşmayız," diyorum. "Ailemin büyükbabamdan kalma bir inşaat şirketi var. Babam Doğu Yakası'nda aldığı ihaleler sayesinde şirketin büyüklüğünü iki katına çıkardı. Başarıya çok önem veriyorlar. Tercihen gösterişli, görünür türden. Ama bir şeyler inşa etmek basittir. Duygular daha zordur."

"Peki ya kardeşin? Çok başarılı bir tip mi?" "Her zaman sporla ilgilenirdi."

"Peki ya şimdi?"

Dudaklarım seğiriyor. "Hâlâ spor yapıyor. NBA'de oynuyor." "Bu kadar harika bir kardeşe sahip olmak zor olmalı."

Bedenim biraz sönüyor. "Bazen."

"Onun için demiştim."

Daniel'in bakışları ısınır.

Her parçası gerçek gibi. Sanki benden başka olmak istediği bir yer yokmuş gibi.

Şarap dolgun ve yumuşak, bir yudumun daha tadını çıkarıyorum.

Etrafımızda çiftler romantik masalarda toplanmış, mumlarla aydınlatılmış yakın sohbet halindeler.

"Bu çok güzel."

Gözleri dans ediyor. "Beni geri çevirmeye çalıştın." "Ben kimseyle çıkmam, Daniel."

"Ben de öyle."

"Çünkü sen evliydin. Ama ben? Erkeklerle takıldım ama hiç ciddi bir şey yaşamadım."

Koltuğunda geri kayıyor ve garson tabaklarımızla birlikte geliyor.

Her şey lezzetli görünüyor ve onun kıpırdamadığını fark etmeden önce zevkle içime çekiyorum.

"Kıskanacak bir şey yok. Kampüsteki hiçbir erkek senin yaptıklarına yaklaşamaz."

Öne doğru eğiliyor ve yavaş sırtışı cehennem gibi sıcak. "Ne yapmalıyım?"

"Bana her şeyi çözmüşüm gibi hissettiriyorsun. Yetenekliymişim gibi. Birisi olabilirmişim gibi."

"Sen zaten birisin."

Siktir, işte bu. Bana her gün böyle hissettiriyor.

Bakışlarım bu gece daha önce yarım düzine kez olduğu gibi ellerine düşüyor.

"Yüzüğünü takmamışsın," diyorum.

Bifteğine bıçak saplıyor. "Yeni bir şey deniyorum."

"Onun hakkında konuşabilirsin," diye mırıldanıyorum o çiğneyip yutkunurken.

Çatalı tabağının yarısına kadar dondu. "Yüksek lisansta tanıştık. Aşık olduk. Yine de doğru olduğundan emin olmak için birkaç yıl bekledik. Acelemiz yoktu. Belki de olmalıydık." Düşünüyor. "Ama bu bizim nasıl olduğumuzu değiştirirdi ve ben bunun bir saniyesini bile yeniden yazmak istemiyorum."

"Nasıl biriydi?" Gerçekten bilmek istiyorum.

Daniel şarabına uzanır. "Komik biriydi. Neyin önemli neyin önemsiz olduğunu bilirdi. Size baktığında görüldüğünüzü hissederdiniz."

"Eminim onu severdim."

Dudakları köşeden kıvrılıyor. "Senden hoşlanırdı."

Uzanıp ona dokunmak istiyorum, sanki ellerimizin basit bir fırçası ona o zamanki ve şimdiki haline ne kadar saygı duyduğumu gösterebilirmiş gibi. Yol boyunca karşılaştığı imkânsız seçimler.

"O öldükten sonra hiç yardım aldın mı?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizce yemek yedik.

"Birkaç kez terapistte gittim."

"Bir terapist olsaydım sana ne söylerdim bilmek ister misin?" İçkisine uzanıyor. "Öyle mi?"

"Hayatı kontrol etmenin bir yolu olarak rutinlere tutunuyorsun." Daniel uzun bir yudum alıyor, kaşları kalkıyor.

"Çok mu dürüst?"

"Biraz."

"Özür dilerim. İyi niyetliyim."

"İnsanların acılarını duymayı seviyorsunuz. Bence bu kendi acını unutmaktan daha kolay."

Oof.

Daniel, 1. Sorunları olan kız, 0.

"Belki de terapist sen olmalısın." Beni bekliyor.

Daniel pislik olmaya çalışmıyor. Benim en neşeli saçmalıklarımı bile kesen bir açık sözlülüğü var.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Her şeyin nasıl başladığı çok aptalca. Ailem kardeşimin bir basketbol turnuvası için yoldaydı. Karnım ağrıyordu ama Clay altın çocuktı ve takımı finallere gidiyordu. Maçın ortasında yere düştüm. Hastaneye gittik ve apandisit olduğumu öğrendik. Aslında onlar çıkaramadan yırtılmıştı.

"Bir apandisin ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?" Parmaklarımı kaldırıyorum. "İşte bu kadar. Ama sonuçta bir sürü komplikasyon vardı. Altı ay boyunca girip çıktım. Mezun olmam fazladan bir yılımı aldı. O kanatta çalışan herkesi tanımak zorunda kaldım. Ama yeni arkadaşlar edinsem bile bunlar kalıcı değildi. Onlarla yakınlaştıkça gerçek arkadaşlarımdan ve ailemden uzaklaştım.

"Babam büyük bir anlaşma üzerinde çalışıyordu. O ve annem, ağabeyimin turnuvası olmadığı sürece sadece hafta sonları gelirlerdi. O zaman da hiç gelmiyorlardı."

Daniel sessizce dinler.

Hakkını yemeyelim, yüzünde hiç acıma ifadesi yok. Sadece kuşkuyla karışık bir merhamet.

"Kendi çocuğunu terk etmeyi hayal bile edemiyorum."

"Onlara ihtiyacı olan başka bir çocukları vardı ve onunla vakit geçirmek daha çekiciydi." Bir omzumu kaldırıyorum. "Ben doktor değilim ve MCAT sınavını düşünmek bile bana kurdeşen döktürüyor. Ama oldukça iyi bir dinleyiciyim. Birisi benim düzeltemeyeceğim bir sorun yaşarken onun yanında olabilirim."

Masanın altından elime uzanıyor, ben de parmaklarını sıkıyorum.

PDA kızı değilim. Ama bu temel bir insani rahatlık.

Sanki ruhlarımız birbirini arıyor.

"Bazı şeyleri aştığımızdan emin değilim," diyorum bir süre sonra. "Sadece onlarla devam ediyoruz."

"Bunun şerefine." Kadehini uzatıyor ve benimkiyle tokuşturuyor.

Yemeğimizin geri kalanında, öncekinden daha hafifim.

Ancak yüzeyin altında başka bir his daha oluşuyor.

Gülümsediğinde ya da şarabından bir yudum aldığında midemde küçük bir çekişme oluyor.

Tatlı olarak tiramisuyu paylaştığımızda ve çatallarımız çarpıştığında nefesim kesiliyor.

Garsondan hesabı isteyip cüzdanına rahatça uzandığında dudağımı ısıtıyorum.

Yemeği bitirdiğimizde, ikimizin de aradığı şey rahatlık değildi.

Sandalyemi çekerken eli omzuma değiyor.

Kamyona doğru yan yana yürüyoruz, sırtıma hafifçe dokunuşu içimde bir ihtiyaç dalgası yaratıyor.

"Bu elbise yasadışı olmalı."

Karanlıkta gülümsüyorum. "Hayranı değil misin?"

"Gözlerimi yoldan ayıramadığım için kamyonu çarpmaktan mı? O kadar da değil."

Yolcu koltuğu çıplak bacaklarımın altında kayganlaşıyor ve o park yerinden çıkarken aralarındaki ağrıyı hafifletmek için yer değiştiriyorum.

"Kamyonunuzu beğendim. Çok geniş. Burada çok şey yapabilirsin." "Yemeğe oturduğumuzdan beri bunu hayal ediyorum."

Parmağımı dudağımda gezdiriyorum. "Prezervatif aldım." "Ben de aldım."

İkimiz de gençler gibi sırtıyoruz, birbirimizin ve bu anın tadını çıkarıyoruz.

Eli uyluğuma doğru kayıyor, başparmağı dizimin yanındaki çıplak tenimi okşuyor.

Yukarı doğru yavaş daireler çiziyor. Elbisemin kenarına doğru gittikçe yükseliyor.

Bir iç çekiş.

Elini tutuyorum, küfür edene kadar bacaklarımın arasına bastırıyorum. "Şu anda kenara çekmemek için tek yapabildiğim bu."

"Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü eğer yaparsam, saatlerce burada kalırız. Ve seninle yapmak istediğim şeylerin çoğu bu kamyonu gerçekten zor olacak."

Elini tekrar kalçama doğru kaydırıyor ve ben dudağımı çiğniyorum. Yakında ikimiz de istediğimize sahip olabiliriz.

Yine de yolculuk acı verici derecede

uzun. Kapıya vardığımızda Liv bizi

karşılıyor. Ama Andy köşede zıplıyor.

Avuçlarını kaldırıyor. "Yatmaya çalıştık. Ayakta beklemekte ısrar etti. Sanırım zor bir gece geçiriyor."

Lanet olsun.

Çocuk çok tatlı ama ben babasını istiyordum. Daniel'ın bana attığı bakış, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor.

"Endişelenme. Onunla kaldığın için teşekkürler

Liv." "Elbette."

Onu kapıya kadar geçirdim.

"Randevu nasıldı?" diye fısıldıyor.

"İyiydi."

"İyi mi iyi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten çok iyiydi, tamam mı? Gitmemi söylediğin için teşekkürler."

Bana sıkıca sarıldı. "Ne zaman istersen."

Döndüğümde Daniel Andy'nin odasında, Andy'nin en sevdiği kitaplardan birini okuyordu. Sesi beni gülümsetiyor.

"Şimdi uyuyabilir

misin?" Andy başını

sallar. "Ne oldu?"

"Annemi özledim," dediğini

duyuyorum Andy'nin. Daniel sertçe

nefes veriyor. "Ben de."

"Gerçekten mi?"

"Her zaman. En çok neyi özölüyorsun?"

Bir duraklama. "Onun kreplerini özölüyorum. Üzerinde kalp olanları. Ve sevdiğim şarkıların tüm sözlerini bilmesini. Ve nasıl koktuğunu özölüyorum."

Daniel'ın oğlunu kendisine doğru çekişini izlerken kalbim burkuluyor.

Yine de harika bir geceydi, dişlerimi fırçalarken karar verdim.

Yatakta biteceğini sanmıştım. Ama bitmedi.

Geri döndükten sonra elbisemi çıkarıp pijamalarımı giydim ve seçtiğim seksi iç çamaşırlarını şifonyerin üzerine koydum.

Bazı şeyler daha önemlidir, baba olmak gibi. Daniel inanılmaz bir baba.

Odama dönüp çarşafların arasına girdiğimde, kapıyı biraz açık bırakıyorum.

Dakikalar ya da saatler sonra bir ses duyuyorum.

"Andy?" Fısıldıyorum. Belki de ayağa kalkmıştır ve tekrar yerleşmeye ihtiyacı vardır. "Benim."

Daniel'ın sesiyle kelebekler havalanır.

"Geç kaldım." Kapı aralığında oyalanır.

"Benim için fark etmez." Yataktan kalkıp ona doğru ilerliyorum.

"Andy iyi mi?" Başını sallıyor.

"İyi misin?" Cevap yok.

Ellerine uzandım, ikisini de yumruk yapmış buldum.

Alyans tekrar parmağında.

Kollarımı ona dolamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

DANIEL

T Randevunun basit olması gerekiyordu.
Evden çıkmanın ve onunla eşit zaman geçirmenin bir yolu
Zemin.

Ama ona o kadar kapıldım ki.

Onun gücüne.

Mizahı.

Neler yaşadığını.

Bu gece bana söylediği şeyler onu daha çok önemsememi sağladı.

Ona tüm kalbiyle bakabilecek birini hak ediyor. Koridorun sonunda çocuğu olan ve hala geri getiremediği bir kadın için ağlayan bir adamı değil.

Son üç yılını bunu atlatmak için harcayan ve bazı açılardan asla atlatamayacağını görmeye başlayan biri değil.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum kulağına karşı.

Sesim biraz titriyor. Ne istediğimi biliyor mu?

Hayır derse, saygı duyarım.

Dönüp odama gideceğim ve çarşafların arasına uzanıp kalkıp yeni bir güne başlama vakti gelene kadar tavana bakacağım.

Kelimeler karanlıkta aramızda asılı kalıyor. Burada sadece benim sığ nefes alışım ve onun hafif kokusu var. Yoksa hayalet olabilirdik.

Serin elleri yüzüme uzanıyor.

"Buradayım," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

İçimde tuttuğum her şeyi dışarı veriyorum.

Beklentiler.

Keder.

Hayal kırıklığı.

Terk edilme.

Özlem.

Pişmanlı

k.

Çok fazla pişmanlık.

"Ne randevuydu ama, ha?" Saçlarına karşı mırıldanıyorum.

"Gelmiş geçmiş en iyi randevu." Yumuşakça gülüyor, ama tutuşu sıkılaşıyor. "Acının yanında sevinç hissetmeye de hakkımız var, Daniel. Mutluluk acı çekmeden yaşamış insanlara mahsus değildir. Yaşayanlar tarafından daha iyi takdir edilir."

Sözleri göğsümün derinliklerinde sarmalanmış bir ipi serbest bırakıyor. Onunla birlikte olasılık da geliyor.

Gelecek fırsatlarla dolu. Önü açık.

Dakikalarca ya da saatlerce öyle kalıyoruz. Hareket etmiyor. Kalbim daha hızlı atıyor. "Seni istiyorum."

"Ben varım."

"Hayır.

Yatağında."

Yüzü benimkine doğru eğiliyor.

Onu elimden geldiğince sessizce oraya götürüyorum.

Kat'in koridorun sonunda çocuğum varken bunun bir risk olduğunu hatırlatmasına gerek yok.

Onu çarşafların üzerine yatırmama izin veriyor, ben vücudunu okşarken kolları boynuma dolanıyor.

Ta ki ben onun kıyafetleriyle uğraşmaya başlayana ve o da elini göğsüme bastırana kadar. "Otur."

Beni yatağın kenarına doğru itiyor ve bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bana elini ver."

Verdim.

Yüzüğe uzanıyor, kaydırarak çıkarıyor.

"Geri kalan zamanlarda seni paylaşmak umurumda değil. Ama böyle olduğumuzda, sadece sen ve ben varız."

Tanrım, onun tarafından aşağılandım.

Böyle olduğumuzda hep sen oluyorsun, demek istiyorum.

Diğer zamanlarda da. Gece geç saatlerde yatağında uzanıp tavana bak t ı ğ ı m d a . Güneşin altında dersler arasında kampüsten geçerken.

"Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyor. "Sana istediğini vermeyi seviyorum."

Ondan istediğim binlerce şey var.

Ona yavaş ve istikrarlı davranmalıyım, olanlardan sonra kendimi toparladığımı göstermeliyim.

"Beni ağzına al," diye mırıldandım.

İnce parmakları şortumu hızla çekiştiriyor, ben de kalçalarımı kaldırarak ona yardım ediyorum.

O restorandan ayrıldığımız zamanki kadar

hazırım. Kat dudaklarını yalıyor.

Parmakları etrafımda dolandığında, zevk omurgamdan yukarı fırlıyor.

Diğer eli yukarı çıkıyor ve tutuşunu bırakmadan beni ucumdan dibime kadar okşuyor.

Ah, lanet olsun.

Öne doğru kaydığında, dili üzerimdeki nem damlasını yalamak için dışarı fırlıyor, dilimi ısıtırıyor.

"İstediğin gibi yapıyorsam söyle." "Gayet iyi yapıyorsun."

Şaftıma karşı yumuşak kıkırdaması işkence gibi.

Dudaklarını shaftımın alt tarafında gezdiriyor, sonra beni tamamen sıcak ağzına alıyor.

Karın kaslarım kasılıyor, parmaklarım arkamdaki çarşaflara gömülüyor.

Karşı duvardaki ayna şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzarayı sergiliyor.

Kat dizlerinin üzerine çökmüş, sanki onun lanet olası kralıymışım gibi bana tapıyor.

Her ne kadar yaptıklarını takdir etsem de, bu bir takım oyunu ve bu turu bensiz oynamasına izin vermeyeceğim.

Bir parmağımla yanağını okşuyorum. "Yavaşla, güzelim." Cevap vermiyor.

Gözlerim kısıyor ve onu daha sıkı

kavriyorum. "Seni görmeme izin ver."

Pozisyonlarımız göz önüne alındığında, sanki kontrol ondaymış gibi hissediyorum. Kendime eşit olduğumuz yanılsamasını vermeliyim.

Belki de anlıyor, çünkü topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Üstünü başından çekiyorum.

Sırada şortu var.

Diz çöküp çırılçıplak kaldığında nefesim kesiliyor. "Mutlu musun?" diye mırıldanıyor.

Ağzım kıvrılıyor. "Oraya varıyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde beni delirtmeye devam ediyor.

Göğüsleri yüksek ve yuvarlak. Onlara yapacağım şeyler.

Eğer bundan sağ çıkabilirsem, diye düşünüyorum yanaklarını çukurlaştırıp tırnaklarıyla taşaklarımı okşarken.

"Bu çok iyi." Yüzündeki saçları geriye doğru tarıyorum. Sanki bu övgü onu daha fazla denemek istiyormuş gibi sikimin etrafında mırıldanıyor. Cehennem kadar seksi ve onu incitmemeye dikkat ederek boğazına daha derin bastırıyorum. "Siktir, işte bu. Beni sonsuza dek almanı izleyebilirim."

Sonra mırıldanıyorum, dilinin ayak parmaklarımı nasıl kıvrandırdığı ve ne kadar sert boşalacağım ve dünyadaki hiçbir şeyin onun içinde bu şekilde, *herhangi bir* şekilde olmak kadar doğru hissettirmediği hakkında bir tür çılgın saçmalıkta kelimeler birbirine karışıyor.

İçimdeki ihtiyaç omuriliğimin dibinde erimiş bir çekirdeğe dönüşüyor, arzum sürekli olarak onun diline sızıyor.

Onu çekmek için saçlarını avucumun içine aldım.

Kat başını sallıyor, sikimin ne kadar aşağısında olduğu düşünülürse bu bir başarı. Beni yutmaya niyetli.

"Kahretsin, sen gerçek misin?" Mırıldanıyorum, ona mı kendime mi emin değilim.

Sikim onun ellerinde, ağzında kabarıyor. Bu fikri son derece onaylıyor.

Tartışmak için çok geç.

Ellerinin ve dudaklarının iki darbesi daha ve ben geliyorum.

Son damlasına kadar emene kadar dudakları şaftımın etrafında sıkılıyor.

Ben.

Omuzlarım sıkılıyor, kalçalarımı ona doğru sallarken karın kaslarım esniyor.

Ağzım. Başımı arkaya atma ve bu hissi atlatma dürtüsüyle savaşıyorum çünkü bu görselin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Bitirdiğimde topuklarının üzerine oturmak için geri çekiliyor. Eliyle ağzını silerken nefesi kesik kesik geliyor. "İşte oldu. Daha rahatlamış görünüyorsun."

O haklı. Bedenimdeki ağırlık stres değil, hoşnutluk. "Buna pişman olabilirsin," diye mırıldandım.

"Neden?"

"Çünkü sen bu işte çok iyisin ve ben de sürekli bunu düşünmek zorunda kalacağım."

Yavaş gülümsemesi kendinden memnun.

O n u kucağıma çekiyorum, uzun bacakları ve ipeksi sıcak teniyle bana karşı kıvrana kadar öpüyorum.

"Seninle işim bitmedi," diye uyarıyorum.

"Kendine gelmek için bir dakikanı ayır. Benim yüzümden kalp krizi geçirmeni istemem."

Bu iyi bir fikre benziyor. İkinci tur için hemen hazır olurum.

KAT

I Sınıfın önünde bir sunum yapıyorum ama tek düşünebildiğim şey seks.

Yanaklarım kızardı. Göğüslerim karıncalanıyor.

Etrafımdaki yüzler meraklı. Bazıları şok olmuş, bazıları ise merak içinde. Kalçalarım çekiştirme hissiyle ritim tutuyor.

Kalçalarımın arası kaygan ve hazır.

Klitorisim ihtiyaçla zonkluyor.

Gözümü açıyorum ve sınıfta olmadığımı fark ediyorum. Ama yatağım da değilim.

Daniel'ın evindeyim.

Perdelerdeki çatlaklardan içeri zar zor ışık giriyor. Büyük bir pencere arka bahçeye bakıyor. Güzel cilalı ahşap mobilyalar sabahın ilk ışıklarında parılıyor. Koyu renkli, satenimsi çarşaflar tenimde nefis bir his uyandırıyor.

Bakışlarım komodine, oradaki evlilik yüzüğüne takılıyor.

Dün gece bir randevudan çok daha fazlasıydı.

Ona zevk hissettirmek, onu doğru cevapları bilme, sorumlu olma ihtiyacından kurtaran türden bir zevk, baş döndürücü bir şeydi.

Normalde bir adam ağızıma boşalsa ve sonra da bayılsa sinirlenirdim. Ama Daniel'la, garip bir şekilde dokunaklıydı. Sanki savunmasız olmasına izin verecek kadar bana güveniyordu.

Ona karşı hissettiklerim güzel, karmaşık ve tamamen keşfedilmemiş bir bölge.

Basit bağları severim, kesip atabileceğiniz ve zarar görmeden uzaklaşabileceğiniz türden. Beni kendi yarattığı düğümlere doladı, duygularımı ördü

O kadar mükemmeldi ki şimdiye kadar ne kadar kapana kısıldığımı fark etmemiştim. "Boku yedim," diye fısıldadım.

"Olmak üzeresin," diye çakıllı bir ses geliyor yorganın altından. Çarşafı iterek kalçalarımın arasında duran adamı ortaya çıkarıyorum. Daniel başını bir santim kaldırdı. Saçları dağınık, ağzı kaygan.

Bu kadar seksi görünmesi yasadışı olmalı. "Dün gece uyumama izin verdin."

"Hiçbir şey yapmana izin vermedim." İki kolumu başımın üzerine uzatırken gülümsüyorum. "Yatma vaktin geçmişti."

Dokunuşu yanlarımda geziniyor, saygılı ve tahrik edici. Dudakları ıslandığım yere değiyor ve kalçalarım onunla buluşmak için kalkıyor. Titreyerek nefes alıyorum, başım geriye düşüyor. Çalar saatin üzerindeki kırmızı rakamlar görüş alanımın çevresine giriyor. Saat yedi.

"Kahretsin! Andy'yi kaldırmalıyım."

"Uyuyabilir." Daniel'ın dili üzerimde geziniyor.

İnlememek için yanağımı ısırıyorum.

"Dersim var."

"Sana bir not yazacağım."

Aynı anda iki parmağını birden içime sokup beni dolduruyor. Adam adil dövüşmüyor.

Çarşafı tutuyorum. "Grup terapim var," diye itiraz ediyorum, bir kez olsun sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum. "Senin toplantıların yok mu? Önemli"-hiccup

-"Başarılacak iş?"

"Şu anda önemli bir iş yapıyorum."

Bedenim de ona katılıyor, ayak parmaklarım kenetleniyor.

Yaptığı her şey beni yatakta kalmaya teşvik ediyor. Dün gece kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor ve telafi edilecek bir şey olmasa da denemesine izin vermemek insafsızlık olur.

Direnmekten vazgeçiyorum ve iki elimle saçlarını tutup yüzüne sürüyorum.

Tenime karşı onayını mırıldanıyor. Eğilirken omuzları esniyor. Evet, onun tüm vücudunu benimkinin üzerinde istiyorum.

Derhal.

En azından önümüzdeki bir saat için. Muhtemelen iki-

BIP. BIP. BIP.
Alarm.

Israrlı sesi beni inletiyor.

"Andy her an kalkabilir," diyerek saati susturmaya çalışıyorum. Ama o vazgeçmiyor. "O zaman çabuk gel."

Geliyorum. Zevk parmak uçlarıma kadar içimde dolaşıyor.

Dudaklarını bedenimde gezdirmek için vücudumu yukarı kaydırıyor.

"Bunu sonra hallederiz."

Yataktan kayarak çıkıyorum ve kıyafetlerimi alıp kapısının arkasındaki bornozu giyiyorum. "Artık birlikte uyuduğumuza göre, bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Birlikte uyuyorlar. Şimdiki zaman. Yaptık ve yine yapacağız. Ayrıca sana kahvaltı hazırlayacağım ve seni dışarı çıkaracağım."

Ona dönüyorum, bornozun kravatını düğümlüyorum. "Yattığın kadınlar için yaptığın şey bu mu?"

"Senin için yaptığım şey bu."

Kalbim küt küt atıyor. "Berbat bir pazarlıkçısın." Sırıttırıyor, zafer kazanmış gibi.

"Değilim, çünkü anlaşılmışsınız gibi görünüyor." Sonsuza kadar buna uyanmak istiyorum. *Ona.*

Tanrım, kaybediyorum.

Koridordan odama doğru koşarken bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum.

Başlamadan üç dakika önce grupla karşılaştığımda, "Üzgünüm, geciktim Profesör," diyorum.

Dr. Trainor başka bir öğrenciyle konuştuğu yerden bana bakıyor.

Daha fazla sandalye almaya gidiyorum ama diğer öğrenciler benden önce davranıyor.

Katılımcılar içeri doluşmaya başlıyor ve ben her birine gülümsüyorum.

Profesörüm beni köşeye çekti ve sesini alçalttı. "Yüksek lisans derecesi sizi uygulamaya hazırlamakla ilgilidir. Doğası gereği rekabetçi değildir. Ancak benim desteğimle ve sınırlı sayıda ki kontenjanla ilgilenen çok sayıda öğrenci var."

"Anladım."

"Kişisel beyanınızı inceledim ve öyle olduğunu sanmıyorum."

Ses tonu göz kırpmama neden oldu. "Anlamıyorum."

"Bu kişisel bir ifade, Katrina. Programın bir parçası olmak istediğini yazmışsın. Ama neden istediğin konusunda ciddi eksiklikler var. Bugün bu konuya açıklık getirmeni öneririm, yoksa ikimizin de zamanını boşa harcamış olursun."

Kapı kapanmaya başlıyor ve üzerime bir uyuşukluk çöküyor. Uzun koridora bakıyorum.

Mesaj atsam Liv ya da Jules hemen yanıma gelirdi.

Daniel'in yüzü gözümün önüne geliyor. Ama ona karşı bir şeyler hissetmek başka bir şey, asılsız endişeleri ayaklarının altına sermek başka bir şey.

O kendi sorunlarıyla ilgileniyor. Ben de aynısını yapabilirim.

Ön kapıdan geçip güneş ışığına çıkıyorum.

Otoparkın karşısında bir basketbol filesi ve top oynayan üç çocuk var. İkiye bir gibi görünüyor, küçük olan hala diğer çocukların etrafında daireler çiziyor.

Dürtüyle kardeşimin numarasını çevirdim.

Otoparkın kenarında yürürken esinti saçlarımı ve sallanan ağaçları karıştırıyor.

Clay her zaman her şeyde en iyisiydi. Bu ona bir odak noktası, ne olursa olsun bağlı kalabileceği bir kuzey yıldızı verdi.

Yüzük.

Cevap verdiğini hayal ediyorum, "Hey, sana neler oluyor? Gerçekten neler oluyor yani. Çocukken yaptığın gibi içini dök."

Yüksek lisans büyük bir soru işareti. Bir an profesörüm devam etmem gerektiğini ve yardım edeceğini söylüyor, ancak işleri tam olarak onun istediği gibi yapmadığımda beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bunu nasıl yapacağımı nereden bileceğim?

Liv ve Jules diğer arkadaşlarının yanına taşındı. Hâlâ takılıyoruz ama eskisi gibi değil. Onları çok özliyorum. Hala aynı okula giden insanları özlemek garip mi?

Okul başladığından beri dadılık yapıyorum. Para için olduğunu söylemiştim ama gerçek sebebin bu olduğundan emin değilim. Özellikle de patronuma aşık olduğum şu günlerde. Kesinlikle ona çakıyorum.

Belki de haklısın. Hala yalnız uyanmayı sevmiyorum.

Fiziksel olarak güçlü olan Clay'di.

Duygusal olarak güçlü olacağıma yemin ettim.

İlk başta işe yaradı. Yüzlerce test, ağrı ve bulantıya yardımcı olmak için bitmek bilmeyen serum ilaç reçeteleri sayesinde

Ameliyatlardan sonra kendime geri dönmemin sadece bir zaman meselesi olduğunu söyledim. Arkadaşlarım okulda beni bekliyor olacaktı ve hiçbir şey değişmeyecekti. Ailemin meşgul olduğunu ama en kısa zamanda yanımda olacaklarını.

Yüzük.

Ancak inancımı korumak, uzadıkça daha da zorlaşıyordu. Onlar için yeterli değildim. Özellikle de Clay'in doğum günü için büyük bir parti verdiklerinde ve hiç uğramadıklarında.

Merhaba, Clay'e ulaştınız. Şu anda telefona gelemem...

Sesli mesaj biptemeden önce kapatıyorum.

Ben dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlamadan önce sahadaki çocuklar bir basket daha atıyor.

DANIEL

Daniel, gelecek haftaki konferansta bildirimizi sunamayacağım. Senin gitme şansın var mı?

T Bir meslektaşımın gelen e-posta bilgisayarımın ekranından bana bakıyor. "Güzel bir binanız var." Kat vals yaparak kampüs ofisimde. Parlak siyah taytı bakışlarımı vücudunda gezdirdikten sonra tekrar gülen yüzüne döndürüyor.

Kapıya gidip kapatıyorum, önce koridorda iki tarafa da bakıyorum.

Geri döndüğümde masamın köşesine tünemişti.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve dudaklarını benimkilerle buluşması için yukarı çekiyorum.

Yumuşak inlemeleriyle, onu üzerinde sikebilmem için bu masayı boşaltmamın ne kadar süreceğini hayal etmemi sağlıyor. Yandaki yetmiş beş yaşındaki işitme cihazlı emeritus profesör muhtemelen farkına bile varmazdı.

Geçtiğimiz iki hafta inanılmazdı.

Zamanımız ve mahremiyetimiz olduğunda takılıyoruz. Andy okuldayken benim yatağında.

Onunkinde.

Çamaşır odasında.

Dušta.

Ama bu takılmaktan daha fazlası.

Yeni rutinlere girdik. Yöntemlerimi değiştireceğimi hiç düşünmemiştim ama o bunu istememi sağlıyor.

Hafta sonları krepler. Kanepede ve arka verandada gece sohbetleri. Andy'yi okula bıraktıktan sonra birlikte kampüse gitmek.

O eğlenceli, aptal, akıllı ve seksi. Gördüğüm her şeyi onunla da görmek istiyorum. Kendimi öğleden sonra sırf tepkisini almak için ona mesaj atarken buluyorum. Zor bir toplantım olduğunda, sadece sesini duymak için onu aramak istiyorum.

İlk geri çekilen Kat oldu. "Andy'nin yarınki kermes için kek yapması gerekiyor."

"Sanırım bunları fırından almak kötü bir davranış."

Dudaklarımı boğazından aşağı sürüklüyorum.

"Bekar baba kartı sana bir geçiş sağlar. Ama bu akşam yapmak için tüm malzemeleri aldım. Artı bazı süsleme malzemeleri."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Sen bir azizesin."

"Eğer olsaydım, suyu LaCroix'e dönüştürebilirdim. Biz bittik, bakkal da bitti."

"Ama Walgreens öyle değil." Dizini belime doladım ve kalçasını okşadım. "Bu sabah yeni bir kutu aldım. Kamyonda."

"Tanrım, edepsiz konuşmana bayılıyorum," diye fısıldıyor. Bir elini göğsüme bastırıp beni uzak tuttuğunda onu yutmaya hazırım. "Peki, aklında ne var?"

Kaşlarımı çattım. "Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

Başını eğiyor ve bana "her şey ortada" der gibi bakıyor.

Ne zaman bu kadar belirginleştiğimi bilmiyorum. Belki de sadece onun için aşikârdır. Konferans hakkında onu bilgilendirdim.

"Gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

"Bu makale bu yıl söz verdiğim bir makale değil, dolayısıyla kadroya alınmam için doğrudan bir yardımı olmayacak."

"Ama istiyor musun?" Saçımı hafifçe çekiştiriyor, bu onun LaCroix içmek ve reality TV izlemek arasındaki en sevdiği eğlencesi gibi görünüyor.

Sırıtmadan edemiyorum. "Evet, eğlenceli olurdu." Dünyanın dört bir yanından meslektaşlarımı görmeyi, büyük fikirler ve üzerinde çalıştıkları şeyler hakkında konuşmayı seviyorum. "Andy'yi bırakamam. Onu da getirebilirim ama derslerde takılmasına izin veremem."

Aklıma bir fikir geldi. "Seni de getirsem nasıl olur?"

Kaşları kalktı. "Seninle bir yolculuğa çıkmamı istiyorsun." "Yani, bu dadıların yaptığı bir şey."

Bunu sormamın sebebi işi değil.

Sabah erkenden kahve almaya gitmem ve otelimize dönüp onu kafeinle uyandırmam, gözlerini açtığında gördüğü ilk şey olmam fikri çok doğru geliyor.

"Dersim var." Hayal kırıklığı içimi dolduruyor.

Bunu önerdiğimden beri geçen beş saniye içinde üçümüzü birlikte hayal etmeye başlamıştım bile.

"Ama gitmek istersen onunla kalabilirim."

Şaşıрма sırası bende.

"Hayır, bu çok fazla şey istemek olur."

"Ya da büyükanne ve büyükbabasına sorabiliriz." "Hayır," diyorum hemen.

Andy'nin büyükanne ve büyükbabasının evimde olması fikrinden hoşlanmıyorum. Andy konusunda onlara güveniyorum ama kötü bir baba olduğuma dair kanıt bulmaya çalışmayacaklarına da güvenmiyorum.

Oğlumu benden alabilirler mi?

Muhtemelen alamazlar.

Ancak denemiş olmaları bile onlara karşı olmam için yeterli.

Öte yandan Kat'in evimde olmasına son derece alıştım.

"Ciddiyim." Kollarını belime doladı. "Bununla başa çıkabilirim."

Çılgınca olan şey, ona inanmam.

Beni idare etti. Sorunlar ve her şey.

Yaşadıklarım ya da bunlarla nasıl başa çıktığım konusunda beni yargılamıyor. Bir an saçmalıklarımı yüzüme vuruyor, bir an sonra ise bana şefkatten başka bir şey vermiyor.

Bu kıza aşık oluyorum.

Gerçekten.

KontROLSÜZCE.

Şaşkın sessizliğimi yanlış anlayarak başını eğiyor. "Onu terk etmenin korkutucu olduğunu anlıyorum. Ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaksın."

Bu makalenin sunulması büyük bir fayda sağlayacaktır.

Ve sadece üç gün.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Bundan emin misin?" Toparlanmayı bitiriyorum ve bavulun fermuarına uzanıyorum. "Evet. Tek başımıza uçarken çok eğleneceğiz."

Fermuar sıkıştı ve ben de çekiştirdim. Kat bana el salladı ve bileğinin ustaca bir hareketiyle düzeltti. Dönüyor ve elini kravatıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Bir nefes çektim.

"Bütün eşyaları sende." Listeyi çingırdatıyorum.

"Ne? Vitamin alması mı gerekiyor?" Bana göz kırptıyor, sonra kapıya doğru bir bakış atıyor. "Böyle bir şey olduğunu biliyor muydun?"

Çocuğumla göz göze geliyorum ve Andy kıkırdamaya başlıyor. "Hayır, öyle bir şey yok."

İç çekiyorum. İkisi de benimle dalga geçiyor. Onu mutlu gördüğüme sevindim.

Sadece oğlumu daha önce hiç başkasına bırakmamıştım.

"Bana bunun iyi olacağını tekrar söyle," diyorum ona.

"Söz veriyorum."

Beni kamyona kadar geçirdiler ve ben de havaalanına gitmek üzere valizlerimi arkaya koydum.

"Seni özleyeceğim," diyorum çocuğuma ve ona sıkıca sarılıyorum. "Seni de baba. İyi eğlenceler!"

O anın etkisinden kurtulmuş gibi eve doğru geri dönüyor.

Doğrulduğumda Kat sırtıyor. "Çok hızlı büyüyorlar."

Onun alaycı yorumları ve Andy'nin mutluluğu beni sırttırıyor.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Ben de seni özleyeceğim."

Gözleri biraz açıldı.

Toplum içinde PDA'yı minimumda tuttuk. Ama şu anda bizi kimin gördüğü umurumda değil.

Ona aşığım.

Ofisimde geçen günden beri biliyorum. Belki daha önce.

O yakınımdayken göğsüm daha açık oluyor, kaburgalarım genişliyor ve yıllardır almadığım şekilde nefes alabiliyorum.

Beni güldürüyor, umutlandırıyor ve inandırıyor. Ona söylemek istiyorum.

Ama bunu ona söyleyip şehirden ayrılamam.

"Geldiğinde ara," diyor.

Üzerinde yumuşak bir kazak var, eteklerinden tutup kendime doğru çekiyorum. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Tabii ki hayır. Andy'ye iyi geceler dilemek için."

"Mm-hmm." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeden edemiyorum. "Ve sana iyi geceler dilemek için daha sonra tekrar arayacağım."

"Merhaba, Profesör. Sunumunuzu dört gözle bekliyorum."

"Teşekkürler." Otelin yemek barındaki kahveme uzanırken başımı sallıyorum.

İş arkadaşlarımla en son ne zaman dinlendiğimi hatırlamıyorum. Ya da birkaç gün geçirdiğimi.

Dün gece Andy'yi FaceTime'dan aradım ve Kat ile harika vakit geçiriyordu. Daha sonra onu tekrar aradığımda Kat ile daha da iyi vakit geçirdim.

Öğle yemeğinden sonra, akşam yemeğinden önceki son zaman dilimi olan konuşmam için notlarımı gözden geçiriyorum.

Odanın dolu olması beni çok şaşırttı.

"Ve bu çalışmayı bir sonraki aşamaya taşımayı umduğumuz yer de burası," diye bitiriyorum. Kıbar ve takdîrkâr alkışların bir kombinasyonu odayı dolduruyor.

Moderatör ayağa kalkar ve soruları sorar. Birkaç el kalkar.

Sonraki yirmi dakika boyunca meydan okumaları savuşturdum.

İşim bittiğinde mola vermek için salona yöneliyorum, yolda birkaç meslektaşım beni durdurup çalışmamı övüyor.

"Daniel." Görmeyi beklemediğim, kadro komitemde yer alan kıdemli bir meslektaşım omzumu tuttu.

Neden kampüste değil de burada olduğumu gerekçelendirmek için kendimi hazırlıyorum ama o gülümseyerek beni şaşırtıyor.

"Yeni gazeteniz çok etkileyici. Vaktiniz varsa birkaçımızla akşam yemeği yemenizi isterim." Yakınlardaki bir restoranın adını verdi.

"Tabii ki. Seninle orada buluşuruz."

Telefonuma uzanıp Kat'i aramak ve ona haber vermek istiyorum. O da bu heyecanı benimle paylaşacak.

Ama ekrana baktığımda, cihazımı kapattığım zamandan beri dört cevapsız arama buldum.

Dört kez arayacak kadar önemli olan ne?

İlk sesli mesaj.

"Daniel, Andy'yi

bulamıyorum." Midem buza

döndü.

"Sonraki" düğmesine basıyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Okuldaydı ama şimdi değil ve... Onu bulacağım, yemin ederim."

Buz paniğe dönüşür.

"Onu bulduk. Bir kaza geçirdi."

Telefonumdaki iletişim numarasını tuşluyorum ve koridorda ilerliyorum, öğrenciler ve öğretim üyeleri benden kaçmak için yollarından çekiliyorlar.

Cevap verene kadar bir ömür geçiyor.

"Kat. Ne oldu böyle?"

"Öğle yemeğinde okul bahçesinde bir tavşan gördü. Okuldan sonra kendi başına onu aramaya çıktı."

Sesi gergin ve yorgun, ama tek düşünebildiğim kendi korkum.

"Telefonu ona ver."

"Uyuyor. Kolunu alçıya aldılar ve-"

"Alçıda mı?!"

Sahip olduğun tek şey o. Gitmemeliydin. Hepsi senin suçun.

"Neredeydin?" Talep ediyorum.

"Tam onun yanındaydım ama bir telefon geldi ve b i r an için arkamı döndüm."

Suçlamanın yükseldiğini hissediyorum, bunu paylaşma ihtiyacı duyuyorum çünkü **ü z e r i m e** bir taş gibi çöküyor.

"Kahretsin, Kat. Erken bir uçağa bineceğim."

Asistanımın bugünlük işi bitti ama havayolunu kendim arayabilirim. Gerekirse yedek bir uçuş bulurum.

"Siz yarın dönene kadar o iyi. Uyandığında sizi ararız."

Hastanelerde yeterince zaman geçirdi ve şimdi yine bir hastanede.

Ben.

Hat sessiz, ama kan kulaklarımda zonkluyor. Etrafa bakıyorum Otel lobisi, profesörler etrafta dolaşıyor ve rahatça sohbet ediyor. "Özür dilerim," diyor sessizce.

"Hayır, özür dilerim."

O cevap vermeden kapatıyorum.

DANIEL

"**D** reklam!" Andy beni gördüğünde sesleniyor.

Hastane sesleri ve antiseptik kokusu beni geriyor. kapıdan girdiğim andan itibaren. "Andy." Ona şiddetle sarılmak için yatağının üzerine eğildim.

Battaniyeler küçük bedeninin etrafına sarılmış. Alçısı vücudunun geri kalanı için çok büyük görünüyor ve sağ elinde yarım bir dondurma tutuyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kolum ağrıyor," diyor iç çekerek. "Ama alçı iyi." "Kat nerede?" diye soruyorum.

"Tam burada." Sesi beni döndürdü.

Saçları dağınık bir şekilde toplanmış, yüzü normalden daha solgun. Büyük boy bir kazak ve kot pantolonla, küçük bir cips poşetini tutarken bir genç kız gibi görünebilir. "Erzak almak için otomata gittim."

"Bunlar iyi olanlar!" Andy ötüyor ve ben kendimi gülümsemeye zorluyorum.

İkisini yalnız bırakırken ne düşünüyordum?

"Popsicle'ı bitirdiğinde açmana yardım edebilirim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Tedavisine geri dönüyor.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım.

Kat başıyla onaylıyor ve bizi koridora götürdükten sonra geri dönüp çenesini kaldırıyor. "Özür dilerim."

Yaklaşıyor, eğiliyor.

Kahretsin, kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak istiyorum. Onunla aynı rahatlığı arzuluyorum ama bunu hak etmiyorum. İkimiz de hak etmiyoruz.

"Burada olmalıydım," diye mırıldandım.

Kat kollarını kendi etrafında sarar. "Her şeyi kontrol edemezsin, Daniel."

Ellerinde bip sesi çıkaran tekerlekli aletlerle bir grup hemşirenin aceleyle yanımızdan geçmesine izin vermek için hareket ediyoruz.

"Bir an için izini kaybettim. Birkaç dakika, gerçekten." Kat'ın yüzünde meydan okuma ifadesi beliriyor. "Ayrıca, biraz eğlenceye ihtiyacın vardı."

"Eğlenceli mi?" Göz kırıyorum. "Ben sorumlulukları olan yetişkin bir adamım Kat. Öğrenci değil. Her şeyi bırakıp eğlenemem." İrkildi ve ben de hemen kendimi bir pislik gibi hissettim. "Bunu sana yüklememeliydim."

Sözlerim umduğum etkiyi yaratmadı. Kendini kapatıyor, geri çekiliyor.

Onu hastaneye götürdü. Ona baktı. Kendime bu iki şeyi hatırlatıyorum.

Ancak başka bir soruyu da gündeme getiriyorlar.

"Siz aileden değilsiniz. Onu nasıl kabul ettiniz..."

Kat'in bakışları arkamdaki bir şeye takılıyor ve Andy'nin büyükanne ve büyükbabasını görmek için dönüyorum.

Mary benimle Kat'ın arasına bakıyor. Ağzı açılıp kapanıyor.

Sikeyim.

"Tanrım, Kat."

Parmakları koluma değiyor ama omuz silkiyorum.

Bir keresinde çocuğumu benden almaya çalışan aynı kişileri ona bakmaları için çağırdı. Dadiya çok yakın durduğumu, kısık sesle tartıştığımızı görmemiş olmalarına imkan yok. Neden berbat bir baba olduğuma dair daha fazla cephane.

"Bunu yapmamalıydın," diye mırıldandım.

"Özür dilerim." Kat cipsleri ellerime sıkıştırdı ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Mary parlak gri saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırıyor ve benimle Andy'nin odası arasına bakıyor.

"Tabii ki. Dadısı aradığında oldukça üzgündü."

Neredeyse yargılamayı duyabiliyorum.

Bununla daha sonra ilgileneceğim. Şimdilik, o geri çekildi ve ben de oğlumun odasına girdim.

"Hey dostum."

Dondurmasını bitirmek ve çubuğu komodinin üzerine bırakmak için uzanmak dışında bir şey yapmıyor.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Tavşanları kovalıyordum," diye anlatıyor Andy. "Onları bu deliğe kadar takip ettim ama ayağım takıldı ve kolum çok kötü acıdı. Kolumu alçıya aldılar."

"Ve kahvaltı için bir buzlu şeker," diye yorum yapıyorum.

"Popsicle Kat'ten. Bütün gece benimle kaldı. Her uyandığımda yanımdaydı. Bana bunu o verdi."

Doldurulmuş bir tavşan tutuyor.

"Kendime bir tane alana kadar bana eşlik edeceğini söyledi."

Onunla konuşma şeklimden dolayı suçluluk duydum.

"Kat artık bir kol dolusu dövme yaptırdığımı söyledi. Bunu bana o verdi." Andy beyaz kumaşın üzerine pembe mürekkeple çizilmiş bir tavşanı işaret ediyor.

"Bazı taramaların geri dönmesini bekliyorlar," diyor Mary. "Sonra gitmekte özgür olacak."

Başımı salladım.

Buradan gitmekten daha çok istediğim bir şey yok.

KAT

"R İki tane daha?"

Jules ve Liv'i görmek için başımı kaldırıyorum. "Bu bir parti."

Çimenleri işaret ediyorum ve oturuyorlar, çantalarını yanlarına koyuyorlar.

Kampüsün kalbindeki tepedeyim, koyu renk gözlüklerim burnumda, yanımdan koşarak geçen öğrencileri izliyorum.

Liv'in gözleri hemen aksesuarlarıma kayıyor. "Yanında bavul taşımanın bir nedeni var mı?"

"Bir tatile ihtiyacım var. Ya da en azından Holiday Inn'de birkaç gün. Barın iyi margarita yaptığını duydum."

Jules kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Arkadaşlarımın ciddi ifadelerine bakarken duygularım taşma tehlikesi geçiriyor.

"Daniel bir konferans için şehirden ayrıldı ve Andy benim gözetimimdeyken kolunu kırdı. Onu hastaneye götürdüm ve büyükanne ve büyükbabasına haber verdim, iyileşecek. Ama bu benim hatamdı."

Liv beni kucaklıyor. Jules üstüme yığıldı.

Gözlerimin arkasını yakan sıcak yaşlarla savaşıyorum. Çünkü utanıyorum ve inciniyorum.

Daniel'ı aynı anda bu kadar kızgın ve soğuk görmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Onu istememi, ona güvenmemi, ona aşık olmamı sağladı. Sonra beni reddetti.

"Belli ki yanılıyor," diyor Jules.

"Korumacı ve bunun nedenini anlıyorum," diye ağırlığını koyuyor Liv. "Zaten kendisine çok yakın birini kaybetti ve Andy onun tüm dünyası. Ama onun için sadece bir dadıdan ibaret değilsin."

Bir omzumu kaldırıyorum. "İşin her zaman önce gelmesi gerekiyordu. Birlikte yatıyorduk. Bu bir ilişki değildi."

Yalancı.

Yalancı, yalancı, yalancı.

Birlikte geçirdiğimiz her saniye, umut etmeye cesaret edemediğim bir geleceğin vaadi gibiydi.

Hep istediğim türden bir aile. Ama bu asla olmayacak.

"Belki de Andy konusunda bana güvenmemekte haklıdır." "Öyle söyleme."

Titrek bir nefes alıp veriyorum.

Liv eğiliyor. "Kalacak bir yere ihtiyacın var mı? En az Holiday Inn kadar iyi içki yapabilirim."

"Sokak tabelasının farklı bir görüntüsünden ziyade manzara değişikliği umuyordum."

Jules dizlerini önüne çekerek poposunun üzerinde kayıyor. "Bizimle kalabilirsin ama oldukça sıkışık durumdayız. Tess'in kedisi bazı şeylerle uğraşıyor ve her saat ayakta."

"Kat, yardım etmemize izin ver," diye bastırır Liv. "Ayrıca. Burası büyük bir ev ve Sawyer'ın hiç umurunda olmaz."

"Otomatik." Ben kahve makinesinin rastgele düğmelerine basarken kapı aralığından Sawyer'ın sesi geliyor. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öldürmeye çalışmaya devam et."

Koyu renk kot pantolonu, düğmeli gömleği ve yeni yıkanmış uzun saçlarıyla yenilenmiş mutfaktan geçiyor. Liv'in ona neden aşık olduğunu anlıyorum. O bir kötü çocuk hayali, *bana şaplak atan bir profesör* fantezisi ve birikmiş sorunları var. Ama arkadaşım hayatında olduğu için birçoğunu halletmiş görünüyor.

"Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sen Olivia'nın bir arkadaşısın. Ve," diye devam etti bir süre sonra, "kendimi kısmen sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Evet, sokağınızda olan her şeyden siz sorumlusunuz." Homurdanıyor ve beni kahve makinesinin yanından uzaklaştırıyor.

Tezgâha iki kupa koydu.

"Bir saniye içinde aşağıda olacak. Kaliforniya'daki patronu için bir proje üzerinde çalışarak uzun bir gece geçirdi, ayrıca dördüncü sınıf dersleri onu beklediğinden daha fazla zorluyor."

"Ve artık onun profesörü olmadığınızı göre, ilerlemek için size üfleyebilecek gibi değil."

Başını eğiyor. "Bu acımasız bir dünya."

Son üç gecedir burada kalıyorum.

Daniel'ı düşünmeden okul ödevlerimi yapmaya çalışıyorum. İyi olup olmadığımı, kalacak bir yerim olup olmadığını sormak için iki kez mesaj attı.

Sonunda tek kelimelik bir mesaj

gönderdim: Evet. Onunla

konuşmaya cesaret edemiyorum.

Hastanede söylediklerini düşün d ü k ç e utanç ve ihanetten göğsüm hala ağrıyor.

Sawyer kahve koyuyor ve ben de telefonunun şarja takılı olduğu yere uzanıp onu alıyorum.

Telefonu çalışıyor ve yardım edemiyorum ama ekrandaki ismi fark ediyorum.

Daniel.

"Ona burada olduğumu söyleme."

Sawyer telefona uzanıyor, bakışlarımız telefona

kilitleniyor. Cevap veriyor. "Evet. Durumu nasıl?"

Midem düğümleniyor. Onun sesini duymayı bu kadar çok istemem berbat bir şey mi? Kahvemi alıp arkamı dönüyorum.

"Elbette,
yapabilirim."

Durakla.

"Bunu kaçırmazdım. Ama burada yapamayız. Zander'de mi? Olur. Görüşürüz o zaman."

Sawyer telefonu kapatıyor ve ben bir nefes alıyorum. "O nasıl?"

"Andy iyi. Daniel'in sesi..." Yüzümde bir şey okuyor. "Zor bir hafta geçirmiş gibi."

Sertçe nefes veriyorum.

"Tabii ki öyle. Yıllardır ilk kez seyahat ediyordu, oğlunun hastanede olduğunu öğrendi, çıldırdı, eve uçtu ve beni kovdu. Ve beni terk etti."

"Öyle mi yaptı? Seni kovdu ve senden ayrıldı mı?" "Çok fazla kelimeyle değil," diye kabul ediyorum.

Sawyer mutfağı geçip pencereye gider. "Sana Daniel'ın bazı şeyler yaşadığını söylemeyeceğim, çünkü hepimiz yaşadık. O bunu herkesten daha iyi taşıyor. Ama seni içeri aldı. Şimdi bunun için kendini cezalandırıyor."

"Bunun için beni cezalandırıyor," diye düzeltiyorum.

Sawyer geri döner, tezgâha yaslanır. "Neler yaşadığını bilmiyorum. Ama kendine on kat daha kötüsünü yaşatacağına söz verebilirim."

Sıcak kahveden uzun bir yudum alıyorum. Zengin ve acı ve ruh halime uygun. "On ikinci yüzyılda değiliz. Şehitlik için ödül vermiyorlar artık."

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," diye sesleniyor arkamdan, dönüp kapıya yöneldiğimde.

DANIEL

"T onu yemesine imkan yok."

Evinin yanından geçerken Zander'in sesi kulağıma geliyor. büyük verandaya. "Oh, kahretsin. O da öyle."

Biraları merdivenlerden yukarı taşıyorum ve Zander'in omzunun üzerinden telefonundaki bir videoya baktığı yere doğru eğiliyorum. Videoda bir adam dev bir böcekten ısırık alıyordu.

"Bir edebiyat profesörüne göre biraz çarpık zevkleriniz var," diyorum.

"Yüksek kültürlü olduğumu hiç söylemedim. Ayrıca, taş atamazsın. asistan ve bir dadı. Edebiyat bölümünde neyim var biliyor musun? Üç huysuz yüksek lisans öğrencisi, berbat bir kahve ve ölü beyaz adamların düşünceleriyle dolu raflar."

Diğerlerinin zaten biraları var, ben de sıcak paketimi buzdolabına koyup soğuk bir şişe alıyorum.

Soğuk bir şeyler getirecektim ama unutmuşum. Son zamanlarda pek çok şeyin izini kaybediyorum.

"Bir çocuğu var. Bir asistana ve bir dadıya ihtiyacı var," diyor Ric.

"Artık yok. O gitti. Veda bile etmedi."

Andy yaralandığından beri beş gündür onu görmedim ve kendimi kaybettim.

Eve geri döndüğümde, gitmiş olduğunu gördüm. Bavulunu ve banyodaki eşyalarını toplamıştı.

"Hah. Maria von Trapp," diye yorumluyor Zander, sonra hepimizin sessizliği üzerine devam ediyor. "*Sound of Music* mi? Manastıra geri döndüğü sahneyi hiç izlemediniz mi?"

Biramı ayaklarımın arasına koyuyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum.

"Ona olgunlaşmamış ve sorumsuz dediğini sanıyordum."

Başım Sawyer'a döndü.

"Andy onun gözetimindeyken kolunu kırdı ve sen de bunun için onu kömürlerin üzerinde sürükledin," diye devam ediyor.

"Çocuk kolunu nasıl kırdı?" Zander soruyor.

"Okuldan çıktı ve bir hayvanın peşine düştü. Kız orada değildi."

Ric sırtıyor. "Kolumu her kıldığımda bakıcımı kovsaydınız, bir çukurda büyümüş olur d u m . "

"Bana bakacak birine ihtiyacım var," diyor Zander. "Hey Daniel, onunla işin bittiyse dadını işe alabilir miyim?"

Şişenin boynunu kavradım. "Hayır."

"Sen ona ne veriyorsan, ben daha fazlasını vereceğim." Göz

kırıyor. Bir anda sandalyemden kalktım.

Sawyer aramıza girdi. "Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve senin yumruk attığını hiç görmedim."

"Bugün başlamak için iyi bir gün."

Omzumu tuttu. "Gel hadi."

Biramın kalanını yudumluyorum, sonra yırtıp mutfığa gidiyorum. İçeri girerken Sawyer'ı arkamda hissediyorum.

"Yemek yiyor musun?" Buzdolabına ulaştığımda

Sawyer soruyor. "Aç değilim."

Günlerdir gelmedim. Ben

de pek aktif değilim.

İş e-postaları geldiğinde, onlarla uğraşmak yerine görmezden geliyorum.

Sanki hayatım gerçekten benim hayatım değilmiş gibi geliyor. Son zamanlarda hissettiğim neşe uzak bir anı gibi görünüyor.

"Ona aşıksın. Bu yüzden deli gibi davranıyorsun." Sawyer'ın sözleri kesin.

İki bira çektim.

Gerçi şimdi buradayım, nedenini bilmiyorum çünkü araba kullanmam gerekiyor ve ikincisini içmemin imkanı yok.

"Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Aklın hep başındaydı. Sen mantıklı olandın, ben umursamaz. Sen çizgileri boyardın, ben kağıtları yırtar atardım. Ama Kat senin kurallarına göre oynamıyor."

"Bunlar kural değil," diye ısrar ediyorum. "Bir insanın işini yapmasını beklemek mantıksız değil."

"Kimse mükemmel değildir Daniel, sen bile." Açıķçası, ben mükemmel değilim. Hem de hiç.

Çocuğumu okula hazırlayamıyorum.

Acıtmadan birini sevemem.

Lanet olası posta kutusundaki lanet olası bayrağı düzeltemiyorum. "Ona güveniyordum."

"Ne olmak için? Dadın mı yoksa kız arkadaşın mı? İkiisi birden olamaz, özellikle de senin için uygun olduğunda."

Göğsüm sıkışıyor.

"Kendime kızgınım. En sevdiğim insanı onun bakımına bıraktım. Büyükannesini ve büyükbabasını aradı. İlişkimizin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Onun için korkuyordu. Oğlunuzun ihtiyacı olan tıbbi bakımı alamamasını mı tercih ederdiniz?"

"Tabii ki hayır."

Evet, Andy ile olanlar şok ediciydi. Ve onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissettim, ki bu onun suçu değildi.

Ama bundan daha fazlası, korkuyorum. Son birkaç yıldır hayatımı elimden geldiğince kontrol ettim. Mükemmel olmaktan çok uzak ama eskisinden daha istikrarlı.

O her şeyi değiştirdi.

Kolay gülümsemesi. Benimle dalga geçmesi. Andy'yi ne kadar önemsemiğini.

Hayatım daha iyiye gidiyor ama her şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu fark ediyorum.

"Güvenli bir hayat yaşıyormuş gibi yapıp evinizi derli toplu tutabilir ve çocuğunuzu balonlu naylonla sarabilirsiniz ya da hiçbir garantinin olmadığını bilerek yaşarsınız. Birini sevmenin hayatı daha az riskli hale getirmesi gerekmez. Hayatı risk almaya değer hale getirmesi gerekir."

"Ya da ilişkilerin başarısız olmaya mahkûm olduğunu kabul edersin," diye sesleniyor Zander kapıdan.

"Nihilist," diyor Sawyer.

"Gerçekçi," diye düzeltiyor Zander.

"Ofisi kasırğa gelip geçmiş gibi görünen bir adamdan tavsiye mi almam gerekiyor?"

"Düzenliliğin deha ile ilişkili olduğuna dair sıfır kanıt var."

"Yani artık bir dahisin."

"Evet, sen de bir aptalsın. Aptal bir arkadaşım olmasından hoşlanmıyorum.

Hot Profs Lane'in itibarını zedeliyorsun." Kat haksız değil. Ya ben yargılayıcı ve inatçıysam?

Her zaman bunun bir amacı olduğunu düşündüm ama hiç yardımcı olmadı. Karımla değil. Oğlumla da.

Belki de hayatından sonsuza dek çıkmam daha iyi olur. Ama onu tekrar görmeden çekip gidemem.

KAT

Konuşmamız gerek. Lütfen.

T Liv ve Sawyer'da yemeğimi bitirirken mesaj geldi.
Daniel'ın evine bakan misafir odasını seğtim. Andy'ye göz kulak olmak için, dedim kendi kendime.

Ama Daniel'ı birkaç kez kamyonetine binerken yakaladım ve her seferinde hain kalbim yerinden fırlıyor.

Bu delilik.

Beni istemiyor. Bunu aşmam gerek. Ama okuldaki erkeklerin hiçbirisi bana çekici gelmiyor. *Benim için mahvettiği bir şey daha.*

Kat: Evinden almam gereken daha çok şey var. Yarın gelebilir miyim?

Bu gece gel. Andy'yi görebilirsin.

Sekiz gibi kapıyı çaldım.

Saniyeler sonra açılıyor. "Kat! Buradasın!"

Andy kollarını bana doluyor, ya da en azından bir tanesine.
"Pijama giymiş olman gerekmiyor mu?"
"Artık sadece pijama pantolon giyiyorum. Üstünü giymek çok zor oluyor" diye bilgi veriyor.
"İyileşme nasıl gidiyor?"
"Bir hafta bitti. Üç hafta kaldı." Ona bir bakış attım.
"Beş tane daha kaldı," diye rahatlıyor. "İlk birkaç gün eğlenceliydi çünkü herkes imzalıyordu. Ama şimdi yerim kalmadı."
"Daha fazla yer açabilirsin. Boya var mı?"
Koridorda ayak sesleri duyulurken canlanıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.
"Daniel."
"Kat."
Önümde durdu. Chino pantolonunun üzerindeki koyu renk kazağı şık ve durduğunda dilimin ucunda alaycı bir söz var.
"Andy mutlu görünüyor." "Seni özlüyor."
Daniel çok yakışıklı. Ama yakından baktığımda yorgun olduğunu görüyorum. Onu özlediğimi söylemek istiyorum. Onun da söylemesini istiyorum.
"Ben de Andy'yi özledim." Bir gülümseme yapıştırdım.
"Ben eşyalarımı alayım." Yanından geçip eski odama doğru ilerliyorum, çantam da yanımda.
İçeride sadece birkaç eşya var. Kapıda onu hissettiğimde onları topladım.
"Bunu unutma."
Andy'ye verdiğim pelüş tavşanı uzatıyor. El salladım.
"O bir hediyeydi. Hastanede bana arkadaşlık eden eski bir ayım vardı. Yalnız olduğumda bana yardımcı oluyordu."
Daniel'ın gözleri bulutlanır.
Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum. Ama bunu ondan alamam. Şu anda çok fazla şey var.
"Aşırı tepki verdim," diyor. "Paniğe kapıldım ve seni kestim. Bu adil değildi. Andy'nin başına gelenler benim gözetimimde de olabilirdi. Korkmuştum ve seni suçladım. Özür dilerim."
Kalbim küt küt atıyor.
Günlerdir bunu duymak istiyordum.

Bizi önemseydiğini söyle.

Geri taşınmamı istediğini söyle.

Sessizleşiyor ve ciğerlerimi dolduran umut kayboluyor.

"Elbette, Daniel. Seni affediyorum. Kin gütmeyi sevmem. Sana erken çizgiler verir." Tavşanı onun ellerine geri ittim ve çantamı aldım.

Kaşlarını çattı. "Öyle söyleme."

"Bu doğru. Kadınlar yaşlanmayı önemsiyor ama bunda utanılacak bir şey olduğunu sanmıyorum.

."

"Demek istediğim, beni yüzüstü bırakma."

Koridorda önüme geçip önümü kesti. Başımı salladım. "Görev nasıl gidiyor?"

Konunun değişmesine sinirlenerek ellerini yumruk yaptı. "İyi gidiyordu Ta ki... Sesli mesajını aldığında seni aramak üzereydim. Konuşma harika geçti. Ve bu senin fikrindi."

Daniel'in bakışları yüzümü tarıyor. İçinde bir hüzün ve bir özlem var.

"Sevindim." Yutkunuyorum, duygularımı sesimden uzak tutmak için savaşıyorum.

Yanından geçip oturma odasına doğru ilerliyorum. Elimi tuttu. "Kat, lütfen."

Bana ihtiyacın olduğunu söyle. Beni istediğini.

Bana bunun hayatının en iyi iki ayı olduğunu söyle. Çünkü benim hayatımın en güzel iki ayı oldu.

"Sana bir şey vermem gerekiyor." Evin içinde kayboldu ve bir süre sonra geri döndü. Elime bir kâğıt sıkıştırdı. "Dönemin geri kalanı için."

Hesaba bakıyorum.

Ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum.

Ona paraya hiç ihtiyacım olmadığını, yalnız kalmak istemediğimi ve zaten bana kalacak bir yer ve daha fazlasını verdiğini söylemek istiyorum.

Ama bunlardan hangisini ona söyleyeceğime karar verene kadar böyle kalırsam ağlayacağım ve onun önünde ağlamak istemiyorum.

Ben de çeki kotumun arka cebine soktum. "Güle güle, Daniel."

Liv: Birisi seni görmeye geldi.

Evlerine döndüğümde kapıda uzun boylu bir adam buluyorum ve neredeyse okul çantamı düşürüyordum.

"Clay?!"

Dönüyor ve sırtıyor. "Seni kontrol etmek istedim." "Ama bu hafta sonu maçın var."

"Yarın New York'ta. Dolambaçlı bir yola ihtiyacım vardı ve sen hala Telefonumu Bul'u açık tutuyorsun."

Beni kollarının arasına alıyor ve sert bir nefes veriyorum.

"Seni yemeğe götüreyim," diyor. "Ya da dışarıdan alabiliriz. Fangirl'lerle savaşmak zorunda bile kalmazsın."

Dudaklarım bütün gün boyunca ilk kez seğiriyor. "Bir kavga işime yarayabilir." Sonunda paket yaptırdık.

Clay yine de yiyecekleri alırken birkaç kez tanındı. Bir kaç sessiz imza veriyor ama selfie için poz vermiyor.

Oteline döndüğümüzde kapıyı kapattık ve yemeğe başladık. "Sana söylemem gereken bir şey var," diye başlıyorum. Başını kaldırıp baktı, şaşırmıştı. Ona her şeyi anlattım.

Ev arkadaşlarım taşınıyor.

Dadı işi.

Yüksek lisans okulu ve profesörüm.

"Bunların hepsini sana anlatmak istiyordum," diye bitiriyorum. "Ama konuşmuyoruz.

Yıllardır gerçekten konuşmamıştık."

Clay öne doğru kayar. "Sen hastalandığında annemle babamın yanında olmaması benim suçum. Hatta en başta benim hatamdı. Sürekli oyun oynayan ve turnuva yapan bendim."

İçimi çektim. "Bu senin hatan değildi. Seni ülkenin her yerinde takip etmeyi onlar seçti. Çalışmaları da öyle - bir bahaneydi. Zayıflıktan hoşlanmazlar. Sanırım bunun kendilerine de bulaşacağından korktular."

"Sen pek çok şeysin Kat. Zayıflık bunlardan biri değil."

Gözlerim yanıyor ve sanki yeniden çocukmuşuz gibi bir elini saçlarımda gezdiriyor. Telefonuna uzanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi. Sana göz kulak olmak."

Telefonu elinden aldım. "Senin paranı istemiyorum, aptal! Hiç istemedim."

Geri çekilmeye çalışırken kaşları birbirine çarpıyor.

O kazandı, çünkü o 65 yaşında ve profesyonel bir atlet.

Bense 1.80 boyundayım ve profesyonel bir ders anlatıcısıyım.

Ama işimiz bittiğinde ikimiz de sırt üstü yatmıştık.

"Tek istediğim sendin," diye homurdanıyordum tavana doğru.

Clay yanımda nefes nefese kaldı. "Basketbol odaklanabileceğim bir şeydi. İşler zorlaştığında kafamı kuma gömüyordum. Kendime bunun yapabileceğim en önemli şey olduğunu söyledim. Profesyonel olursam uzun vadede sana yardım edeceğimi söyledim ama şimdi oldum ve sen sana yardım etmeme izin vermiyorsun."

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Beni terk ettin. Benim için orada değildin ve bu canımı yaktı."

Yüzü profilden buruşuyor. "Bencildim. Üniversite zordu - senin yaşadıkların gibi değil ama benim de başımda kendi dertlerim vardı. Seni düzeltmedim ve bundan nefret ettim. Bu yüzden kendimi geri çektim ve daha çok kendi sorunlarıma, kontrol edebileceğim şeylere odaklandım."

Benim kardeşim de çocuktuk. Ona neler olduğunu hiç sormadım.

Doğrudum ve bacak bacak üstüne attım. "Sadece seni orada istedim. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğu için değil, ağabeyimi yanımda istediğim için."

Doğruldu ve beni kollarıyla sardı. "Geç kaldım ama şimdi buradayım."

Omzuna doğru bir nefes çektim. "Nasıl bir bokun içinden geçtiğini bana anlatmak ister misin?"

"Başka bir zaman."

Başımı sallıyorum. Bu gece konuşacak yeterince şeyimiz var.

"Sana hâlâ para gönderiyorum," diye mırıldanıyor. "Harcamayacaksan yakabilirsin."

"Dijital transferi nasıl yakabilirim?"

"Önce paraya çevirmeniz gerekir."

Homurdanıyordum.

"Oh, ve annem bileziği beğendi."

"Teşekkür etmek için mesaj attı. Pandora mı aldın Cartier mi?"

"Biliyorsam ne olayım."

Omuzlarım sarsılana ve karnım ağrıyana kadar gülüyorum.

"Yarın maça gel. Sana harika koltuklar ayarlarım, sonra da takılırız."

"Anlaştık."

DANIEL

"P Profesör. Kadro paketinizi gözden geçirdik." Komite başkanı dekanın odasındaki cilalı masanın üzerinden bana baktı.

Toplantı odası.

Russell U'ya geldiğimden beri her şeyi doğru yaptım.

Kendimi olabileceğim en iyi öğretmen ve araştırmacı olmayı öğrenmeye adadım. Hiçbir teslim tarihini kaçırmadım.

Çocuğuma bakmak dışında bunu neden yapmak istediğimi hiç sorgulamadım bile.

Andy'nin bana iyi şans getirmesi için verdiği doldurulmuş tavşan çantamda duruyor. Önemli günümde yanıma almam için bana söz verdirdi.

"Siciliniz örnek teşkil ediyor. Başvurunuz başarılı oldu.

Tebrikler, Profesör."

Tamamdır.

Ben de varım.

Saygı, prestij ve neredeyse sınırsız özgürlük benimdir.

Diğer pek çok hevesli öğretim üyesi başarısız olurken ben kayayı yokuş yukarı ittim.

"Bildiğiniz gibi, bu önemli bir maaş artışıyla birlikte geliyor. Binanın eski kanadında bir ofise hak kazanacaksınız. Ve tabii ki, ders vereceğiniz sınıfları seçebileceksiniz."

"Sahip olduğum ofis gayet iyi. Dersler de öyle."

"Oh. Pekala, o zaman. Sunduğunuz paket oldukça ilgi çekiciydi..."

Bir yığın kâğıt çıkarıyor ve aklıma Kat'e verdiğim renkli dosya klasörleri geliyor.

Uğruna çalıştığım şey buydu. İstedğim her şey.

Artık ona sahip olduğuma göre, mutlu olmalıyım.

Neden mutlu değilim?

"Daniel?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım.

"Bu kariyerinizin en büyük galibiyeti. Ama her iki taraf için de geçerli. Bugüne kadarki çalışmalarınızı ve muazzam potansiyelinizi takdir ediyoruz. Russell U sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Teşekkür ederim. Birlikte uzun yıllar verimli bir şekilde çalışmayı dört gözle bekliyorum." "Güzel." Başını salladı. "Ve zamanlamadaki değişiklik için özür dilerim. Karım ve ben... boşanma sürecindeyiz. Kızım tatillerde ikimizi de görmek istedi ve eşim onu sadece belirli günlerde götürebiliyor.

Bu şekilde ikimiz de onu görebileceğiz. Sanırım tek ortak noktamız ikisi de onun için en iyisini istiyor."

Burnunu çekiyor, masaya göz kırpmıyor.

"Her neyse. Fakülte kulübünde bira içmek adettendir."

"Davetiniz için teşekkür ederim ama korkarım gitmem gereken başka bir yer var." Evrak çantamı alıp yerimden kalkmadan önce elini sıkıyorum. "O birayı başka zaman içelim."

"Daniel. Bu ne sürpriz. Andy seninle mi?"

Mary önlüğüyle kapıyı açtı. "Bugün değil."

Onu koridorda takip edip mutfığa giriyorum.

"Kek yaptım. Bir tane ister misin?"

Mary tabağa bir tane koydu ve oturma odasında oturduk.

"Andy'nin yanında olduğun için teşekkür ederim." Kanepeye geri kayıyorum. "Hastanenin koridorunda gördüğün şey-"

"Dur tahmin edeyim. Düşündüğüm gibi değil mi?" Başını eğiyor.

"Tam da düşündüğün gibi," diyorum ve kaşları kalkıyor. "Kat'i dadımız olarak işe aldım çünkü Andy'ye her şeyi vermek istiyordum. Bunu yapmam gerektiğini hissettim ve son birkaç yıldır hayatımızın bir şekilde daha az olduğunu inkâr ettim.

"Kat bizi değiştirdi. Andy'yi değiştirdi, beni değiştirdi ve bunun için minnettarım. Hayatımda yeniden birinin olmasına hazır olduğumu görmeme yardımcı oldu."

Mary koltuğunda kayar. "Gereksiz yere acı çekmenize neden olduysak özür dilerim. Asla mutsuz olmanızı istemedik. Zor zamanlarda suçlayacak birini ararız. Biz seni suçladık," diyor basitçe. "Sen harika bir babasın Daniel. Seni hastanede görmek bu gerçeği bir kez daha hatırlattı. Geçmişteki farklılıkların bizi sevdiklerimizle vakit geçirmekten alıkoymasını istemiyoruz. Andy'nin hayatının bir parçası olmak istiyoruz."

Oturduğu yerden kalkıyor, pencere kenarına geçiyor ve oradaki ev bitkilerini çeviriyor.

"Belki de haftada birkaç gün okuldan sonra onu almak istersiniz? Akşam yemeğine kadar yanında tutar, sonra da eve getirirsin?"

Gözleri parlıyor. "Bunu çok isteriz."

Beni kapıya kadar geçirdi. "Biliyor musun, dadın bütün gece hastanedeydi, o sandalyeye kıvrılmıştı."

Göğsüm kabarıyor.

"Hiç şaşırmadım."

Eve döndüğümde, komodininin üzerinde duran yüzüğü şifonyerimin arkasındaki bir kutuya koydum.

Bu sefer temelli.

KAT

"W Bugün başlamak ister misiniz?" Profesör Trainor gruba sordu. Başlama saati geldiğinde tüm koltuklar doluydu. Bir koltuk kapmak zorunda kaldım.

Fazladan bir tane ve normal dairenin hemen dışına sıkıştır. Görünüşe göre, Kasım ayı keder için büyük bir ay.

Profesörüm beni desteklemeyeceğini söylediğinden beri saatlerce ifademi inceledim. Bazı kısımlarını duymak isteyeceğini düşündüğüm uydurma şeylerle yeniden yazdım.

Ama sonuçta hiçbirini teslim etmedim.

Bir kadın oturduğu yerden kalkarak kocasının sağlık sorunları ve iyileşme süreciyle ilgili ayrıntıları paylaştı. "Neredeyse Şükran Günü olduğu için, bu grup olmadan da yapabileceğimi düşündüğümü söylemek istedim. Ama hepiniz burada olduğunuz için minnettarım."

Bir adam takip ediyor.

Sonra Rana, yılın ilk seansındaki kız, ayağa kalkıyor.

"Babamın durumu gerçekten çok iyi. Bunu hepinize mal edemesem de," diye gülümsüyor, "onun yanında olmamı mümkün kıldınız."

Gözleri bana dikildi.

Oturduğunda boğazımı temizliyorum.

"Bende bir şey var." Öğretmenin asistanları şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Keder hakkında çok düşündüm. Eskiden bunun sadece insanları kaybetmekle ilgili olduğuna inanırdım. Ama kederin farklı türleri var. Ölen insanlar için yas tutmak var. Sahip olacağımızı düşündüğümüz gelecekler için. Beklediğimiz kadar harika olmadıkları ortaya çıkan sevdiklerimiz için."

Çemberin etrafında birkaç kişi başını sallıyor.

"Gençken hastaneye girip çıkıyordum." Onlara neler olduğunu anlattım. Üniversitede dört yıl geçirdikten sonra kendimi nasıl hâlâ garip hissettiğimi.

Dışarı.

"Toplum içinde konuşmamamız gereken şeyler vardır, ancak yeterince uzun yaşarsak hepimiz bunları hissederiz. Kayıp. Korku. Yalnızlık. Tatillerde yemek masasında seks ve politikanın tabu konular olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir de kederi deneyin."

Geçen gece Clay'in gösteri maçı için New York'a gittim. Onun yaptıklarını görmek, onunla vakit geçirmek inanılmazdı. Her gün kendini ne kadar tehlikeye attığını takdir etmemi sağladı. Vücudunu, kalbini.

"Ancak insanlara neler yaşadığımızı anlattığımızda, bu duygular bizi birbirimize bağlayabilir. Birbirimizin korkmanın normal olduğunu görmesine yardımcı olabiliriz. Yalnız olmak normaldir. Çünkü bizi insan yapan şey budur. Ve bu duygular sizi boğmakla tehdit ettiğinde, onları göğsünüzden çıkarırsınız, gün ışığında onlara bakarsınız, aniden katlanılabilir olurlar."

Dışarıdan lastik sesleri geliyor. Caddeye dönen bir araba.

Burada sessizlik var.

"Teşekkür ederim Kat," diyor profesörüm sonunda ve başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. "Bitirmeden önce konuşmak isteyen başka biri var mı?"

Merdivenlerden inerken Jules, "Bu delicesine bağımlılık yapıyor," diye inliyor. "O tatlı için," diye yorum yapıyor Liv.

"İşte fazladan tabak." Jules'un kremasını aşırıldığı pastanın yanına, tezgâhın üzerine koyuyorum. "Tavan arası berbat bir yer."

"Sawyer taşındığında görmeliydin." Liv ürperir. "İnsanlar ne zaman geliyor?" Ben soruyorum.

"Birkaçı zaten burada."

Arka pencereden bahçeye bakıp ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. Sawyer'ın Şükran Günü barbekü geleneği hazırlanıyor.

Telefonum cebimde bir bildirimle vızıldıyor. E-postamı kontrol ediyorum, sonra şok içinde çığlık atıyorum.

"Sorun ne?" Liv soruyor.

"Profesörüm bana yüksek lisans için bir mektup gönderdi."

Buna inanamıyorum. Buna çok karşı görünüyordu, bana daha iyi adayları olduğunu hatırlatıyordu.

Ama belli ki destek grubunda yaptıklarına dayanarak fikrini değiştirdi.

Liv ve Jules kollarını bana doluyor. "Bu harika!" "Bunu hak ediyorsun."

Bir boğaz temizleme sesi duyana kadar kucaklaşıyoruz.

"şey... Yardım etmeyi teklif edecektim ama sanırım şimdi bir şeyi bölüyorum." Arka kapıdan dövmele iri bir adam -sanırım adı Zander'dı- belirdi.

"Al bunları." Liv ona bir yığın kâğıt tabak uzatır. "Ne öğretiliyordunuz?" diye soruyorum.

"İngiliz Edebiyatı."

Gülüyorum. "Hep edebiyatçı mı olmak istiyordun?" "Hayır. Okumaya ıslahevinde başladım."

Dönüp merdivenlerden iniyor ve üçümüz birbirimize bakıyoruz.

"Biliyor muydunuz..."

"Hiçbir fikrim yok," diyor Liv.

Ama hazırlıkları bitirmek için onu bahçeye kadar takip ederken iri yarı profesörü ve sırlarını düşünecek zamanım yok.

"Daniel geliyor mu?" Masalardan birinde içkimi tazelerken Liv'e rahatça soruyorum.

"Emin değildi. Andy ile yapması gereken bir şey vardı."

Dönüp bana bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Adam'ın masanın altındaki buz kovaşından bir bira almak için eğildiğini görüyorum.

"Hey, Kat. Kardeşin kasetimi bazı insanların önüne koydu. Teşekkür ederim."

"Umarım işe yarar."

"Ben de." Omuzları üniversite ceketinin altında biraz çöktü. "Dinle, içeri daldığım için özür dilerim. Sanırım çok heyecanlıydım. Basketbol benim için ailemin beklediğinden farklı bir şey olma şansı."

"Anladım."

İçkisinin kapağını açıyor ve küçük bir gülümsemeyle bana doğru kaldırıyor.

Jules iniyor ve bir kolunu arkamdan omuzlarıma doluyor. "Çocukların kışını tekmelemek için bir tane daha mısır deliğine ihtiyacımız var. Hadi gidelim."

Liv, Jules, Tess ve ben bir takım oluşturarak Sawyer, Ric, Zander ve Sawyer'ın bölümden başka bir arkadaşıyla, çoğu fasulye torbası ya da top fırlatmayı içeren bir dizi açık hava oyununda karşı karşıya geldik.

Arkadaşlarıma geri dönmek güzel bir duygu. Birlikte yaşamak harikaydı ama içten içe bağlantıda kalmanın yollarını bulacağımızı biliyorum.

Ama...

Hâlâ bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.

Başka bir insan değil, kendimden bir parça. Geçtiğimiz haftalarda ve aylarda kalbimin bir parçasını tanıdım.

Tamam, hala belirli bir kişiyi özlüyorum. Bilgili gözleri, koyu renk saçları ve nefesimi kesen türden şefkat gösterileri olan birini.

"Kat."

Daniel arka bahçenin girişinde duruyor, bomber ceketinin kolunun altına bir şişe şarap sıkıştırmış. Çenesi çalışıyor, saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyor.

"Daniel."

"Nasılsın?" Sağlığım için basit bir ilgiden daha fazlasını hissediyorum, ama belki de bu benim mantıksız olanı ummamdır.

"Ben iyiyim," diyorum

dürüstçe. Gözleri parlıyor.

"Kat, uyanmışsın!" Jules onu susturmadan önce Tess sesleniyor. Sırtıma yumuşak bir şey çarpıyor, muhtemelen bir puf.

Daniel aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Odunsu kokusu burnuma doluyor. Tanıdık ve çok doğru. "Çeki

bozdurmadın."

"Meşguldüm. Şuradaki tabağı görüyor musun? Günlerdir tavan arasında onu arıyordum. Dışarı çıkabilmem bir mucize."

Onun yanından geçerken katılımcıların çoğunun olan bitenden habersiz olduğu ama arkadaşlarımdan dikkat kesildiği bir yere bakıyorum. "Andy burada mı?"

"Büyükannesi ve

büyükbabasında." "Sesin iyi geliyor."

"G e l i y o r u m . Aslında, burada olmanı umuyordum. Sana bir şey göstermek istiyorum. İçeri girebilir miyiz?"

Evet. Bunu

istiyorum.

Ama...

Kendimi onun üzerine atmamak için kendime güvenmiyorum. "Burada konuşalım."

Kaşları kalktı. "Buna pişman
olabilirsin." Kollarımı
kavuşturuyorum. "Şüpheli."

Gömleğinin eteklerine uzanıyor ve göğsüne doğru çekiyor.
Arkamda diğer çocuklar bağırıyor ve Jules gülüyor.
Göğüs kafesinde elim büyüklüğünde bir
dövme var. "Lütfen bana bunun gerçek
olmadığını söyle."

"Dövme için bir yer seçme konusundaki tüm o konuşmalardan sonra,
bunu hiç yapmadın. Ben de yapmak zorunda kaldım. Senin adını taşıyan bir
dövme bulamadım, ben de bir kedi yaptırdım."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Ödeştik."

"Hayır, değiliz." Gömleğini bıraktı ve kollarımı tuttu. "Karım
hastalandığında kendime, eğer yeterince önemsiyorsam onu kurtarmanın bir
yolu olmalı dedim. Ama bulamadım. Sonra da hayatımdaki başka hiçbir
şeyin, oğlumun hayatının bir daha kırılmamasını sağlamaya koyuldum. Ta
ki seninle tanışana kadar."

Gözleri nefes almayı zorlaştıran duygularla doluyor.

"Sen her şeyi değiştirdin. Hayatta olduğumu ama yaşamadığımı
görmeme yardım ettin. Gittiğinden beri arkadaşlığını özleyorum. Beni
güldürmeni. Seni yatağında özledim. Sevdiğim birini özlemenin nasıl bir
şey olduğunu bilirim. Ama mesele şu ki, sen *buradasın*. Tam karşımdasın
ve seninle olmak varken seni özlemeyeceğim."

Boğazım şişiyor.

"Kat, hayatımın karmaşık olduğunu biliyorum ama bu işi yürütmek
istiyorum." Gözleri benimkileri arıyor, ciddi ve inançlı. "Tüm cevaplara
sahip değilim ama onları bulmakta iyiyim. Arkanı kollamama izin ver. Ne
olursa olsun senin için orada olacağım."

Mutluyum.

O kadar neşe, umut ve sevgi doluyum ki, içimde patlayacakmış gibi
hissediyorum.

Tek algılayabildiğim önümde durup beni sevdiğini söylemesi.
Hayatının bir parçası olmamı istiyor.

Orada olacağını
söylüyor. Derin bir
nefes alıyorum.

"Şey... Bunu neden herkesin içinde yapmak istemediğini
anlayabiliyorum." "Çok geç."

"Hayır dersem çok garip olur." "O
zaman evet de."

Yanağımın içini ısırıyorum.
"Evet."

Daniel sırtıyor, yüz ifadesi rahatlama ve neşe dolu.

O beni öpmeden bacaklarımın arasından bir şey geçiyor.

"Bu...?!"

"Kahretsin!" Daniel bir daire çizerek dönüyor ve etrafı inceliyor.

"Angel'ı evlat edindik. Küçük iblis şimdiden iki kez kaçtı."

Onu bir büfe masasının altında, tepside düşen bir parça dolmalık biberi kemirirken görüyorum.

Yanına diz çöküyorum ve onu kucağıma almama izin vermeden önce bir an yan gözle bana bakıyor.

Doğrulduğumda Daniel yolumun

üzerindeydi. "Bir evcil hayvan büyük bir sorumluluktur," diyorum.

"Anlıyorum." Benim ciddi ses tonuma uyuyor.

Bu sefer beni kendine çekerken, aramızdaki bohçayı ezmeye dikkat ediyor.

Dudakları aç ve tanıdık ve ne kadar uzun zaman geçtiğini telafi etmek için önümüzdeki haftayı sadece bu adamı öperek geçirmem gerekecek.

Alkışlar ve bağırışlar başka bir şey duyulamayacak kadar yüksek.

Angel kollarımda kıvrandığında, birkaç santim geri çekiyorum.

Daniel'ın tişörtünün eteğini kaldırıp dövmesinin kenarını tırnağımla çiziyorum. "Geçici olması çok kötü."

Elimi kendi eliyle tutuyor.

"Bunu sonsuza dek giymemi mi istiyorsun?" "Bunu bir düşüneyim."

Daniel beni tekrar öptü.

DANIEL

"T onunki tuhaf olacak."

Kamyoneticimin yolcu koltuğundaki Kat'e bakıyorum. Onun Parmakların benimkilerle birleşti.

"Bununla bir sorunu olacağını sanmıyorum." "Bunu bilemezsin. Bu büyük bir mesele."

Oğlumu dans stüdyosundan almak için şehre gidiyoruz. Tekrar bir araya gelmeyeli bir hafta oldu. Andy'nin büyükanne ve büyükbabası bu hafta iki gece ona baktı, böylece onu görebiliyorum.

Dudaklarım seğiriyor. "Gergin olduğunda çok tatlı oluyorsun. Ama seni kimseden saklamak istemiyorum, özellikle de Andy'den. Ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz. Artık benim kız arkadaşımsın."

Koltuğunda kayıyor. "Kız arkadaş mı? Bu çok... eski moda."

"Sana ne dememi istiyorsun?"

"Kraliçe Katrina iyi olurdu."

Gölmekten kendimi alamıyorum.

Andy'yi bale ekibiyle birlikte alıyoruz.

"Kat!" diye bağılıyor, onu görünce koşarak üzerine atlıyor.

Kamyonda hasret giderirler, adam ona son birkaç haftada kaçırdığı her şeyi anlatır.

Eve döndüğümüzde, onu odasında kenara çektim. "Bud, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Bale mi?"

"Bale değil."

Boğazımı temizliyorum. "Kat ve ben çıkıyoruz. Onun da senin için özel olduğunu biliyorum ama benim için farklı bir şekilde özel."

Andy'nin annesinin yerini tutmadığını ama ona karşı bir şeyler hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum.

Benim güzel, inanılmaz oğlum kocaman gözlerle dinliyor. "Sorularınız var mı?"

Kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. "Hâlâ benim arkadaşım olacak mı?" "Tabii ki olacak. Ama dadın olmayacak."

"Oh. Dadım kim olacak?"

"Birine ihtiyacımız olduğundan emin değilim. Ama ihtiyacımız varsa, harika birini buluruz." "Sanırım bu işe yarar. Kat hâlâ burada olduğu sürece."

"Olacak. Aslında..." Kapı aralığına bakıyorum. "Bize geri taşınmasını istesem ne derdin?"

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Yap şunu!"

"Evet diyecek mi bilmiyorum," diye uyarıyorum. "Ona dondurma ile sor."

Birlikte yemek yapıyoruz ve mükemmel oluyor.

Üçümüz birbirimize yetişiyoruz ve Andy mutlu, Kat mutlu ve benim göğsüm o kadar dolu ki her an patlayabilir diye korkuyorum.

İşimiz bittiğinde, onunla yalnız kalmak için can atıyordum. Andy yatmaya gitti ve ben onu mutfakta buldum.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

Dondurucuya uzandım ve dondurmayı çıkardım.

"Andy bunu dondurmayla yapmamı söyledi."

Gülüyor. "Akıllı çocuk."

Bir ısırık alıyorum, soğuk ağzımı uyuşturuyor, sonra dudaklarımı teninde gezdiriyorum.

"Benim yanıma taşın." Kaşları kalktı.

"Sana aşığım, Kat. Seni burada yanımda istiyorum."

Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor ve duygu dolu. Beklenti.

Umut.

Ondan istediğim her şey ve hayal etmeye bile cesaret edemediğim daha fazlası. "Ben de seni seviyorum. Ama... Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Kelimeler beni dünyaya geri getirdi.

"Ne gibi?"

"Yatakta hala iyi olduğunu."

"Ah." Bir derece rahatladım. "Peki, sana bunu kanıtlamama izin ver." Onu kollarımın arasına alıyorum ve o gülüyor.

Onu haftalardır sahip olmak istediğim odama götürdüm. Sonra ona gösterdim.

EPÍLOG

KAT

Üç ay sonra

"Sence beğenecek mi? Altı aydır birlikte yaşamamanın yıldönümü hediyesi olması garip mi?"

"Hiç de değil. Buna bayılacak," diyorum Jules'a telefonda. "Bu gece kulüpte görüşür müyüz? Andy'yi danstan alacağım, sonra da gecenin ilerleyen saatlerinde orada oluruz."

Dans stüdyosuna doğru koşup kapıdan içeri giriyorum.

Ocak ayının sonundayız ama hava mevsim normallerinin dışında sıcak ve kar yağışı neredeyse hiç yok.

İçeride dansçı anneler kümelenmiş, yavrularını bekliyorlar. Liv dersin bittiğini duyurduğunda çocuklar bu tarafa yöneliyor. "Hey, Andy!"

Kafasını kaldırıyor, yüzü kocaman bir sırıtişla doluyor. "Kat!"

Kolu iyileşeli çok oldu, ancak en sevdiği öğretmeni ona uyum sağlamanın yollarını buldu.

Liv gülümseyerek Andy ile birlikte yaklaşıyor. "Ders nasıldı? Kötü öğretmen mi?"

Liv dilini çıkarıyor.

"Bayan O en iyisidir," diyor. "Ve eğer öyle olmasaydı" -Liv'e Daniel'da pek çok kez gördüğüm masum bir bakış atıyor- "bunu onun önünde söylememeliydin."

O alay ediyor ve Andy kıkırdıyor.

Daha önce açtığım zarfı çıkarmak için çantama uzanıyorum. "Bugün bazı haberlerim var... Yüksek lisansa kabul edildim. Burslu olarak."

"Evet, biliyordum!"

Liv bana sarılıyor ve zıplıyoruz.

Dans eden annelerden mırıltılar yükseliyor ve ne olduğunu görmek için arkama bakıyorum.

"Baba!" Daniel yakası yukarı kıvrılmış uzun gri bir palto giymiş olarak içeri girdiğinde Andy sevinçle ağlıyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Oğlunu gördüğünde gözlerinin kenarları kırışır. "Tabii ki buradayım. Eve yürüyerek gitmene izin vermem."

Andy'nin saçlarını karıştırdıktan sonra bakışları kalkıyor ve benimkilere kilitleniyor. "Merhaba." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Merhaba."

"Onu alıp Mary'ye götüreceğimi sanıyordum." "Kahretsin. Ben de öyle sanıyordum."

Andy kahkahalara boğuldu.

Hepsini hissediyorum.

Sevgi. Kabullenme. Merhamet.

Mektubu tutuyorum.

"Yüksek lisans mı?"

Doğruldu, bir anda benim zarfı aldığımda gerildiğim kadar gerildi.

"Evet mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum.

"Evet."

İçimdeki sevinç duygusu o kadar büyük ki, kaburgalarımın çatlamaması bir mucize.

Bundan daha fazlası, gurur ve başarı. Bunu ben başardım. Ama tek başıma değil.

"O zaman bu gece kutlama yapıyor olmamız iyi bir şey." Daniel beni kendine doğru çekti ve öptü.

Aylar önce bunu asla toplum içinde yapmazdı. Ama şu an iyi bir yerdeyiz.

Tekrar taşındığım için başka bir dadı tutmamaya karar verdi. Daniel görev süresini doldurdu ve artık ailesine ve dinlenmeye daha fazla zaman ayırabiliyor. Liv, Sawyer, Jules ve Tess'in yanı sıra sokaktaki diğer profesörlerle de takılıyoruz.

Yüksek lisansa başvurmaya karar verdiğimden beri notlarımı yüksek tutmaya çalışıyorum. İyi bir öğrenci gibi giyinmek yeterli değil ama işlerimi nasıl halledeceğimi bulmaya çalışıyorum. Stresli bir anımda kızlara içimi dökebiliyor ya da bonus olarak çok iyi ders çalışma tüyoları olan yaşlı ve seksi erkek arkadaşımdan masaj yapmasını isteyebiliyorum.

Andy yanımda olmamı çok seviyor, ben de ona bayılıyorum. O çok tatlı bir çocuk ve sekiz yaşındaki bir çocuk için plan yapmak bazen fazladan iş çıkarsa da buna tamamen değiyor.

Angel bir hız canavarı. Hâlâ haftada en az iki kez kaçıyor ama bu kaçışlar genellikle Andy'nin onu marul ve sarılma vaadiyle geri çektiği çitlerle çevrili arka bahçeye oluyor.

Biz bir aileyiz. Hepimiz.

Daniel'a hala eğlenmesini hatırlatıyorum. Mesela bu akşam tüm arkadaşlarımızla birlikte ilk tanıştığımız kulübe gideceğiz. Benim ve Daniel için özel bir anlamı var.

Liv, "Tamam, burası PG bölgesi," diyor.

Dans eden anneler izlediklerini gizleme zahmetine girmeden bakıyorlar.

Bi

z. Andy botlarını giymek için bir banka oturur ve Daniel'a gününü anlatır.

"O çok daha genç." "Onunla hala ne yapıyor?"

"Bu bir kaçamak. Bir erkeğin önünde iyi seks yaparsan herhangi bir şey."

Dansçı anneler dedikodu yapıyor. Dönüp onlara doğru geçiyorum.

"Sadece bir şey."

Yakalandıklarında gözleri faltaşı gibi açılır.

"Seks iyi değil. İnanılmaz bir şey." Göz kırpıyorum ve adamlarıma doğru geri dönüyorum.

O kadınlar bizi tanımıyor.

Ne kadar yakın olduğumuzu, hayatlarımızın bizi nasıl bağladığını, bizi anlamak için kimseye ihtiyacımız olmadığını bilmiyorlar.

Kendi arkamı kollayamadığım zamanlarda Daniel'ın beni kollayacağına güveniyorum. Onu ve Andy'yi düşündüğümde daha çok seviyorum.

Hayat konusunda daha rahat, eğleniyor. Benden önce biriyle birlikte olduğu için ona kızmıyorum. Hiç tanımadığım bir kadına minnettarım, onun sevdiği adamı paylaşabildiğim için minnettarım. Artık daha çok gülüyor, daha çok şakalaşıyor.

"Artık gitmeliyiz. Bu gece alabilmem için seksi bir elbise bulmam lazım."

"Kendini şanslı bir adamın kollarına mı atacaksın?" Daniel gözlerinde alaycı bir parıltıyla sorar.

"Evet. Bu konuda içimde harika bir his var."
Beni daha yakına çekiyor ve dudaklarını
dudaklarıma sürüyor. "Ben de öyle."

BONUS EPILOG

KAT

Mayıs

M Komodinin üzerinde telefonun çalıyor.
Yatak boştu çünkü geç saatlere kadar finallere çalışıyordum.
ve Daniel Andy'i okula götürdü.
Şimdi, yaz işimdeki vardiyam için hazırlanmam
gerekiyor. Yataktan kalkıp dolaba doğru ilerliyorum.
Buraya taşındığımda Daniel dolabın hangi yarısını istediğimi sordu, ben
de ona bunun çok hoş olduğunu söyledim ve onunkinin yarısını ve
misafir odasındaki eski dolabımı aldım.
Bir etek ve bluz aldıktan sonra duş'a girdim.
Dişlerimi fırçalarken e-postalarımı kontrol ediyorum, havlunun içinde
dururken banyoda hâlâ yoğun bir buhar var.
Sonra ben çığlık atarken diş macununu tükür.
Ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Ekran bana bakıyor, siyah beyaz
pikseller kıpırdamadan.
"Sorun nedir?" Daniel üzerinde sadece kot pantolonla
içeri daldı. Cevap vermedim. Cevap veremem.
Omzumun üzerinden baktı. "Yüksek lisans için burs kazandın."
Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.
Daniel kollarını arkamdan sarıyor, orman kokusu dokunuşu kadar sıcak
ve tanıdık.

"Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Programa kabul edildiğimde, hem Daniel hem de Clay okul ücretini ödememe yardım etmeyi teklif ettiler. Ailem bile başardıklarımla gurur duyduklarını söyledi ve paraya ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Teklifi takdir ettim ama herkese mümkünse kendi yolumu kendim ödemek istediğimi söyledim.

Çocuk kriz merkezindeki yaz işim harika bir fırsattı ama faturaları karşılamayacaktı.

Okul masraflarımın çoğunu karşılayan bir burs almak her şeyi değiştiriyor.

Bundan da öte, doğru seçimi yaptığımı hissediyorum.

Burada isteniyorum.

Eğer Russell U ve Elmwood evim gibi hissettiyse, bunun nedeni arkadaşlarımın öyle hissettirmesiydi.

Artık Liv ve Jules, Daniel ve Andy, Sawyer ve Daniel'in diğer arkadaşları, merkezdeki iş arkadaşlarım ve müşterilerim, ayrıca bu sonbaharda kampüste tanışacağım için heyecan duyduğum yeni profesörler ve sınıf arkadaşlarım var.

Daniel saçlarımı omzumdan çekip boğazımın sütununa tüy gibi hafif öpücükler konduruyor.

Yum.

Kız arkadaş, 0. Ateşli bekar baba erkek arkadaş, 1.

"Dün gece geldiğini duymadım," diye mırıldanıyor.

"Sen güzellik uykunu uyuyabilesin diye gizlenmeye çalışıyordum." Kaslı vücudundan yüzündeki hafif kirli sakala kadar ne kadar seksi olduğuna hayranlıkla bakmak için bir saniyemi ayırıyorum. "İşe yaramış gibi görünüyor."

Sırıtıyor, sesi alçalırken beni yüzüne doğru döndürüyor. "Beni uyandırmalıydın. Merkezde geçirdiğin onca saatten sonra gevşemene yardımcı olurdum."

"Mmmm." Parmaklarım pazılarına saplanıyor. "Gevşemeyi kullanabilirim." Beni makyaj masasının üzerine kaydırıyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafına çekiyor.

Granit çıplak tenime soğuk geliyor ama ben onun ne kadar yakın olduğuna odaklanmış durumdayım. Ne kadar büyük, sert, erkek ve *benim*.

"Andy için bir PA günü," diye fısıldıyorum.

"Bir saat önce onu büyükanne ve büyükbabasına bıraktım." "Yani yalnız mıyız?"

"Kilometrelerce uzakta kimse yok."

Bunu kaba bir şekilde söylemesi bir uyarı olmalı.
Dudaklarına karşı gülüyorum. "Bu biraz abartı oldu ama-merhaba."
Daniel bana sürtünüyor, ereksiyonunun sert çıkıntısı bacaklarımın arasında sıcaklığın zonklamasına neden oluyor.
En azından birimiz bu sabah uyanık.
"Vardiyan ne zaman başlıyor?" Nefesi kulağımın yanında sıcak.
"Bir saat sonra. Ama saçımı kurutmam, giyinmem ve yürümem lazım..." Havlumu çekiştiriyor ve havlu düşüyor.
Gözleri bedenimde dolaşıyor, aç ve niyetli.
"Tam olarak böyle harika görünüyorsun. Ve seni ben götüreceğim."
Göğüslerimi avuçlayıp bir meme ucunu ağzına almak için eğildiğinde dudağımı ısırıyorum.
İçimde keskin bir ihtiyaç şimşeği çakıyor, onu tembel bir sızı takip ediyor. "Dadına böyle mi davranıyorsun?"
"Artık benim dadım değilsin." Sesi tenimde titreşiyor. "Gerçi sen dadıyken bunu çok düşünmüştüm."
İtiraf kanımın daha hızlı pompalanmasını sağlıyor. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor.
"Gerçekten mi? Bana daha fazlasını anlat."
Geri çekiliyor, bakışları hınzırca. "Evimde şortla dolaştın, bana zor sorular sordun ve her fırsatta bana kışını sundun."
Ağzım açık kaldı, öfkelen dim. "Öyle bir şey olmadı."
"Hayır mı?" Diğer göğsüme geçiyor, kemiriyor, emiyor ve genel olarak aklımı başımdan alıyor. "Peki ya o gece öğrenci birliği partisi için giyinmiş bir şekilde ofisime gelmene ne demeli? Sonra sabah Andy'yi uyandırmak için hâlâ pijamalarla kalkman vardı. Keşke odama gelip beni uyandırsaydın. Seni çarşaf ların arasına çek erdim ve saatlerce dışarı çıkm ana izin vermezdim."
Ne kadar eziyet çektiğini duymak hoşuma gidiyor.
Eğer bu beni sapkın yapıyorsa, benim için sorun değil.
"Bir keresinde dadı pornosuna bile bakmış tım,"
diye itiraf ediyor. "Sadece bir kez mi?"
Dişleri boğazımda gezinirken ellerim sırtındaki kaslara saplanıyor.
"Mhmm. Benim için yapmadı, çünkü hiçbir i sen değildi."
Kalbim göğsümde tekmeliyor.

"Fantezilerini dinlemekten hoşlandığımı biliyorsun. Ama ben artık ciddi bir öğrenciyim." O yatak odası gözleriyle bana sırtırken sert bir ifade takınmak zor. "Beni bir seks objesi haline getirme-"

"Şu anda seni sikmek konusunda ciddiyim. Şimdi uslu ol ve bacaklarını aç."

Evet, lütfen.

Onu geri püskürtmeyi sevdiğim kadar, bana ne yapacağımı söylemesinden de hoşlanıyorum.

Çoğunlukla çıplak olduğumuzda.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde, bu evin neredeyse her yüzeyini vaftiz ettik. Duş sürekli favori ve çamaşır makinesi bile şaşırtıcı derecede ideal bir yükseklikte.

Daniel sadece beni boşaltmakta iyi olmakla kalmıyor, her seferinde yeni yollar bulmaya özellikle kendini adamış görünüyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve onları ve şortunu aşağı itiyor.

Beni bu şekilde alacağı düşüncesiyle zaten çok ıslığım, ama parmaklarını klitorisimin üzerinde hafifçe ovalarken onunla alay etmekten kendimi alamıyorum.

"Duygularınız hakkında konuşmaktan kaçınıyor gibi görünüyorsunuz."

"Tam tersine. Nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsan, sana memnuniyetle anlatırım."

Daniel bir kolunu belime doluyor ve sikinin başını çıplak bir şekilde içime sokuyor.

Nemli aynalarda yankılanan bir iniltiyle içime batıyor.

Yemin ederim, aramızda hiçbir şey olmadan beni doldurmasının verdiği hissi asla atlatamayacağım.

Ellerimi boynuna doladım. "Nasıl hissediyorsun?"

Kalçalarımı daha yukarı kaldırıyor, kabzaya kadar sürüyor.

"Harika. Sen de öyle," diye kulağıma doğru inerken içime giriyor.

Dayanıyorum, gülüyorum ve nefesim kesiliyor.

Daniel beni seviyor ve bunu bana her gün gösteriyor.

Artık onun için çalışmadığım için işler farklı ama bu iyi bir şey. Eşit şartlarda olduğumuzu hissediyorum.

Benden büyük olduğu gerçeği bazen gündeme geliyor ama çoğunlukla, benden on yıl önde olması ve bu süreyi birlikte olacağımı asla hayal etmediğim türden bir adam olmak için harcaması çok seksi.

Telefon çaldı. *Clay.*

İkimizin de gözleri ekrana kayıyor ama küfreden Daniel oluyor. "Sanki seks yaptığımızı biliyor ve bizi durdurmak için görevini yapıyor."

"Takas edileceği için endişeleniyor." "Onu sonra ara."

Arama sesli mesaja düşüyor.

Daniel beni tekrar makyaj masasına yatırdığında, omuzlarımı aynalara yaslayıp açığı değiştirdiğinde, içimde kötü hissetmek için bir neden bulamıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve onu öpüyorum. O haklı.

TEMPT'i okuduğunuz için teşekkürler! Daniel ve Kat kalbimde bir yer edindiler ve umarım siz de onları benim kadar seviyorsunuzdur.

Eğer onların hikayesini beğendiyseniz, bu kitabı aldığınız her yerde kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum.

Yorumlar, bağımsız yazarları (ben de dahil!) desteklemenin ve okuyucuların bayılacakları yeni kitaplar bulmalarına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir.

Sevgilerimle, Piper

Yeni yetişkin ve çağdaş romanslardan ilk önce haberdar olmak için VIP e-posta listeme katılın!

Benden ayda 1-2 kez kitap haberleri ve başka bir yerde bulamayacağınız ön gösterimlerle haber alacaksınız.

KATILMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN >

Daniel ve Kat'in gerçekçilik dozu yüksek yaş farkı romantizmini
sevdiyseniz, Wicked serimi mutlaka okumalısınız!

Şimdi 1. Bölümü okumak için sayfayı çevirin.

BÖLÜM 1

HALEY

Yirmi yıl boyunca hiçbir şey beni o diz çökmüş adama hazırlayamadı.

Beline kadar çıplak.

Omuzlarında ter parlıyordu.

Spot ışığı, sanki onu sonsuza dek takip etmek istiyormuş gibi taştan kesilmiş bir bedenin çıkıntılarını okşuyor.

Belki de öyledir.

Ama o taş değil. Teni soğuk değil, sıcak olurdu.

Siluet halindeki eller, Dante'nin Cehennem'inden fırlamış gibi sahenin kenarından ona doğru uzanıyor. Cehennemdeki ruhlar cennetteki son şanslarını yakalamaya çalışıyor. Bu yanlış yönlendirilmiş gibi görünüyor çünkü Jax Jamieson'ın mikrofonu tutuş şekli düpedüz günahkârca.

Posterin yanında, ellerinde altın heykeller bulunan smokinli dört adamın fotoğrafı yer alıyor.

Altına parlaklığı, seçkin, saygıdeğer ve kutsal bir şey vaat etmesi nedeniyle ilgi duyuyoruz.

Bakışlarım posterdeki adama geri dönüyor. *Seçkin. Saygıdeğer. Kutsal.*

"Özgeçmişini okudum. Şimdi bana neden gerçekten nitelikli olduğunu söyle."

Kötü bir fikir olan elbise pantolonum koltuğun üzerinde kayıyor. Polyester derimi sıyrıyor ve benimle mülakat yapan kadınla göz teması kurmaya zorluyorum. "Haftada en az iki yüz üniversite öğrencisinin şifresini sıfırlıyorum. Ve çok fazla kahve yapıyorum. Ev arkadaşım kafesindeki baristalardan daha iyi olduğumu söylüyor."

"Affedersiniz?"

Basılı iş tanımı parmaklarıma yapışıyor. "'Teknik destek ve uygun olan diğer görevler.' Kastettiğin bu, değil mi? Yeniden başlatma

bilgisayarlar ve kahve yapmak?"

Bir elini kaldırdı. "Bayan Telfer, Wicked Records Napster'dan yayın akışına kadar her şeye rağmen ayakta kalabilen tek özel plak şirkettir. Bu staj için 200 başvuru var. Stajyerlerimiz müzik yazar ve üretir. Festivaller düzenlerler."

Kadın sanki Stones'un Voodoo Lounge turnesine bilet alamamış ve o zamandan beri kin tutuyormuş gibi görünüyor.

Ya da belki de Topeka'da *Dark Side of the Moon*'u plak olarak bulduğum gün arkamdan plakçıya giren bir sonraki kişiydi.

Bu muhtemelen adil bir değerlendirme değil. Bu sert dış görünüşünün altında gerçekten nazik ve müzik konusunda tutkulu olabilir.

Belki de *Şeytan Marka Giyer* filmindeyimdir ve bu kadın da benim Stanley Tucci'mdir.

"Kampüste açık mikrofon gecesi düzenliyorum," dedim. "Ve ben bir geliştiriciyim. Neredeyse her gün kod yazıyorum ve birçok insan GitHub'daki repolarımı çatallıyor ve..." Bakışlarım tekrar postere kayıyor.

"Fazla heyecanlanma," diye uyarıyor. "Bu işi kim alırsa alsın" -ses tonundan ben olmadığımı anlaşıyor- "yeteneklerle çalışmayacak. Özellikle de o yetenekle."

Son soruları tabutuma çakılan çiviler gibiydi. Formlarımdaki adresin doğru olup olmadığı ve gönderdiğim transkriptlerin güncel olup olmadığı gibi kapalı uçlu şeyler.

Sonunda elini uzatıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Cildi soğuk, sanki kalbi kanı o kadar uzağa pompalamamaya karar vermiş gibi.

Elini olabildiğince hızlı bırakıyorum. Sonra sırt çantamı omuzlayıp kapıdan sığıyorum.

Son on yılın en büyük rock yıldızının beni bombalarken görmüş olması fikri -sadece posterini bile olsa- iç karartıcı.

Hayal kırıklığının tüm ağırlığı üzerime çökmeden önce Philly'den kampüse giden ikinci otobüsteydim.

Üniversiteli gençlerin kahve dökmek için müzik festivallerinde koşmaları mı gerekiyor? Çünkü ben o notu kaçırdım.

Sırt çantamı iki yatak odalı dairemize bırakıyorum, garip mülakat pantolonumu çıkarıp yırtık skinny jean pantolonumu ve annemin kahverengi deri ceketini giyiyorum, sonra iki kahve yapıp kampüse yürüyorum, UPenn ve Hello Kitty seyahat kupaları da yanımda.

"Affedersiniz." Kafeye girerken bir kız beni durdurdu, *Canlı Müzik* yazarı tabelanın hemen yanında! "Bu gece ücretli."

"Her hafta buradayım." Kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Göğsümü işaret ediyorum. "Haley. Bantları ben alıyorum."

"Gerçekten mi?" Başını eğiyor. "Seni hiç fark etmemiştim."

Arkadaki masa fiilen benim ve sahneye geçmeden önce seyahat kupalarını bırakıyorum.

Oradaki adam bir eliyle gitarında notalar çalarken kaşlarını çatıyor ve ses tahtasına takılı kulaklıkları tutuyor. Beni fark ettiğinde yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Haley. Yeni tahtayı beğendin mi?"

"İşe yararsa hoşuma gider." Kulaklıkları alıyorum ve gitarına başımı sallıyorum.

Çaldığı ilk akor bir hipnozcuğun parmaklarını şıklatması gibi. Dünyam Dale'in gitarından gelen titreşimlere ve dalgalara indirgeniyor.

Tahtadaki seviyeleri ayarlıyorum. "İşte oldu. İyi olmalısın."

Başımı kaldıramadan Dale kulaklığımı kulağımdan çekip çıkarıyor. Haşlanmış gibi geri çekiliyorum ama o benim ürkekliğimi fark etmiyor.

Ciddi kahverengi gözleri benimkilerle aynı hizada. "Mükemmel, Haley. Teşekkürler, Haley." *Adımı iki kez mi söyledi?* "Bu gece bizimle şarkı söylemelisin."

Dolmaya başlayan kafenin arka tarafına doğru bakıyorum. "Ah, hiç sanmıyorum. Yapmam gereken..." Parmaklarımla bir hareket yapıyorum ve Dale kaşlarını kaldırıyor.

"Mastürbasyon mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır.

Kod." "Doğru."

Masama çekiliyorum. İkinci sandalye dolu. "Bana dokunmaya çalıştın," diyorum nefesimin altında.

Oda arkadaşım Serena bal sarısı saçlarını aldatıcı bir rahatlıkla savuruyor. "Pislik herif." Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorsun, bazı insanlar sevgilerini dokunarak gösterirler. Bu hoş bile karşılanır."

"Cehennemde," diyorum sandalyeme çökerken karanlık bir sesle. "Kendi bedenlerimize sahip olmamızın bir sebebi var. Bazı insanların nasıl olup da birine çok yakın durmanın sorun olmadığını düşündüğünü anlamıyorum. Fısıldaşma konusuna hiç girmeyeyim." Teması hatırlayarak ürperiyorum. "Eğer rastgele birinin yüzüme nefes almasını ya da beni ellemesini isteseydim? Bunu ben isterdim. Orada durup 'Lütfen Tanrım, yabancı ellerini tenimde gezdir' yazan bir tabela sallardım."

"Eğer bunu kampüste yapsaydınız, bir yığılma olurdu." Dale'in grup arkadaşlarının ona katıldığı ve setlerine başlamaya hazırlandıkları sahneye dönmeden önce göz kırpmıyor. "Sence Dale, yanında bir erkek olduğunu

biliyor mudur?

Hayatın mı? Çünkü adı Carter olmadığı sürece 'sarhoş olursam belki' gibi bir cevap bile alamaz."

"*Profesör* Carter," diye hatırlatıyorum ona. "Yirmi sekiz yaşında ve MIT'den doktorası var."

"Her neyse. Gözlük takınca sevimli oluyor. Ama senin araştırma asistanlığı işini bıraktığında saygımı kaybetti."

"Kefaletle serbest kalmadı. Finansmanı kesildi. Programım üzerinde çalışmak için daha fazla zamanım olacağı için mükemmel olurdu, ama en azından gelecek yılki bitirme projemi yönetmeye devam edecek."

"Bu onun işi." Homurdanıyor. "Ama bence ona çelme takman hoşuna gidiyor."

Bana attığı bakış, sahneye doğru bakarken başımı sallamama neden oluyor.

Dale bir Jax Jamieson değil ama son albümü oldukça iyi. Grup süper akustik ve üniversite kalabalığına iyi gelen modern bir sound'a sahip.

"Hadi ama," diye bastırıyor Serena. "Comp Sci 101 dersinde üniversiteli kızların ergen gözleriyle onu soymasından hoşlanmıyor mu? Evet, doğru. Adam baloda Britney Spears'la dans edecek kadar genç olabilir ama Bay 'Tüh, Yine Yaptım' sağ olsun, kooperatif programından atılmamak için bir iş bulmak için iki günün var."

Bilgisayarımın kapağını açıyorum. "Bu benim hatam, onun değil. Mülakatlarda berbatım. Daha önce hiç iş bulmak zorunda kalmadım." Serena'nın gülümsemesi kayıyor ve ben irkiliyorum. "Tamam, bana 'annen öldüğü için üzgünüm' bakışı atmayı kes."

"Bu sadece 'annen öldüğü için üzgünüm' demek değil. 'Kendi üniversiteni ödemek zorunda olduğuna inanamıyorum' gibi bir yanı da var." Serena'nın ailesi zengin ve cömert.

"Gerçek bir şirket tarafından istihdam edilme zorunluluğu olmasaydı, yazı programım üzerinde çalışarak geçirebilir ve bu yarışmaya katılabilirdim."

Geçen yıl annem öldüğünde bir dönem izin aldım, burslarımı kaybettim ve mali yardım son tarihini kaçırdım. Şimdi harç parasını kendim bulmam gerekiyor. Bunu halledebileceğimi biliyorum çünkü birçok insan bunu yapıyor, ancak Temmuz'daki kodlama yarışmasını kazanırsam, bu çok yardımcı olacak.

"Bugün nerede röportaj yapıyordunuz?" Nefesimi üfledim.

"Wicked."

Öne doğru kayıyor, gözleri parlıyor. "Kahretsin. Onu gördün mü?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yok. Arka plandaki müzikle hiçbir ilgisi olmayan düşük dereceli bir uğultu içimde uğulduyor.

"Jax Jamieson stüdyoda saksıdaki eğretili otu gibi takılmıyor," diye belirtiyorum. "O turnede."

"Tanrı Carter'ın ne tür bir inek olduğu umurumda değil. Jax Jamieson ellerini ve ağzını çok daha iyi kullanıyor. O ağzın kulağına kirli sırlar fısıldaması her kızın hoşuna gider. Sen bile."

Koltuğumda geriye doğru kayıyorum, Converse spor ayakkabılarımı karşımdaki sandalyeye koyuyorum ve ceketimin kenarını parmaklıyorum.

"Sevişmeye ihtiyacım yok. Ben de o yollardan geçtim." Kahvemden bir yudum alıyorum ve daha yutkunmadan beynim aydınlanıyor. "Seyahat acentesi Hawaii sözü vermişti. Onun yerine Sibiry'a'ydı."

"Soğuk, uyuşturan ve karakter geliştiren mi?" "Aynen öyle."

Seks en iyi ihtimalle gariptir.

Kendi yetersiz deneyimlerimden, pornodan ve Serena'nın savaş hikayelerinden çıkarabildiğim şey, erkeklerin alay edilmekten, sıkılmaktan, üzerinize patlayana kadar patlatılmaktan hoşlandıkları, bu noktada temelde tüm yatağı kaplayan sönmüş sıcak hava balonları olduklarıdır.

Ve sakın onlara asıl hayalini kurduğunuz şeyin, her şeyin biteceği ve sıcak bir banyo yapabileceğiniz zaman olduğunu söylemeyin.

"Vibe'im ilk iki ayarında kampüsteki erkeklerden daha fazla empati kuruyor," diye devam ediyorum ve Serena kıkırdıyor. "Aslında," diyorum UPenn seyahat kupamı kaldırarak, "bir daha *asla* seks yapmayabilirim."

"Hayır!"

İtirazı beni güldürüyor. "Platon asla kızmamanız gereken iki şey olduğunu söyler: yardım edebileceğiniz ve edemeyeceğiniz şeyler."

"Evet, şey. Akşam yemeğinde çarşaf giymek zorunda kalan beyaz adamlar bir sürü çılgınca şey söyledi." Serena'nın yeşil gözleri beni kesip geçiyor. "Ayrıca. Kızgın değilim. Plan yapıyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana diliyle içini dışına çıkaracak bir adam bulmayı."

Ürperdim. "Bu çok tatlı. Gerçekten. Ama ben okula yatmak için gelmedim, Serena." Yüzündeki sahte şok ifadesi gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Önemli bir şey yapmak istiyorum."

Üniversiteye başladığımda annem bana şimdi doğduğum ve onun kızı olduğum için şanslı olduğumu, çünkü ne istersem olmakta özgür olduğumu söyledi. Bununla, o

Ünlü bir ressam ya da roket bilimci, heteroseksüel ya da eşcinsel, çocuk ya da çevre savunucusu.

Bu yeterli değil.

Serena haklı. Jax Jamieson'a takıntılıyım ama bunun nedeni sert vücudu, hareketleri ya da hatta sesi değil.

Çünkü Jax Jamieson önemli.

Ağzını açarak, gitarını kaldırarak, nefes alarak önemli. İnsanların umutlarını, korkularını alarak ve onlarla şiir yazarak önemli.

Ne zaman oturup odamın zemininde plaktan *Abandon'ı* dinlesem, elimde bir kahve ve gözlerim kapalı, sanki biraz daha önemliymiş gibi geliyor.

Eğer Jax Jamieson'la tanışırsam, ona bunu nasıl yaptığını soracağım. Serena cevap vermeden telefonum çaldı.

"Alo?"

"Ben Wicked Records'tan Wendy. Stajyerliği kazandın."

İnançsızlık içimde yankılanıyor. Bir reality şov için kameraya alınma ihtimalime karşı omzumun üzerinden bakıyorum. "Peki ya diğer iki yüz başvuru sahibi?"

"Görünüşe bakılırsa kahve yapımları arzulanan bir şeymiş. Yarın yedi buçukta burada ol."

BÖLÜM 2

HALEY

İki gün üst üste kaygan pantolonla başa çıkamıyorum, bu yüzden Serena'nın dizlerimi topallayan eteğini ödünç alıyorum.

Kolsuz bluzumun üstüne deri ceketimi geçiriyorum.

Güvenlik ve rahatlık için.

Sırt çantamda bilgisayarım ve İK'nın bana e-posta ile gönderdiği tamamlanmış evraklar var.

Cam kapılardan geçmek düne göre daha kolay olmalı, işi aldım. Ama öyle değil, çünkü ne beklediklerini bilmiyorum. "Beni neden işe aldınız?" diye sormak istiyorum ama evraklarımı kontrol eden ve geçiş kartımı işleyen güvenlik görevlisi muhtemelen cevap verecek doğru kişi değil.

"İki numaradasınız. Asansörle yukarı."

İlk iki asansör tıklım tıklım dolu, bu yüzden koridorun sonunda bir merdiven boşluğu buluyorum.

İkinci katın kapısını açtığımda başka bir dünyadaydım.

Kar gibi beyaz, tertemiz bir halı. Retro görünmesi gereken ama görünmeyen zengin kırmızı renkte panelli duvarlar.

Burası sıcak olduğu için deri ceketimi çıkarıp koridora bakıyorum.

Wendy'nin ofisinin solda olması gerekiyordu. Ama diğer yöndeki ilk kapıdan gelen küfürler beni içeri çekiyor.

İçeride, benden çok daha yaşlı olamayacak bir adam, uğruna bacağımı verebileceğim bir bilgisayar donanımını inceliyor. Önündeki ekranda bir hata mesajı yanıyor, bir kıyamet kehaneti gibi yanıp sönüyor.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum. Baştan aşağı hızlı bir hareketle, belime takılı pasoyu göstererek beni içeri alıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sorar teknisyen. "On dakika önce IT'yi aradım."

On dakika önce IT ile birlikte olmadığımı belirtmek tartışmaya açık.

Kapı arkamdan kapanırken gözlerim düşük ışığa alışıyor. Dışarıda pencere yok, sadece stüdyoya bakan yarım cam panel ve ikisini birbirine bağlayan kapalı bir kapı var.

Birisi burada kayıt yapıyor. Diğer odadaki figür camdan uzağa bakıyor, sanki akort ediyormuş gibi bir gitarın üzerine eğilmiş.

Sinir baloncuğunu bir kenara itiyorum. Odak noktam bilgisayar.

"On dakika uzun bir süre mi?" Evraklarımı ve ceketimi masanın üzerine koyarken soruyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşmaya başlıyor.

"O buradayken öyle."

Enter tuşuna bastığımda hata mesajı kayboluyor.

Ben doğrulana kadar sözleri kafamda yer etmeye başladı. "Kim buradayken?"

İşte o zaman acımasızca saldırıya uğradım.

En azından öyle hissettiriyor çünkü iki korkunç şey o kadar yakın arayla gerçekleşiyor ki, onları zar zor ayırabiliyorum.

Eller çıplak kollarıma arkadan yapıştı.

Sıcak nefes kulağımı okşuyor ve bir ses "Ne oluyor lan?" diyor.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor, derim buruşuyor ve bir yabancı tarafından mengeneyle yakalanan her makul kadının yapacağını yapıyorum.

Çığlık atıyorum.

Bu bir yardım çıığı değil.

Bu bir öfke ve meydan okuma feryadı. Bir banshee ya da Daenerys'in ejderhalarının köle tüccarlarını yakmaya gitmesi gibi.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir duvara çarpıyorum. Ellerim önümde çırpınarak saldırganıma saldırıyor.

Ben bir yumrukçu değilim, ben bir iticiyim. Ama ittiğimde, tek olan ellerimin sert, kaslı bir göğüste esnemesidir.

Geriye doğru tökezliyorum, düşerken yetişkin eteğim beni topallıyor.

Masaya uzanıyorum ama sadece kâğıtlarımı alabiliyorum, onlar da kıcımın üzerine konfeti gibi yağıyor.

Yüzümden birkaç santim ötedeki beyaz spor ayakkabılara bakmadan önce bile kalbim sağlıksız bir hızla çarpıyor.

"Jax. Gerçekten üzgünüm," dedi arkamdaki adam. "Jerry'yi yıllar önce aradım."

Halı kadar beyaz spor ayakkabıları bana doğru dönük. Koyu mavi kot pantolon uzun bacaklara, dar kalçalara yapışıyor. Solmuş zeytin yeşili bir tişört göğsüne doğru uzanıyor, sanki çok dar başlamış ama düzinelerce giyince esnemiş gibi. Kaslı kolları -biri dövmelemlerle kaplı- gitardan daha fazlasını kaldırıyor gibi görünüyor.

Yerde erimek istememe rağmen bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorluyorum.

Sert bir çene, yerini yaz güneşinde solmuş toprak renginde saçlara bırakıyor. Çoğu yerde dik dursa da ön tarafa doğru alnını sıyıracak şekilde düşüyor. Burnu düz, dudakları dolgun ve büzgülü.

Gözleri erimiş kehribar renginde. Yüce *Tanrım*, o çok güzel.

Jax Jamieson'ın yüzlerce fotoğrafını gördüm, saatlerce videosunu izledim ve hatta konserlerinden birine gittim. Ama yüzümden birkaç santim ötedeki görüntüsünün tüm etkisi tek bir kişi için çok fazla olabilir.

Ve bu o konuşmadan önce.

"Tekrar ediyorum. Ne. *Lanet* olsun. Neler oluyor?"

Sesi ham ipek gibi. Moviefone'daki adam gibi aşırı pürüzsüz değil. Biraz pürüzlü. Kayadan kesilmiş, doğal ihtişamıyla korunmuş değerli bir taş.

Jax Jamieson'la tanışırsam söylemem gereken şeyler var. Onları bir yere yazmıştım.

"Ben Haley Telfer," diyorum sonunda. Bir elimi altıma sokup dizlerimin üzerinde kayarak kâğıtları toplarken boğazım düğümleniyor. "Ama sen bunu biliyorsun."

Kızgınlığı kafa karışıklığıyla bulanıklaşıyor. "Bunu nereden bileyim?" "Sosyal Güvenlik numaramın üzerinde duruyorsun."

Kâğıtlardan biri spor ayakkabısının burnunun altında. Kenarından tutuyorum ve bakışları daralıyor. Bu insanları kızdırmamın sebebi ne?

Wendy'yi kızdırmak Jax Jamieson'ı kızdırmaya yaklaşamaz. (Görünüşe göre sonuna kadar iki isimle de hitap edeceğim zaman.)

"Haley Telfer?"

"Evet?" Fısıldıyorum çünkü lanet olsun, Jax Jamieson da insanlara iki isimle hitap ediyor.

"Stüdyomdan çıkmak için on saniyen var."

Teknisyen ve ben yan yana durmuş, cam stüdyo kapısından koridora bakıyoruz. Ceketimi tekrar giydim, adam deli olduğumu düşündüğü için yanıma yaklaşıyor.

Kapının diğer tarafında, Jax takım elbiseli bir adamla öfkeli bir şekilde konuşmaktadır.

"Bu Shannon Cross," diyorum.

Teknisyen sert bir şekilde başını sallar. "Doğru. CEO'nun ortaya çıkması ikimizden birinin ya da ikimizin birden kovulması anlamına geliyor."

"Peki... hangisi?"

Jax'in bana doğru bir parmak sallayıp uzaklaşmasını izliyoruz. "Sanırım sen," diye mırıldanıyor yol arkadaşım.

Kapı açıldı ve Shannon Cross bana baktı. "Ofisime. Beş dakika." Dönüyor ve gidiyor.

Evraklarımı topladıktan sonra teknisyenin tarifine uyarak üçüncü kata çıkan asansöre yöneldim. Dikkatli bir asistan beni karşılıyor ve berjer koltuklardan birine oturmamı istiyor.

Harika. Bir saatten az süredir buradayım ve kovulmak üzereyim.

Dönüp gitmek yerine duvardaki resmi ve yanındaki yazıyı inceliyorum.

Wicked Records'un genel merkezi. 1995 yılında kurulmuş, 2003 yılında bu yeni binaya taşınmıştır. İki bin kişiyi istihdam etmektedir.

"Bayan Telfer."

Cross'un kapı aralığından beni izlediğini görmek için dönüyorum. Güç yayıyor ama Jax'ten farklı bir şekilde. Bir kere daha yaşlı. Uzun boylu ve zayıf, saçları o kadar koyu ki neredeyse siyah. Uçları yakasının üzerine kıvrılıyor ama bunun saçını kestirmeyi unuttuğu için olduğunu düşünemiyorum.

Takım elbisesi vücudunun hatlarını takip edecek şekilde keskin kesimli. Çünkü resimde altın heykelleri olan adamlardan biriydi. Ama bu katta onun hiç resmi yok.

Tuhaf.

Müzik endüstrisinde milyonlar -belki de milyarlar- kazandı. Kariyerleri yükselen, sönen yıldızlar yarattı. Plak yöneticilerinin altın çağında, en büyüklerden biri.

Onu dışarıdaki tertemiz halının devamı olan siyah-beyaz ofisine kadar takip ediyorum. Eski bir filmde fırlamış gibi görünmesi gerekirdi ama öyle değil. Modern.

Bir sohbet setinin altında yerde duran kabarık gri bir halı sanki eskiden yürümüş gibi görünüyor.

Parmaklarımı üzerinde gezdirme dürtüsüne kapıldım.

Buradaki duvarları süsleyen fotoğraflar siyah-beyaz ama müzisyenlere ya da ödül törenlerine ait değiller.

Onlar tarla ve yeşil alan. Gri alan.

"Orası İrlanda mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Çok güzel görünüyor."

Bakışlarını üzerimde bulmak için dönüyorum. "Evet, öyle. Ben çocukken babam buraya taşındı."

Bana oturmamı teklif edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum ama etmiyor. Siyah ahşap masanın etrafında dönüp parmak uçlarını kurutma kağıdının üzerine koyarken de oturmuyor.

"Bayan Telfer, anladığım kadarıyla bir stüdyo kayıt oturumuna müdahale etmişsiniz. Ve en büyük sanatçılarımızdan birine saldırmışsınız."

Çenem düştü. "Ona kesinlikle saldırmadım. O başlattı."

Kulağa ne kadar çocukça geldiğini fark ediyorum. Anısı tenimi yeniden ürpertiyor ve ellerimi kollarımın üzerinde gezdiriyorum. "Teknik olarak beni korkuttu. Kendimi savunmaya çalışıyordum. Her modern kadın kendini savunma konusunda bilgi sahibi olmalı, öyle değil mi?"

Başını sallamıyor ama henüz beni kovmadı, ben de devam ediyorum.

"İçeri girmemem gerektiğini biliyorum, ama teknisyeninizin bir mil öteden tanıdığım 'FML' bakışı vardı. Yazılımı biliyorum. Kampüsteki müzik laboratuvarında sürekli kullanıyorum. En son güncellemeyle ilgili bir uyumluluk sorunu var ve..." Bir elini kaldırdığında sözümü kesiyorum. "Düzeltmek istedim."

Değer biçen gözler beni inceliyor. "Peki ya sen?"

Cross'un bana patlamamı değil, ondan önce ne yaptığımı sorduğunu fark ediyorum. "Evet. Evet, sanırım öyle."

Cross'un dudaklarının kenarı seğiriyor. "Jax Jamieson ABD turnesinin son ayağına çıkıyor ve teknik destek konusunda eksiklerimiz var. Ses mühendisimize destek olması için senin gibi sorun çözme becerisine sahip birini kullanabiliriz."

"Bana bir rock turuna çıkmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" İnancsızlık içimde yankılanıyor.

"Tabii ki hayır." Gülümsemesi inceliyor. "Seni bir rock turuna atıyorum."

"Senden ne yapmanı istiyor?" Serena telefonda çığlık atıyor.

"Turneye çık. Dört hafta." Tuvalet kabininin içinde nefes nefese kalışıma bakılırsa, bunun gücünün beni muşambadan kaldırmamasına şaşıyorum. "Sonra stüdyoya dönmeyi ve yazın geri kalanını kahve yaparak geçirmeyi seçebilirim. Ya da gece gündüz çalıştığım için kooperatif dönemimin tamamlandığına dair bir mektup imzalarlar."

"Bunu yapmak zorundasın."

"Birincisi, turnede bir ses mühendisine destek olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İkincisi, günün yirmi dört saatini başka insanlarla geçirmek özel bir tür cehennem gibi geliyor." Rulodan bir tuvalet kağıdı çekiyorum ve onu küçük parçalara ayırmak gibi verimli bir işe başlıyorum. "Eminim hepsi bir otobüste seyahat ediyordur."

"Korku."

"Öyle!" Israr ediyorum. "Muhtemelen bir yığın halinde uyuyorlar ve..." Hıçkırarak bel kemerimi çekiştiriyorum. "Kahretsin, bu etek *gerçekten çok* dar."

Parmaklarım fermuarı buluyor, Serena gülerken nefes alabileceğim kadar aşağı çekiyor. "Ne zaman çıkıyor?"

"Bu öğleden sonra. Bu adrese gidip tur müdürüyle görüşmem gerekiyor." Nefes alıyorum.

"Bunun şiirsel bir şey olduğunu kabul etmelisiniz," diye gözlemliyor. "Ayrıca, seçeneğiniz de yok. Kooperatif eğitim programının amacı eğitiminizi pratiğe dökmektir. Eğer yazın pratik yapabileceğiniz bir işiniz yoksa, programdan atılırsınız."

Sokağın yarısında olmak yerine hâlâ burada olmamın tek sebebi de bu.

"Daha önce hiç gerçek bir işim olmadı. Bir bilgisayarın arkasında yaşıyorum." Alnımı tokatlıyorum. "Ben de Profesör Carter ile programım üzerinde çalışabileceğim bir iş planlıyordum."

"Carter'ı unut. Bu bir işaret. Jax Jamieson'ı becereceksin."

Serena ile arkadaş olmanın riski budur. Düzenli olarak, tamamen yanlış olsalar da, hayatınızdan yıllar götüren ani etkiye sahip açıklamalar yapıyor.

"Serena, bu bir işaret değil. Kötü bir fikre sarılmış bir tesadüfün kovaladığı bir hata. Jax Jamieson seviştiğin biri değil. Çalıştığın, izlediğin ve bir şeyler öğrendiğin biri. O taptığınız biri."

"Evet, dilinle." İçim ürperdi. "Üniversiteye öğrenmek ve çalışmak için gidiyorsun. Jax Jamieson gibi bir adam *tam* da becereceğin kişi. O

Muhtemelen bir kaşını kaldırır ve külotu düşer. Bir kıza sakso çekse, kız boşalır. Koridorda yanınızdan geçip gitse bile mi? Bahse girerim hayatının geri kalanında temasla yaşayabilirsin."

"Kayıt seansını böldüm."

Büyük bir gürültüyle telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Üzgünüm, seni düşürdüm. Ne oluyor, Haley? Bir rock yıldızıyla tanıştın ve turnesine davet edildin. Bu inanılmaz bir şey. Peki... o mu?"

"O ne?" Fısıldıyorum.

"O kadar ateşli ki, kendini unutmak için her vızıldadığında onu hayal edeceksin."

Kehribar rengi bakışını hayal ediyorum ve bu sefer bir ürperti hissediyorum. Şaşırtıcı ama hoş. Beynimde başlıyor, omurgamdan aşağıya iniyor, aşağılarda karıncalanıyor.

"Hayır mı?"

"Bunu kesinlikle bir soruymuş gibi söyledin."

WICKED'ı okumaya devam etmek için buraya tıklayın! >

TEŞEKKÜRLER

Daniel ve Kat'in bir kitabı olmaması gerekiyordu. Ama Sawyer ve Liv'in hikayesini yazdıktan sonra benimle konuşmaya başladılar.

Günün her saatinde.

Ve gecenin.

Tempt, sonsuz coşku, amigoluk ve kelimeyi yaymaya yardımcı olan ARC ekibim de dahil olmak üzere harika okuyucularımın desteği olmadan gerçekleşemezdi. Hanımlar, bunu siz olmadan yapamazdım!!!

Becca, daha tek kelime yazmadan karakterlerim hakkında gerçekmiş gibi konuştuğun için teşekkür ederim.

Erica, bilge sözlerin, cömert ruhun ve Daniel hakkındaki her şeyi sevdiğin için teşekkür ederim.

Tal, Suzanne ve Tina, samimiyetiniz, erken okuduğunuz ve bu karakterlerin kalbinize girmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Mükemmel kapak resmi için teşekkürler Regina. Hiç kimse bir hikayeyi tek bir karede senin kadar iyi anlatamaz.

Nina ve VPR ekibi, öykülerimin onları sevecek okurlara ulaşmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Annette, ihtiyacım olduğunda her zaman bir kahve ve bir tavĐanla yanımda olduğun için teğekkr ederim. Beni hiç bırakma.

Ve bu kitabı okuyan her birinize... kalbimin derinliklerinden teğekkr ederim. Yazarlık hayatının en güzel yanı, içinde SİZİN olmanızdır.

Sevgi

ler,

Piper

PIPER LAWSON TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

TAM LİSTE İÇİN LÜTFEN PIPERLAWSONBOOKS.COM/BOOKS ADRESİNE GİDİN

OFF-LIMITS SERİSİ

Kulüpteki güzel adamın yeni profesörüm olduğu ortaya çıktı. Ama beni öptüğünde öyle değildi.

Off-Limits, yasak bir yaş farkı üniversite romantizm serisidir. Kulüpteki güzel adam Olivia'nın yeni ateşli profesörü olduğunda neler olacağını öğrenin.

WICKED SERİSİ

Rock yıldızları üniversite öğrencilerinin peşinden koşmaz. Ama Jax Jamieson kurallara hiç uymadı.

Wicked, inek kızlar, ateşli rock yıldızları, evcil kokarcılar ve sonsuza dek arkadaş olmak isteyeceğiniz topluluk oyuncularıyla dolu yeni bir yetişkin rock yıldızı serisidir.

RIVALS SERİSİ

On yedi yaşında Tyler Adams'a evimi, hayatımı, kalbimi sundum. O hepsini çaldı.

Rivals, öfkeli bir yeni yetişkin serisi. Yasak aşk, düşmandan sevgiliye, arkadaştan sevgiliye ve rock yıldızı romantizmi hayranları bu kitaplara bayılacak.

DÜŞMANLAR SERİSİ

Ruhumu nefret ettiğim bir adama sattım. Şimdi, o bana sahip.

Düşmanlar, Amerikalı bir DJ ve İngiliz bir milyarder hakkında büyüleyici, patlayıcı bir romantizm. Zengin, asil alfa erkekleri, düşmandan sevgiliye, seyahat veya seksi romantizmi seviyorsanız, bu seri tam size göre!

TRAVESTİ SERİSİ

En iyi arkadaşımın kardeşi büyüdü. Ateşli.

Travesty, NYC'den Los Angeles'a bir moda şirketi kuran en iyi arkadaşları takip eden ateşli bir romantizm serisidir. En iyi arkadaş kardeş, ikinci şanslar, düşmandan sevgiliye, zıt kutuplar birbirini çeker ve arkadaştan sevgiliye hikayelerini içerir. Seksi, şımarık romansları seviyorsanız, bu seriye bayılacaksınız.

OYUN SERİSİ

Ne istediğimi biliyorum. Max Donovan değil. Parasının, oyun imparatorluğunun ve joystick'inin canı cehenneme.

Play, yavaş yanan gerilimi, lezzetli şakaları, ofis romantizmi ve unutulmaz karakterleriyle bağımlılık yaratan bağımsız bir romans serisidir. Zeki, ilginç, buharlı düşmanlar-aşıklar, çağdaş romantizm seviyorsanız, Play'e bayılacaksınız.

MODERN ROMANTİZM SERİSİ

Zengin, yakışıklı en iyi arkadaşınız sizden sahte kız arkadaşı olmanızı istediğinde? Hayır de.

Modern Romance, New York'ta bir ilişki pazarlama şirketi işleten bir grup kadın arkadaşı takip eden akıllı, seksi bir çağdaş romantizm dizisidir. Eğer ailelerine iyi davranan seksi erkeklerden hoşlanıyorsanız

Altın, eğlenceli maskaralıklar, kirli konuşmalar, gerçek karakterler, buharlı sahneler, belalı kahramanlar ve akıllı şakalar gibi, Modern Romance serisine bayılacaksınız.

YAZAR HAKKINDA

Piper Lawson, WSJ ve USA Today'in çok satan akıllı ve ateşli romantizm yazarıdır.

Hayallerinin peşinden giden kadınlar, kirli sırlarınızı bilen ve yine de sizi seven en iyi arkadaşlar ve aşık olacağınız karmaşık kahramanlar yazıyor.

Piper, uzun boylu ve zeki kocasıyla birlikte Kanada'da yaşıyor. Koyu renk gözlere, koyu kahveye ve bitter çikolataya bayılıyor.

Tam bir okuma listesi için
www.piperlawsonbooks.com/books adresini ziyaret edin.

Piper'ın VIP e-posta listesine abone olun:
www.piperlawsonbooks.com/subscribe

